

Ngã Ba Tình Yêu

Contents

Ngã Ba Tình Yêu	1
1. Chương 1-1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1-2	2
3. Chương 1-2	5
4. Chương 2-1	9
5. Chương 2-2	13
6. Chương 3-1	17
7. Chương 3-2	21
8. Chương 4-1	25
9. Chương 4-2	30
10. Chương 5	34
11. Chương 6-1	41
12. Chương 6-2	46
13. Chương 7	48
14. Chương 8-1	55
15. Chương 8-2	59
16. Chương 9	63
17. Chương 10-1	70
18. Chương 10-2	73
19. Chương 11: Kết Cục	76

Ngã Ba Tình Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngượcConvert: Ngocquynh520Edit: Thoa Xù & MelodysoyaniĐộ dài: 10 chươngC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ba-tinh-yeu>

1. Chương 1-1-1: Mở Đầu

“Ấu Ấu, Ấu Ấu –”

“Không được gọi người ta như vậy nữa!”

“Tại sao?” Anh cảm thấy rất hợp mà.

“Nghe giống như đứa con nít chưa dứt sữa vậy.” Cô nàng xinh đẹp rạng rỡ đang nhăn mặt nhăn mũi, từ chối làm đứa nhỏ chưa dứt sữa, sợ phá hỏng cái tên xinh đẹp.

“Không có ai gọi em như vậy?”

“Không có.”

“Vậy sau này anh sẽ gọi như vậy, chỉ để cho anh gọi thôi, chỉ làm đứa trẻ với một mình anh, chỉ để cho anh cưng chiều thôi.”

Cô còn muốn kháng nghị, lại đón nhận một nụ hôn vô cùng triền miên quần quýt.

“Anh yêu em, Ấu Ấu –”

Đến cuối cùng, cô vẫn không thành công làm cho anh đổi lại cách xưng hô.

Tỉnh lại từ trong giấc mộng, trong phút chốc ngẩn ngơ không phân biệt rõ đây là hiện thực hay là cảnh trong mơ.

Giọng nói kia đặc biệt du dương, văng vẳng bên tai, đã rất lâu rồi, rất lâu rồi cô không nghe thấy nữa, gần như cho rằng mình đã sớm quên đi.

Âm thanh đặc biệt và lời âu yếm đó là của người yêu đầu của cô.

Tình yêu cuồng nhiệt khi đó, lời âu yếm ngọt ngào sến súa gì cũng nói ra được, bây giờ nghĩ lại thật ra thì rất buồn nôn, nhưng lúc ấy hoàn toàn không cảm thấy vậy, không biết có phải bây giờ anh ấy cũng sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ hay không?

Mối tình đầu mà, ngây ngô hồ đồ lại không biết gì, nói thẳng ra chẳng qua chính là ghi lại một đoạn thanh xuân mà thôi, thật ra thì không có gì đặc biệt, sau khi chia tay bốn năm này cô ít khi nhớ đến anh, cũng không hiểu tại sao, đêm nay lại mơ thấy quãng thời gian qua lại với anh.

Đại khái là dạo này cuộc sống quá vô vị, nhàm chán đến nỗi ngay cả những chuyện cũ rích năm xưa đều lôi ra nhớ lại.

Chắc, cô mới không tệ như vậy! Giá trị con người của Dương đại tiểu thư cô đây thật sự rất được. Lúc tuổi trẻ, người theo đuổi tùy tiện kể ra cũng cả một xe tải rồi, điều kiện của mỗi người đều tốt hơn anh, càng hiểu được sự vui thích đòi hỏi của cô hơn anh...

Anh đã muốn đi thì để cho anh đi đi, không có gì đáng lưu luyến cả, cô không lo không có ai bầu bạn.

Ngày mai, lại chọn người vừa mắt từ đồng thiếp mời trên bàn để ra ngoài giết thời gian đi!

Cô trở mình, trùm chăn bông, lại chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 1-1-2

“Ấu Ấu!”

Âm thanh quen thuộc, tiếng gọi quen thuộc, trái tim Dương Ấu Tần lập tức siết chặt, nín thở quay đầu lại

“Hựu Hựu, sao con lại chạy lung tung vậy? Không phải bảo con nắm chặt tay của ba sao?” Người đàn ông ôm đứa trẻ vào trong lòng, lo lắng làm cho sắc mặt của anh ta hơi trầm xuống.

Thằng nhóc biết nhìn sắc mặt của người khác, không cãi lại đầu tiên miệng méo xệch, đôi mắt trẻ con bắt đầu ầng ậc nước, tranh thủ giành lấy sự cảm thông.

Thế là người đàn ông chỉ còn cách thở dài. “Ba không có tức giận, đừng khóc nào.”

Hai cha con càng lúc càng xa, trong nháy mắt trái tim như bị treo lơ lửng làm cho cô ngẩn ngơ tại chỗ, vẻ mặt trống rỗng, không cách nào khôi phục lại.

Hình như cô... cũng từng dùng qua chiêu này.

Người đó, không quá thông hiểu chuyện yêu đương trai gái, ngay cả cách theo đuổi cũng không thuận mắt, tính cách điềm tĩnh và thực tế, trong rất nhiều người theo đuổi cô, thật sự chưa đủ nổi bật, nếu không phải là thiên thời, địa lợi, nhân hòa và anh đứng nơi đó, thì cả đời này cô cũng không biết được người này thích cô.

Sau này khi đã qua lại thuận lợi rồi, anh cũng rất ít khi thể hiện những hành động lãng mạn, cảm thấy không thực tế, lần nào cũng là cô mở lời chủ động yêu cầu, nhưng anh rất thương cô, những lúc tình cảm mặn nồng, anh cũng sẽ đắm chìm vào trong bể tình giống như tất cả những người đàn ông khác, thì thầm những lời âu yếm bên tai cô.

Cô cũng biết khi nào nên tỏ vẻ yếu đuối, nên dùng điệu bộ nũng nịu của cô gái nhỏ, anh rất thích dáng vẻ này, mỗi khi nghe giọng nói êm ái giả vờ vô tội giả vờ tủi thân của cô thì anh không thể nào thoát được, tất nhiên sau đó sẽ vô cùng nuông chiều, vô cùng dịu dàng ôm cô vào trong lòng, và dịu dàng hôn cô.

Quãng thời gian đó, là thời kỳ vàng son của tình yêu của họ, cũng là thời gian hạnh phúc nhất họ có với nhau.....

Tiếng kèn vang lên làm cho cô giật mình bừng tỉnh ngay lập tức.

Sao gần đây cứ luôn nhớ đến người đó chứ?

Cô nhú mày, bắt măn tự trách cứ bản thân mình, mau chóng xua đuổi những ký ức không muốn nhớ đến ra khỏi đầu.

Chỉ là một giọng nói tương tự và cách gọi quen thuộc mà thôi, biệt danh “Ấu Ấu” thì đây ra đó, cô còn ngạc nhiên cái gì!

Đêm Giáng sinh năm đó, cô trải qua như bình thường, trở về quê tụ họp với người thân.

Cô trở về sớm, anh em họ hàng đều chưa đến, trong lúc rảnh rỗi tranh thủ sắp xếp sửa sang lại căn phòng ở nhà dưới.

Khi cô còn bé mỗi lần ở lại nhà của bác cô, quả thật có thể nói là đi khắp nơi, mọi người vô cùng nâng niu cưng chiều cô công chúa nhỏ trong lòng bàn tay, có điều nơi đây chính là gốc gác của ông bà tổ tiên, cùng với bác hai và anh em họ hàng thân thiết.

Gia huấn của nhà họ Dương cực kỳ xem trọng người đứng đầu, vì vậy suy nghĩ huynh trưởng như cha đã cắm rễ ăn sâu vào tư tưởng của bác hai, vẫn nhận định chăm sóc cho cô là trách nhiệm của ông.

Có khi cô cảm thấy rằng bác hai giống như cha của cô vậy.

Lật quyển album ảnh lớn ra xem, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh khi còn bé cô đã chụp cùng với người bác hai nay đã qua đời, không nén nổi hồi tưởng lại những hoài niệm.

Người đã vác cô trên vai vui đùa, mặc cho cô náo loạn âm ĩ, vẫn rất kiên nhẫn, cực kỳ bao dung dỗ dành cưng chiều cô, cho tới bây giờ cũng chỉ có bác hai, nuông chiều cô đến gần như vô lý.

Cô nhớ có một năm, anh họ và bạn hẹn nhau đi chơi bóng, cô ở nhà đợi sẽ rất nhàm chán nên đòi đi cùng.

Không nhớ được là chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra như thế nào, nói chung là cô đã té ngã bị thương, dù sao anh họ cũng chỉ là một cậu bé mười mấy tuổi, không thể lúc nào cũng chú ý tới cô, chứ đừng nói đến

chuyện muốn chăm sóc một con bé năm tuổi hoạt bát hiếu động, nghiêm túc mà nói thì thật sự không phải là lỗi của ai hết, huống chi là chính cô không biết chừng mực kiên quyết muốn theo cùng, nhưng lần đó anh họ đã bị bác hai đánh đến vô cùng thâm.

Khi đó cô cũng biết, mình được hưởng đặc quyền, cho dù tuổi xấp xỉ với Quý Yến cùng nhau chơi đùa gây họa, bị phạt phần lớn sẽ không phải là cô, nói chung mọi người đều hết sức che chở cho cô, sợ cô phải chịu đựng uất ức.

Có một lần, cô cũng không biết dây thần kinh của mình bị gì, buột miệng gọi chú hai là “Ba”.

“Không phải đâu, Ấu Tồn, gọi là bác hai.”

Cô biết không phải vậy, nhưng mà bác hai cũng giống như một người ba vậy, cô chỉ muốn cảm nhận cái cảm giác được gọi ba mà thôi, tự lừa gạt mình là cô cũng có ba.

Bác hai sửa lại, cô cũng không phải là không hiểu, đó là tư tưởng thẳng thắn và truyền thống, chỉ là kiên trì giữ vững không thể làm hỗn loạn các mối quan hệ, cũng không có cự tuyệt tấm lòng của cô.

Nhưng sau lần đó, cô lập tức hiểu rõ, dù có lừa mình dối người như thế nào cũng vô dụng, cho dù có yêu thương cưng chiều cô ra sao thì cô và anh họ vẫn không giống nhau, bác hai chính là bác hai, mãi mãi sẽ không trở thành ba được.

Khép quyển album lại, một bức ảnh cũ theo đó rơi ra.

Đó là lúc cô học đại học, ảnh chụp buổi họp mặt bạn bè.

A, đúng rồi, đây cũng là lần đầu tiên cô gặp gỡ và nói chuyện với mối tình đầu của mình. Sau khi chia tay, tất cả những bức ảnh liên quan đến anh đều bị xé bỏ, không ngờ còn sót lại tấm ảnh này.

Cô đưa tay muốn vút vào thùng rác, động tác dừng lại giữa không trung, chần chờ ba giây, lại chậm rãi lấy về, tấm ảnh dừng lại ở hàng cuối cùng của bức ảnh.

Anh rất cao, không nói nhiều, luôn yên lặng làm chuyện của mình, thật ra tướng mạo không hề kém, nhưng bởi vì quá trầm lặng, nên đặc biệt không trở thành tâm điểm trong một đám người.

Hừ, thì ra là anh cao như vậy, gần như là đã quên mất rồi.

Ngay từ lúc bắt đầu là đã như vậy rồi, anh không giống với những người theo đuổi khác, dùng hoa để theo đuổi, dẫn dắt sự chú ý của cô. Anh chỉ yên lặng làm chuyện anh muốn thôi, như là ngày mưa sẽ lặng lẽ đặt một cây dù ở chỗ cô ngồi, tiết học thứ nhất của ngày thứ Hai cô không kịp ăn sáng, đói bụng đến hạ đường huyết, lúc đó được đưa cho một phần sandwich ăn đỡ đói, hoặc là gửi tài liệu đúng lúc cô cần dùng để làm báo cáo....

Một lần lại một lần, anh luôn đến lúc thích hợp nhất, đem đến tất cả những thứ cô cần nhất, đó không phải là theo đuổi, bản thân anh không cho hành động đó là theo đuổi, đó chỉ là quan tâm thôi.

Với tính cách này sẽ vô cùng thiết thời, không biết lấy lòng mọi người, cho nên cũng phải một năm sau đó, cơ duyên gặp gỡ kế tiếp cô mới phát hiện toàn bộ những chuyện kia là do anh làm.

Sau khi qua lại, cô từng trêu đùa hỏi: “Có phải anh giả heo xơi tái cạp già không?”

“Không phải.” Anh thật sự nghiêm túc phản bác lại. “Khi đó anh thật sự không nghĩ gì nhiều, cũng không cho rằng chúng ta sẽ ở bên nhau. Em không cảm thấy tính cách của chúng ta không hợp nhau sao?”

Cô bị vẻ mặt quá lên của anh chọc giận. “Vậy không phải là rất uất ức cho anh sao?”

“Không có.” Anh nhún mày, cố gắng bày tỏ cảm nhận trong lòng mình. “Chẳng qua là anh cảm thấy tình cảm này khiến cho người ta rất khó khống chế, không phải muốn như thế nào là có thể như thế đó được...”

Cô không nằm trong dự định của anh, tình yêu đến bất ngờ, tình yêu mất đi lý trí đó, chỉ muốn vì tình yêu mà điên cuồng bất chấp tất cả lý do, đời này anh chưa từng trải qua, có lẽ cũng sẽ là lần duy nhất trong cuộc đời này.

Cô đã hiểu, tình cảm mãnh liệt đó của anh dành cho cô, đã chiếm trọn lòng cô.

Lúc bọn họ ở bên nhau đã làm sụp đổ không ít người theo dõi, cho nên sau khi chia tay, dường như cũng là chuyện đương nhiên, không khiến người ta ngạc nhiên.

Một người là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng, hoa khôi của trường được nhiều người vây quanh, người theo đuổi đếm không hết. Một người kín kẽ khiêm tốn, tính tình thật thà lặng lẽ, không biết cách lấy lòng người đẹp, sau lưng có bao nhiêu người cảm thấy cô chọn anh là chuyện khó tin.

Quả thật giống như anh đã nói, từ khi vừa bắt đầu tính tình của bọn họ đã không hợp nhau, chẳng qua là nhất thời bị ngọn lửa tình yêu làm mờ mắt, sau khi ánh sáng đi qua, cuối cùng vẫn phải trở về thực tại, thật sự đối mặt với tình cảnh khác biệt của họ.

“Em nói đúng, anh không có khả năng, cho nên cứ như vậy đi.”

Đó là anh vì tình cảm của bọn họ giải thích lần cuối cùng, sau đó quay lưng lại, không bao giờ còn đi chung đường nữa.

Anh đã buông bỏ quá dễ dàng, cô cần gì phải lưu luyến người này như vậy? Dù sao lựa chọn của cô còn rất nhiều, không người nào thua kém anh hết.

Cô cũng xoay người, rất nhanh chóng vứt anh lại phía sau, chưa từng nghĩ đến anh lần nào, chưa từng.

3. Chương 1-2

Editor: Thoa Xù

Gần đây đã xảy ra chuyện gì? Một chuyện nhỏ xíu cũng làm cô nhớ lại, không cần phải lưu mấy chuyện đó trong đầu dẫn đến việc nhớ tới người kia, chuyện cũ tám trăm năm trước rồi, còn lấy ra nói ngại chưa đủ chưa tốt sao.

Cô nhúu nhúu mày, tìm cái thùng giấy ném mấy tấm hình vào, một mạch sắp xếp lại căn phòng, bỏ đi không ít đồ cũ, trong đó có hoa hồng giấy mà lễ tình nhân đầu tiên của hai người anh đã gấp cho cô, đồ lưu niệm lúc hai người đi du lịch, quà sinh nhật anh tặng, ngay cả cuốn sổ anh viết cũng giận chó đánh mèo ném vào!

Thùng giấy không chứa đủ.

Lúc chia tay, phần lớn những đồ vật có liên quan đến anh, đều bị cô vứt sạch trong cơn nóng giận, lúc đó để lại những thứ này ở đây, tựa như những hồi ức còn sót lại trong lòng, thật ra thì không còn lại bao nhiêu.

Mấy năm qua, đại khái là hoàn toàn xóa bỏ người kia trong cuộc đời của mình, không lưu lại chút nào?

Quên đi tướng mạo của anh, quên đi giọng điệu anh gọi biệt danh của cô, quên đi dáng vẻ anh bước đi, ánh mắt chăm chú khi nhìn cô, thậm chí –

Quên đi tên của anh.

Cái tên đã từng làm cho cô hỉ nộ ái ố, đã từng ngọt ngào, cũng đã từng khốc thút thút.

Dư Quán Chỉ.

Sắp xếp căn phòng xong, cô nhìn thùng giấy trong tay thật lâu.

Vừa đúng lúc từ ban công nhìn thấy được nhà để xe mở ra, nhận ra là xe của anh họ Trọng Tề, cô bưng thùng giấy xuống lầu, Dương Trọng Tề đậu xe đâu ra đấy, nhanh chóng bước lên cầu thang.

Cô không nói hai lời, vừa chạm mặt đã đẩy thùng giấy cho anh rồi nói. “Giúp em vứt đi.”

Dương Trọng Tề không hiểu ra sao. “Sao không tự mình vứt đi chứ?”

“Em phải ra ngoài mua quà gấp. Dương Quý Yến nhà các anh thực sự khó hầu hạ, năm nào trao đổi quà cũng có ý kiến hết!”

“.....”

Cô bước đi không thèm quay đầu lại, nên không hề biết sau đó Dương Trọng Tề đã quăng thùng giấy lại cho Dương Quý Yến.

“Mọi người tạo nghiệt thì mọi người gánh đi. Em vứt đi.”

Về mặt Dương Quý Yến vô cùng thắc mắc, mở thùng giấy ra.

Đây không phải là những thứ mà mỗi tình đầu không duyên phận đã tặng cho Dương Ấu Tần sao? Năm đó trần quý muốn chết, người khác mà đụng vào một chút là chị ấy cũng sẽ trở mặt.

Người yêu đầu tiên của nữ vương nhà bọn họ đã tự tay xếp thành đóa hoa hồng tình yêu, nếu cô dám vứt đi, lỡ như sau này Dương Ấu Tần hối hận, mười cái mạng của cô cũng không đủ chết, ai dám chọc giận nữ vương nhà họ Dương chứ!

Cô lại đem cái đồng nóng phồng tay ném sang cho anh trai, Dương Quý Sở lại đẩy sang cho Dương Thúc Ngụy, Dương Thúc Ngụy lại giở trò bỉ ổi giao cho Dương Thúc Triệu, cái thùng bị cả đám khiêng qua vác lại, cả đám anh em trong nhà tránh né hỗn loạn như tránh dịch bệnh, cuối cùng anh họ Dương Bá Hàn phải tiếp nhận – nhưng thật ra là vì không ai có thể sang tay lại.

Nên mua cái gì thì được nhỉ?

Dương Ấu Tần thông thả đi trên đường cái, cưỡi ngựa xem hoa dọc theo con đường, đi ngang qua một cửa hàng tổng hợp (*), đi vào một vòng lại bước ra ngoài.

(*) Cửa hàng tổng hợp: đây là cửa hàng bán các thứ quần áo, giày dép, túi xách, phụ kiện....

Mình đang mở một cửa hàng tổng hợp cho phái nữ, cần gì phải đem tiền cho cửa hàng của người khác chứ, đồ bên trong lại không tốt hơn đồ ở cửa hàng của cô.

Cửa hàng của cô, năm đó vừa mới tốt nghiệp, đã thuận miệng nói một câu: “Không biết phải làm cái gì nữa, thấy bạn bè mở cửa hàng hình như cũng không tệ, nếu không thì em cũng mở một cửa hàng tổng hợp cho phái nữ thử xem có khả quan không...”

Vừa mới nói xong không bao lâu, anh em họ hàng tề tựu đông đủ giúp cô chuẩn bị hết mọi thứ. Mặt tiền cửa hàng là anh Trọng Tề tìm, trang trí nội thất là do anh Quý Sở tìm nhà thiết kế để bàn bạc, lúc nào cũng theo sát chỉ đạo, liên hệ với nhà cung cấp để nhập hàng và các thủ tục còn lại là do anh Thúc Ngụy một tay lo hết mọi việc....

Có những người anh họ có khả năng kinh doanh hơn nữa còn lo chu đáo hết các thứ thủ tục, cô hoàn toàn không cần phải tốn chút tâm tư nào. Có khu vực tốt, mặt tiền cửa hàng tốt, lập kế hoạch sản phẩm tốt, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, dù cô không hiểu biết về kinh doanh, có muốn thua lỗ cũng không hề dễ dàng.

Có biết bao nhiêu người hâm mộ cô, có nhiều người thân thiết thương yêu cô như vậy, thiên chi kiêu nữ gặp nhiều may mắn, chỉ cần cô nói một câu, bất cứ việc gì cũng được đáp ứng.

Hay là thôi đi, như vậy mà còn không hài lòng nữa, thật là bất hạnh mà.

Trước đây cô thường tận dụng những món đồ ở cửa hàng để làm quà trao đổi vào đêm Giáng sinh, lại bị Dương Quý Yến chê là qua loa lấy lệ, suy nghĩ muốn tặng cho em ấy đôi giày hiệu để tôn lên đôi chân học múa thon dài xinh đẹp, vừa vặn thích hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, kết quả lại bị nói là không may mắn, giống như đang trù yểu người ta bỏ trốn vậy.... Mọi người phải phân xử đúng sai, có phải là khó hầu hạ hay không chứ?

Đang tập trung suy nghĩ xem lấy cái gì để chặn cái miệng nhỏ nhắn hay bắt bẻ khoa trương của Dương Quý Yến, phía sau có người đi lướt nhanh qua cô, đụng vào bên vai của cô, chân cô lão đảo mấy bước rồi mới đứng vững được. Người nọ cũng không lên tiếng xin lỗi, coi như không thấy cứ tiếp tục đi về phía trước, lại đụng vào cô gái phía trước.

Làm cái gì vậy? Đường này là của nhà anh ta hay sao?

Người phía trước lại không may mắn như cô, thoáng một cái cả người không thể đứng vững ngã xuống khỏi vỉa hè. Cái người to lớn khỏe mạnh kia cũng không dừng lại nhìn một cái, nghênh ngang bỏ đi.

Cô đưa mắt nhìn lại, cô gái ngã ngồi trên mặt đất sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lớn như hạt đậu, khó khăn thở dốc. Người khác thấy vậy đều do dự, không dám tùy tiện tiến lên giúp đỡ.

Cô không nghĩ nhiều, bước đến bên cạnh, ngồi xổm xuống hỏi: “Cô có ổn không? Có đứng lên được không?”

Cô gái dừng một chút, nhìn thấy một bàn tay trắng nõn đưa đến, nhẹ nhàng gạt đầu, đặt tay lên tay đối phương.

Dương Ấu Tần dùng sức đỡ đối phương dậy, ổn định bên cạnh bậc thang trước cửa hàng xong mới hỏi: “Tôi phải làm gì để giúp cô?”

“Tôi.... Trong túi có thuốc.”

Cô quan sát khắp bốn phía. “Được, vậy cô đợi một lát, tôi tới cửa hàng tiện lợi phía trước mua nước.”

Cô gái lấy ra hộp thuốc mang theo bên người, không bao lâu Dương Ấu Tần cũng cầm theo chai nước suối trở lại, thấy khuỷu tay cô ấy bị trầy xước nên tiện đường chu đáo mua băng keo cá nhân và thuốc khử trùng.

Sau khi uống thuốc xong, vết thương cũng xử lý sơ qua, Dương Ấu Tần thấy sắc mặt đối phương hơi tốt lên, vì vậy hỏi: “Có cần tôi đưa cô về nghỉ không?”

Cô gái gạt đầu một cái. “Tiệm của tôi không xa ở phía trước, làm phiền cô rồi.”

Dọc đường đi, hai người tán gẫu một hồi, giới thiệu họ tên với nhau, cũng biết được một người vừa mới đi gặp vị hôn phu về, còn một người thì đang chọn quà trao đổi đêm Giáng sinh cho người thân.

Chương Nghi Hằng nói rằng cửa hàng nằm trong con hẻm nhỏ, là một cửa hàng thủ công mỹ nghệ nho nhỏ.

Tránh xa con đường lớn ồn ào náo nhiệt, cửa hàng nhỏ nằm trong con hẻm yên tĩnh, mặc dù khách khứa không nhiều, việc buôn bán cũng sẽ không quá tốt, nhưng làm cho người ta có một cảm giác yên bình ấm áp. Cô nghĩ, bà chủ cũng không lo lắng chuyện kinh doanh là phải đặt ở vị trí thuận tiện nhất, nếu không thì cũng sẽ không mở cửa hàng ở chỗ này.

Lần đầu tiên Dương Ấu Tần nhìn qua, lập tức thích nơi này.

Bà chủ đang pha cà phê đãi khách, cô rảnh rỗi quan sát bài trí xung quanh, tấm trải bàn bằng vải bố được ráp lại, bên trong tủ kính thủy tinh là cặp cô dâu chú rể gấu bông, trang sức bằng thủy tinh, thùng thư làm bằng gỗ, chuông gió bằng gốm sứ, và rất nhiều đồ trang trí nho nhỏ.....

Cô xoay người lại hỏi: “Những thứ này đều là do cô làm sao?”

“Chỉ một nửa thôi.”

“Sao cô lại muốn mở một cửa hàng như thế này?” Xem ra thân thể đối phương không được khỏe lắm, mở cửa hàng không phải sẽ làm cô ấy càng bận rộn hơn sao, cơ thể có thể chịu đựng được sao?

“Tôi chỉ muốn giúp mọi người trang trí nên một ngôi nhà ấm áp, một cái gì đó có thể gạt bỏ đi những mệt mỏi ở bên ngoài, một không gian có thể thả lỏng và quyến luyến không muốn xa rời.” Chương Nghi Hằng cười nói. “Có lẽ do tính cách lưu luyến không muốn xa gia đình của tôi đó mà, cảm thấy đây là một chuyện rất quan trọng.”

Dương Ấu Tần nhận lấy cà phê cô ấy đưa cho, khẽ nhấp một ngụm, xuyết xoa tán thưởng: “Tay nghề của cô thật sự khéo léo, người đàn ông nào cưới được cô, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Trong trí nhớ của cô, hình như cũng có một người hướng tới đối tượng tính tình điềm tĩnh, dịu dàng thông minh đức hạnh, có thể vì một nửa kia mà bài trí một tổ ấm nho nhỏ ấm áp như thế này....

Chỉ tiếc là cuối cùng cô vẫn làm cho anh thất vọng. Cô là cô gái được nuông chiều, bản thân luôn là trung tâm, không thiếu sự quan tâm săn sóc, khi qua lại chưa từng nấu cho anh một bữa cơm, khó trách anh lại chia tay cô không lưu luyến chút nào.

Sau này gián tiếp biết được những lời đó từ miệng của bạn bè anh, không rõ trong lòng có cảm giác gì, dù sao những lời đó cũng là sự thật. Thật ra anh nhận xét như vậy không bất ngờ chút nào, chẳng qua là có hơi khó chịu, thì ra trong lòng anh đánh giá cô kém cỏi như vậy. Cô còn tưởng rằng, hai người ở cùng nhau rất vui vẻ, dù sao cũng có vài kỷ niệm có ý nghĩa.

Nếu như anh gặp được người trước mắt đây, kết quả hẳn sẽ không tệ như vậy đâu!

“Cô Dương?”

“Hả?” Cô chợt hồi tỉnh lại.

“Cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Về mặt có hơi....”

Có hơi như thế nào? Cô chưa từng soi gương, không biết lúc mình nhớ tới anh rồi cuộc thì về mặt như thế nào.

Cũng không biết vì sao, cô không để đối phương nói ra, nhanh chóng nói sang chuyện khác. “Xin lỗi, cô vừa nói gì phải không? Tôi nghe không rõ.”

“Tôi nói là, không phải cô muốn chọn quà để tặng người thân sao? Tôi làm chậm trễ thời giờ của cô thế này thật sự là ngại quá, nếu như cô không chê, vậy tôi giúp cô chọn quà nha?”

“Chuyện này..... Cũng được.” Dù sao cô cũng không nghĩ ra sẽ tặng cái gì, mọi thứ trong cửa hàng này đều làm bằng tay rất tinh tế, chọn làm quà tặng cũng rất được.

Ánh mắt Chương Nghi Hằng lướt một vòng trong cửa hàng, sau đó cô ấy cầm mô hình ngôi nhà nhỏ lên, đưa tay xoa nhẹ rồi hỏi. “Cái này thì thế nào?”

Cô chú ý thấy, vừa rồi khi đối phương chạm vào mô hình đó thì biểu cảm trên mặt hơi hui quạnh, giống như cô gái nhỏ phải chịu uất ức vậy, đôi mắt mở to một cách quật cường, đáng vẻ như cố chịu đựng để không khóc. Chẳng lẽ không có ai nói với cô ấy rằng như vậy sẽ làm cho cô ấy trông đáng thương hơn sao?

Cô không biết, một cô gái với điều kiện tuyệt vời như vậy, diện mạo xinh đẹp, gia thế hẳn là cũng không tệ, xem ra cũng là một cô gái không thiếu thứ gì, tại sao lại lộ ra vẻ mặt bất lực của cô gái nhỏ lạc đường như vậy. Có điều nếu để cho cô ấy mong chờ như vậy, vậy thì giao cho cô đi, mong là có thể chúc phúc cho cô ấy, để cô ấy sớm tìm được đường về nhà.

“Cái này.....” Giọng nói Dương Áu Tần cương trực. “Có thể không?”

“Có thể nha. Cái này là do vị hôn phu của tôi thuận tay thảo ra bản vẽ đó, tôi cảm thấy cũng được, nên cứ làm theo. Chỉ là bên trong chưa có bài trí gì hết, muốn bố trí như thế nào, hay muốn trồng hoa gì đó, là do chủ nhân cuối cùng của nó tự mình thiết kế.”

Anh học kiến trúc, cũng đã từng nói, muốn một ngôi nhà với phong cách Châu Âu như vậy, anh phụ trách thiết kế phòng ốc, trước nhà nhất định phải có một khoảng sân, trồng hoa gì thì do nữ chủ nhân quyết định, vào những buổi tối mùa hè, người trong nhà có thể ra trước sân hóng mát, nướng thịt, cùng con cái kể chuyện xưa.....

Có phải bây giờ anh cũng đã từng bước thực hiện kế hoạch trong mơ ước của mình không, xây dựng ngôi nhà mà anh khao khát. Cô không hề biết, thậm chí bất ngờ là mình lại nhớ rõ từng câu từng chữ anh nói lúc đó.

Cô đã rất dè dặt cẩn trọng, nhưng chẳng hiểu tại sao trái tim lại khẽ run rẩy.

Cô nói cảm ơn, muốn thanh toán trước khi rời đi nhưng Chương Nghi Hằng chỉ từ chối và cười nói: “Coi như đây là quà chúc phúc của tôi, nhất định phải làm cho mình hạnh phúc nha.”

Sau khi cầm mô hình ngôi nhà nhỏ ra khỏi cửa hàng, cô mới hồi phục lại lý trí, ngẩn ngơ tự hỏi mình: Mình đang làm cái gì vậy?

Sau đó, cô mang mô hình ngôi nhà nhỏ về nhà, đặt ở trong phòng, còn quà tặng cho Quý Yến, cô đã chọn một sợi dây chuyền bạch kim số lượng giới hạn.

Cô tự nói với mình, phong cách này không thích hợp với Quý Yến, nếu tặng cái đó chắc chắn em ấy sẽ không thích, nha đầu kia sơ ý lơ là, chắc chắn không đầy mấy ngày sẽ làm cho sứt mẻ đồ vỡ, tường đổ vách xiêu.

Hơn nữa, đây là tấm lòng của người tặng quà, cô không tiện từ chối, cũng không biết xử trí như thế nào, đành phải trưng bày.

Thật sự cũng chỉ có như vậy mà thôi, không có ý nghĩa gì khác.

Một chút ý nghĩa cũng không có.

4. Chương 2-1

Cô không ngờ, họ còn gặp lại nhau, càng không nghĩ tới là, vẫn còn tồn tại loại gắn kết duyên phận....khó có thể hình dung này.

Càng có lẽ, nói là nghiệp duyên thì có vẻ chuẩn xác hơn.

Mấy ngày sau liền đến đêm giao thừa, cô đồng ý lời mời của một người đàn ông, người này đã theo đuổi cô rất lâu, hoa tươi, mời mọc không ngừng, những ngày lễ đặc biệt đều chưa từng quên ngõ lời hẹn hò, cũng coi như là rất thành tâm theo đuổi rồi.

Loại tiệc thượng lưu thế này, vừa mới bắt đầu còn có chút cảm giác mới mẻ, sau lại nhảy nhiều cũng cảm thấy chán, khó trách Quý Yến thà rằng đến lớp học nhảy múa của cô ấy, dạy các người bạn nhỏ của cô ấy nhảy ballet, rảnh rồi thì cùng các anh em của cô ấy đến quán ăn trên đường biên uống bia, cũng không chịu theo cô.

Nhảy xong hai bài vũ điệu, đứng đợi tại một góc khuất, thức ăn thơm ngon nhưng khi ăn vào miệng lại như sáp đèn, chưa kịp đợi đến khi qua hết năm, cô đã bắt đầu thấy tê nhạt vô vị muốn chạy lấy người.

Cô nói một tiếng với bạn trai, đối phương cho là cô đang muốn có thể giới riêng của hai người, nên hơn hớn đồng ý.

“Em muốn đi đâu?” Thái độ Nam Phương ân cần, nắm chặt cơ hội cố gắng biểu hiện.

Ở bên cạnh người mà mình theo đuổi, không một ai là không như vậy cả, lấy lòng bằng mọi cách, hết lòng chăm sóc, nhưng còn người kia, không biết cách thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, càng không cố làm điều gì khiến cô vui vẻ, toàn thể giới này còn quan tâm cô hơn cả anh, rốt cuộc thì tại sao cô lại cố tình thích anh chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm phiền não.

“Nơi nào cũng được!”

Bọn họ đi đến quán bar Piano ở gần đó, uống chưa tới hai ly, Nam Phương đã ngồi dựa sát vào, nói chuyện ở bên tai cô, ý đồ âu yếm.

Cô là cô gái đã trưởng thành, đương nhiên sẽ hiểu được ám hiệu trong đó, nên lúc đối phương dựa lên vai cô, cô cũng không từ chối, nụ hôn như có như không ở bên tai từ từ dời về trên má, lúc đến bên môi, cô nghĩ muốn cảm nhận được một chút rung động, chỉ cần có thể có một chút xiu, một chút xiu cảm giác động lòng như lúc ban đầu kia, thì cô thử qua lại với người này.

Nhưng mà, không có.

Cô chỉ cảm thấy không nhận được.

Duỗi tay ra, chống đỡ ở trước ngực của đối phương, dùng sức đẩy ra, hờ hững nói: “Tôi muốn về nhà.”

“Hà?” Nam Phương ngẩn người, không thể giải thích được vì sao cô lại thay đổi thất thường như vậy, khó trách lại có lời đồn vị nữ vương này cực kỳ khó hầu hạ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám nói gì nhiều, giống như phục vụ cho hoàng hậu vậy, không dám chậm trễ một chút nào.

Ra khỏi cửa tiệm, người đàn ông kia muốn đi tới ôm hông của cô, nhưng lại bị cô tránh né, tiếp theo muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, cuối cùng cũng rơi vào khoảng không.

Nếu không có cảm giác, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian nữa.

Nhưng mà để người ta từ chối không chút lưu tình như vậy, thân là đàn ông, khó tránh khỏi việc mặt mũi có chút khó coi.

Anh ta không hiểu, không phải mới vừa rồi còn tốt lắm sao? Thế nào chỉ chớp mắt liền trở mặt?

Người đàn ông xem như cô đang rụt rè đùa giỡn, nên cố gắng mở lòng khoan dung, vì vậy quan tâm đến việc cô khước từ, cường thế ôm hông của cô, vì có vài loại phụ nữ, thích đàn ông cường thế khí phách, nên anh ta cho là cô cũng thuộc loại kia.

Dương Ấu Tần cau mày, dùng sức tránh ra: “Tôi nói không cần, anh nghe không hiểu sao?”

Người đàn ông thử mấy lần, xác định cô là thật không muốn, đáng lẽ, cũng nên dừng lại ở đây, nhưng người phụ nữ này lại cố tình không hiểu được cách khéo léo khi từ chối, động tác lau má này, quả thực là một sự khiêu khích đối với đàn ông.

Nếu quả thật ghét như vậy, thì đồng ý ra ngoài với anh ta làm gì? Anh vội vàng loay hoay chăm sóc, phí hết tâm tư lấy lòng cô, còn cho là mình có cơ hội, nhưng tất cả chỉ là trêu đùa anh thôi sao?

Nhanh chóng tức giận, cũng không quản cô có nguyên ý hay không, cứ thế tiến lên cường hôn cô, sự kháng cự của đối phương ngược lại làm tăng thêm dục vọng của đàn ông, lập tức biến thành không làm cho cô thân phục thì không cam lòng.

Dương Ấu Tần không ngờ đối phương sẽ không phẩm chất như thế, cầu hoan không được liền chuyển sang dùng thủ đoạn cứng rắn, nhưng mà cô cũng không phải người có tính tình dịu dàng, nên lập tức dùng toàn lực tay đâm chân đá, ra tay không chút do dự!

Người đàn ông ăn một lần đau, liền nắm chặt tay cô hơn, hai người đều thức sự tức giận, dưới tuần hoàn ác tính, tình cảnh này nhất thời khó có thể ngăn chặn lại. Trong hỗn loạn, Dương Ấu Tần không biết đã phải nơi nào, thừa dịp lúc đối phương thả lỏng lực đạo thì tránh ra, lập tức xoay người chạy.

Cô biết rõ đối phương sẽ đuổi theo, nên càng không dám dừng bước lại, giữa lúc hoảng loạn, đang lúc chạy ra giao lộ thì đụng ngã một người nào đó.

“A.” Tiếng kinh hô tinh tế, là một cô gái.

“Thật xin lỗi, tôi ——” Hai người đột nhiên đụng nhau, cô còn chưa kịp nói xin lỗi xong, đối phương đã nhận ra cô trước.

“Dương Ấu Tần?! Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Là Chương Nghi Hằng.

Thật khéo, mới qua có mấy ngày, lại gặp nhau rồi.

“Tôi ——” Chưa kịp nói rõ, đối phương nhìn người đuổi theo phía sau một cái, sau đó lại nhìn cô, không nói hai lời nhặt những thực phẩm rơi lả tả lên bỏ vào túi mua hàng, giơ tay qua, thừa dịp lúc người đàn ông thăm hại kia né tránh, kéo cô co cẳng bỏ chạy!

Nhưng mà một người đẹp đang gặp nạn, gặp thêm một người đẹp khác cũng đang gặp nạn nữa, vận thế không thể nào tốt hơn được. Đoạn đường chạy nạn này tiến hành không được bao lâu, đang lúc ở đầu đường chợt có một chiếc Motorcycles chạy ra, hai người – một xe cuồng cuồng né tránh, cuối cùng ở giữa tiếng phanh xe kinh hoàng của một chiếc xe khác, đau đớn cũng viếng thăm.

Hai người rất công bằng té rớt xuống mặt đất, văng lên bức tranh hai người tuyệt mỹ mạo hiểm kinh hồn vượt qua đêm giao thừa.

Khi Dương Ấu Tần tỉnh lại, người đã ở phòng cứu cấp.

Sờ sờ đầu đau đớn không thôi, chỉ mò đến từng tầng băng gạc.

Chương Nghi Hằng đâu? Cô ấy có bị làm sao không?

Dù sao người ta cũng bị cô liên lụy, cô cảm thấy rất áy náy, đang muốn mở miệng gọi y tá hỏi tình hình một chút, thì nghe thấy loạt tiếng bước chân dồn dập đến gần chỗ này, dừng ở sát vách giường của cô.

“Nghi Hằng, em làm sao vậy? Hơn một giờ trước khi gọi điện không phải còn tốt lắm sao? Sao lại vào bệnh viện vậy?”

Là tiếng của đàn ông, rất quen tai, nhưng cô lại nhất thời nhớ không nổi đã nghe qua ở đâu.

“Chính là.....xảy ra chút việc ngoài ý muốn thôi.....” Giọng nói Chương Nghi Hằng yếu ớt, nghe vừa chột dạ lại tràn đầy áy náy: “Thật xin lỗi, hơn nửa đêm còn để cho anh phải chạy tới.”

“Được rồi, trước em đừng nói gì nữa, để anh tự đi hỏi bác sĩ.”

Người này có lẽ là vị hôn phu của cô rồi.

Là như thế nào? Tính khí rất kém cỏi sao? Khiến Chương Nghi Hằng có thái độ dịu dàng như vậy, mình đã bị thương rồi còn cố muốn giải thích trước nữa.

Dựa trên một chút tò mò, cô hơi vén màn che ở cuối giường lên, nhìn về hướng người đàn ông rời đi, chỉ thấy được bóng lưng mơ hồ, phần lớn thời gian cô đều suy nghĩ, rốt cuộc cô đã nghe qua giọng nói này ở nơi nào——

Người đàn ông rời đi cũng không lâu lắm, chưa tới 20” liền đi mà quay lại.

“Chương Nghi Hằng, tốt nhất em phải giải thích rõ cho anh. Anh mới vừa đọc xong ghi chép của cảnh sát, nghe nói vị hôn thê vĩ đại của anh, hơn nửa đêm cùng người bạn chơi trò truy đuổi cường đạo, khiến mình gãy xương bị thương vào bệnh viện?! Em đang ngại thân thể của mình khỏe quá phải không? Sức sống dư thừa như vậy thì ngày mai hãy chạy một trăm mét với anh đi——”

A! Cô nhớ ra rồi!

Đã từng, đã từng có một người, cũng dùng giọng nói như vậy nói với cô——

Khi đó, vì để có lễ tình nhân đầu tiên vui vẻ với người kia, rõ ràng đã có dấu hiệu cảm mạo, cô cũng không có thành thật nói, đùa bỡn giữa gió lạnh cả đêm, hậu quả là làm bệnh tình nặng thêm, hôm sau lập tức trở tay không kịp mà sốt cao!

Về sau bạn trai nghe tin, đưa cô tới bệnh viện truyền nước biển, cũng dùng giọng điệu không tốt này giáo huấn cô.

“Anh đã hỏi qua em rồi, không chỉ có một lần, nhưng em đều nói với anh không có việc gì, không có việc gì! Đây chính là nói không có việc gì của em à? Valentine có kia có quan trọng thế không? Anh thật sự sắp bị em làm tức chết rồi!”

Tại sao lúc đó cô lại không đáp lại ư? Đường như là vì giọng điệu không được tốt lắm kia. Cho tới nay, tất cả mọi người nâng cô lên ở trong bàn tay, ngay cả người thân cũng không nói bằng kì lời nặng nề với cô, chỉ có anh! Cô đã nằm ở bệnh viện, cũng không thấy anh nhỏ nhẹ an ủi một câu, ngoài biết giáo huấn người khác ra, anh còn biết cái gì?

Anh không biết, anh không biết khát vọng lớn nhất của người đang ngã bệnh yếu ớt chính là người kia, có thể ôm cô vào trong ngực, nói vài lời quan an ủi, cảm thụ mình quan trọng biết bao nhiêu ở trong lòng đối phương.....

Cô không có.

Khi còn bé không chiếm được, sau khi quen bạn trai, cũng không có.

Ngại phiền toái không cần thiết sẽ tới, cô lại không lạ gì!

Vì vậy, cô đuổi anh ra phòng bệnh.

Giữa lúc hoảng hốt hoàn hồn lại, trái tim cô thắt chặt, khẽ run tay không dám kéo tấm màn cách vách kia, chứng thực xem giọng nói kia có giống trong trí nhớ không——

Giọng nói dịu dàng của Chương Nghi Hằng ở cách giường truyền tới: “Anh..... Làm gì dữ như vậy? Em cũng rất đau mà ——”

“Em cũng sợ anh hung dữ hả? Vậy mà thế nào lúc này liều mạng truy đuổi ở đầu đường như chiến tranh kia lại không sợ chứ?”

“Không phải như vậy á! Em thấy người ta gặp phiền phức, dù sao cũng không thể mặc kệ một cô gái yếu đuối như vậy phải không? Trước cô ấy cũng từng giúp em ——”

“Không phải anh không cho phép em giúp đỡ, chỉ là trước khi giúp, cũng phải cân nhắc thực lực của bản thân mình trước đã. Anh thừa nhận ý nghĩ của anh rất ích kỷ, người khác làm sao anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm em có chuyện gì không thôi, lúc ấy anh lại không ở bên người em, lúc nhận được điện thoại em biết cảm giác của anh thế nào không?”

“Thật xin lỗi ——”

“Xin lỗi cái gì? Người bị thương cũng không phải là anh.”

“Vậy sắc mặt của anh cũng đừng khó coi như vậy nữa.”

Người đàn ông thở dài, giọng nói có chút dịu lại: “Có đau hay không?”

“Rất đau đấy.” Khẽ nói một tiếng, nghe tương đối giống làm nũng.

“Đáng đời em! Bác sĩ nói xương ở đùi của em hơi bị nứt ra, sẽ tạm thời bó thạch cao để cố định, sắp tới sẽ được làm bạn tốt với xe lăn rồi, rất đáng khen phải không?”

“Anh đang cười trên nỗi đau của người khác à!”

“Đúng vậy đó, em có ý kiến sao?”

“..... Không dám. Đúng rồi, cô ấy đâu rồi? Tình huống như thế nào?”

“Mới vừa rồi lúc y tá đi xem thì còn đang ngủ, nghe nói nghiêm trọng hơn em rất nhiều, có đụng phải đầu, nên đã may lại mấy mũi, chấn thương sọ não cộng thêm việc bị gãy tay ở xương nữa, có lẽ phải nằm viện một thời gian. Em còn có ý định quan tâm người khác à?”

“Ách..... Em cũng vậy rất quan tâm anh. Không phải anh phải đưa bản thiết kế sao, ngay cả việc ăn hết tết với em cũng không có thời gian mà, em vốn muốn mang chút đồ uống và thức ăn đến tặng cho anh, nhưng bây giờ anh lại chạy tới, đồ ăn phải làm thế nào đây?”

“Em đã vào bệnh viện rồi, anh còn có thể rảnh rỗi thiết kế bản vẽ sao?”

“Thật xin lỗi, ảnh hưởng công việc của anh rồi ——”

“Không cần nói xin lỗi nữa, anh không phải thật đang trách em.” Dừng một chút: “Mới vừa rồi giọng điệu của anh cũng không tốt lắm, em đừng để trong lòng.”

“Không sao, em hiểu biết rõ anh chỉ là đang lo lắng thôi mà.”

“Biết là tốt rồi. Nhắm mắt lại ngủ đi, có chuyện gì thì cứ gọi anh.”

..... Sau đó bọn họ nói gì, thì cô đã không nghe được.

Vốn tưởng rằng, giọng điệu không tốt của người đàn ông kia là vì bức bối khi bị quấy rầy, nên cô từng vì thế mà cãi vã, chưa từng có dáng vẻ dịu dàng, đến nỗi tan rã trong không vui; nhưng một người phụ khác, dùng một cách khác tiếp nhận, trước tiên bày ra dáng vẻ dịu dàng, sau cùng là đối lấy sự thương tiếc, cùng với trấn an của người đàn ông.....

Không rõ là loại tư vị gì chiếm đa số trong đầu, diễn biến đến cuối cùng, giống như là lời nói đánh tình mắng yêu vậy, đứt quãng truyền vào vành tai, tim cô nín chặt đến không thể hô hấp, đầu thật là đau, tay cũng tốt đau, thật khó chịu, thật là muốn ói.....

Sát vách truyền tới tiếng vật bị va chạm, thu hút sự chú ý của anh, anh nghiêng đầu nhìn lại, cất giọng hỏi: “Tiểu thư, cô đã tỉnh chưa? Có cần giúp một tay hay không?”

Một bên kia, yên lặng, không đáp lại một tiếng nào.

Anh nghĩ nghĩ, đưa tay kéo màn ngăn cách ra, cô gái nằm nghiêng ở cạnh giường, một tay khoác lên phía trên bàn trà, anh vô ý thức tiến lên giúp đỡ: “Cô muốn lấy cái gì? Túi xách của cô? Hay là giấy lau ——”

Thấy rõ nửa gương mặt bị che ở dưới gối, anh nhất thời im lặng.

“Ấu.....” Thế nào lại là cô?!

Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại bạn gái cũ dưới loại tình huống như vậy, ngạc nhiên há hốc mồm, không nói gì chốc lát, lập tức chua chát lên tiếng: “Ấu Tần, tôi không ngờ là cô đấy.”

Cho dù có biết rõ thì như thế nào? Anh cũng sẽ không nói cho Chương Nghi Hằng, chỉ cần cô không có việc gì là tốt rồi, người ngoài như thế nào anh không xen vào. Bây giờ đối với anh mà nói, cô chỉ là một người ngoài không cần phải để ý tới sống chết. (=.=)

5. Chương 2-2

Editor: Melodysoyani

Ngực không khỏi buồn bực ngột ngạt, cảm giác khó chịu đến không thể nói lời nào lại bắt đầu cuộn cuộn, buồn nôn muốn ói, Dư Quán Chỉ thấy thế, vội vàng tiến lên, tay chân luống cuống chộp thùng rác, cô không nói lời gì điên cuồng nôn bửa một trận, ói đến trời đất u ám.

Dư Quán Chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, đợi cô chuyển biến tốt một chút rồi, mới dìu cô trở về gối, khi lấy hai tờ giấy lau mặt ra, đã thấy cô từ từ nhắm chặt mắt lại, không ngừng rơi nước mắt, khiến anh cảm thấy có chút hốt hoảng.

“Có phải cực kỳ không thoải mái phải hay không? Để tôi đi gọi y tá ——”

“Không cần.....”

Bây giờ cô biết mình rất nhếch nhác, nên chỉ có thể nhắm chặt mắt để trốn tránh thực tế.

Cho dù phải gặp nhau, cô cũng muốn mình quang vinh chói lọi, để anh biết rõ sau khi rời khỏi anh cô tốt hơn biết bao nhiêu, chứ không phải loại tình cảnh giống như bây giờ, vô cùng nhếch nhác, lại khó chịu đến nỗi muốn chết!

Cô tuyệt không muốn nhìn thấy anh, càng không muốn bị anh nhìn thấy.

“Nhưng mà cô.....” Anh biết rõ cá tính của cô gái này rất quật cường, nhưng bây giờ thật không phải lúc lấy cá tính ra đùa giỡn.

“Tôi chỉ là —— thấy mắt không thoải mái, kính sát trùng.....”

“Được, cô ráng chịu một chút.” Anh vội vàng lấy hai tấm khăn giấy ra lau nước mắt trên mặt cô, sau đó mở mắt cô ra, gỡ hai kính mắt sát trùng xuống giúp cô.

“Có khá hơn một chút nào hay không?”

“..... Ừ.”

Anh gỡ kính sát trùng xuống bỏ vào trong hộp, sau đó lại bỏ vào túi sách của cô, nhìn thấy bên trong đó có vài dụng cụ tẩy trang đơn giản, vì vậy nói: “Để tôi giúp cô tẩy trang, bác sĩ nói cô bị thương ở đầu, tạm thời tay trái cũng không thể cử động được, mà mỹ phẩm hơn trên mặt quá lâu sẽ không tốt cho da.....”

Đột nhiên nhớ ra cô ghét người khác nhắc đi nhắc lại, nên anh lập tức không nói nữa, chuyên chú lau đi lớp trang điểm trên mặt của cô.

Anh chưa từng giúp ai tẩy trang qua, nên động tác cũng không quá lưu loát, nhưng mà trước kia khi anh ngủ lại ở đó thì thường xuyên thấy cô làm, nên ít nhiều gì cũng biết được trình tự.

Mặc dù làm tới cực kỳ lạnh nhạt, nhưng từng động tác của anh cũng cẩn thận lại tỉ mỉ, rất có tính nhẫn nại mà lau đi lau lại đến khi hết các lớp hóa trang. Sau khi lau sạch lớp trang điểm tinh xảo, chính là gương mặt xinh đẹp tuyệt lệ, thiếu đi một chút cao quý lãnh diễm thường ngày, nhiều hơn vài phần yếu đuối khiến người khác muốn yêu thương.

Trong trí nhớ, cô luôn thẳng tắp lưng, tự tin kiêu ngạo, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta không dám lại gần, rất ít khi như lúc này, nằm ở trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt mang theo chút yếu đuối.....

Trong nháy mắt hô hấp của anh cứng lại.

Lập tức phát hiện, bất kể là cô thế nào, cũng khiến cho cõi lòng anh chấn động.

Luôn cho rằng, cô xinh đẹp làm anh khó thở, dù đã qua bao nhiêu năm, anh đều không cách nào không động lòng, chỉ khác ở chỗ là——

Hôm nay anh, chắc chắn sẽ không thể vì phút động lòng nhất thời này, mà đánh mất đi lý trí, mù quáng tiếp tục hăm sâu nữa.

Anh dời tầm mắt đi, tỉnh táo mở miệng: “Bác sĩ muốn tôi nói với cô, chín giờ sáng ngày mai cô sẽ vào phòng phẫu thuật, cô phải liên lạc với người nhà đến đây, để giúp cô kí thủ tục nằm viện.”

Cô như có như không gạt đầu một cái, không khí yên tĩnh lại, tình cảnh nhất thời có chút khó xử.

Gặp lại người tình cũ ở bệnh viện nhỏ, dường như nói gì đều không đúng, muốn ôn lại chuyện cũ cũng không đúng, muốn hỏi có khỏe không thì có vẻ càng vớ vẩn hơn, cũng đã bị thương đến như vậy rồi còn khỏe được ở chỗ nào?

Vì vậy anh lúng túng mở miệng: “VẬY..... tôi ở sát vách, có cần gì thì cứ gọi tôi một tiếng.”

Anh trở lại bên cạnh vị hôn thê, kéo màn ngăn cách lại, cô cũng không nhúc nhích, không liếc nhìn anh một cái nào.

Người đã rời khỏi, cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không nhìn nhiều.

Cô, Dương Ấu Tần, không bao giờ cầu xin bất kỳ kẻ nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, Chương Nghi Hằng đã được mẹ cô đến chăm sóc, Dư Quán Chỉ cũng trở về để đi làm, nói là tan làm sẽ đến nữa.

Dương Ấu Tần ở trước phòng phẫu thuật dùng điện thoại gọi cho một dãy số, ở một đầu khác anh họ bắt máy với giọng khàn khàn: “Ấu Tần à?”

“Vâng. Anh họ, em đánh thức anh rồi à?” Dương Bá Hàn làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật, cô còn đặc biệt đợi đến tám giờ mới gọi, cũng không đến nỗi quấy rầy đến giấc ngủ của anh mới đúng.

“Không có, là cả đêm cũng không ngủ thôi.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Nhạc Nhạc xảy ra chút chuyện, vừa mới từ phòng giải phẫu ra ngoài, đã chảy thật nhiều máu, anh bị cô ấy hù đến sắp chết rồi.”

“Tại sao có thể như vậy? Bây giờ chị ấy——”

“Do xui xẻo gặp một tên biến thái bệnh bị thần kinh, bị chém một đao lên bảm đùi trắng..... Thôi, một lời khó nói hết, dù sao bây giờ cũng không sao rồi.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi lại: “Đúng rồi, sao em lại gọi cho anh sớm như vậy?”

“..... Không có việc gì. Chỉ muốn hỏi xem dạo này anh và chị dâu sao rồi ấy mà, muốn hẹn hẹn chị ấy đi chơi một chút thôi.”

“Có lẽ thời gian này anh phải đến bệnh viện để chăm sóc cho Nhạc Nhạc rồi, nếu em muốn tìm cô ấy, thì đến bệnh viện Hoài Nhơn.”

“ Vâng, để em xem lại đã. Tạm thời cứ như vậy đi, bái bai.”

Tiếp, cô lại gọi cho Dương Quý Yến. Toàn thế giới chỉ cô rảnh rỗi nhất ——

Điện thoại reo hật lâu, không ai nhận.

Qua ba phút, đối phương chủ động gọi lại cho cô: “Dương Ấu Tần, chị tìm em làm gì?”

Tiếng thu âm của đầu khác có chút đứt quãng, cô vô ý thức hỏi: “ Em đang ở đâu vậy? Thu tin thật là tệ.”

“Cũng tại A Lỗi á..., nói muốn đi nghỉ đông, nên đã lập kế hoạch đi nghỉ phép với em. Bây giờ em đang ở trong phòng ngủ của một nhà dân nhỏ trên núi, mới ngắm mặt trời mọc trở về, rất đẹp đó, để em gửi ảnh chụp qua cho chị xem——”

“.....” Cô xem nhìn trần nhà: “Không phải em nói hai người chỉ là anh em thôi sao?”

“Đúng nha, thì là anh em, cho nên phải có phúc cùng hưởng.”

“.....” Có anh em nào dùng hết ngày nghỉ để ở bên cạnh đối phương, đơn độc hẹn đi nghỉ phép còn qua đêm không? Mua phòng ốc cũng hỏi kiến của đối phương, suy tính xem đối phương có thích hay không? Đại tiểu thư như cô ấy không hề xem trọng tiền tài, còn người ta thì đã sớm xem cô như trách nhiệm của mình mà gánh vác hết lên vai..... Loại anh em này ở nơi nào có? Cảm phiền tìm cho cô xem một ví dụ được không?

“Ai yêu, A Lỗi đang gọi em, một lát bọn em còn phải chèo thuyền ngắm cá heo, không rảnh hơn thua với chị, có chuyện gì nói nhanh một chút đi!”

“..... Không có việc gì, lúc chị đi dạo phố có thấy một chiếc đồng hồ số lượng có hạn rất đẹp mắt, nên muốn hỏi xem em thích màu gì thôi.”

“Có đồng hồ của nam không? Cái đồng hồ trước kia của A Lỗi bị hư rồi, anh ấy thích màu đen.”

“Em đi chết luôn đi (cv nó ghi một câu là thô tục, nên mình sửa lại chút ạ!)” Mua cho người đàn ông của mình còn bắt người khác phải trả tiền! Cô thừa nhận mình là giận chó đánh mèo, suốt ngày mệt mỏi còn bị đứm ngốc này kích thích nữa nên làm cho cảm xúc càng thêm nóng nảy.

“Là tự chị hỏi mà còn tức giận, di cả đến thăm rồi à?” Dương Quý Yến lẩm bẩm, giữ hóa đơn lại rồi đưa cho cô không được à!

Dương Ấu Tần há mồm muốn nói tiếp, lại mơ hồ nghe thấy tiếng người đàn ông kia gọi cô (DQY), nên lại nuốt trở vào: “Mau rút, mau rút, trở về thế giới hai người của em đi, không nói với em nữa.”

Cúp cuộc điện thoại này xong, cô sững sờ nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, lòng ngón tay dờ về tên của người thứ ba trong danh bạ, nhưng vẫn không dè xuống.

Mỗi người đều có cuộc sống phải qua, dù là trong những buổi tiệc quan trọng, thì cũng chỉ xã giao với bà thôi, đặt nặng người kia ở trong lòng, cuộc sống lập tức có trọng tâm, ai sẽ giống như cô, rảnh rỗi cầm điện thoại lắc lắc, mặt trắng bệch như du hồn lạc xuống nhân gian.

Do dự lại dự nữa, cuối cùng vẫn dờ tay đi, không có ấn xuống nút send, không muốn tạo thêm rắc rối cho anh họ nữa. Coi như bọn họ ở lại đến khi cô khá hơn, trong lòng cô cũng rất rõ ràng, mình cũng không phải trách nhiệm của bọn họ.

Lúc gần tối Dư Quán Chỉ đến đây, Dương Ấu Tần đã phẫu thuật xong, vẫn còn đang ngủ mê man.

Xem một chút thấy giường bên không có một bóng người, lại hỏi vị hôn thê: “Người nhà cô ấy còn chưa tới sao?”

Chương Nghi Hằng muốn nói lại thôi, vẻ mặt rất chột dạ: “Em..... Nghe lén cô nói điện thoại di động, hình như người nhà của cô ấy đều có việc gì đó nên không thể tới chăm sóc.”

Dư Quán Chỉ không nói gì, nhú mày suy ngẫm.

Lui tới thì từng nghe cô đề cập tới, cha mẹ đã ly dị, đều đã tái hôn, không tiện để cô ở bên cạnh, lúc còn cô còn vị thành niên thì chú hai là người giám hộ của cô, cô lại là con gái một, không có anh chị em, cũng không có người thân nào ở bên cạnh cả.

Lúc đó anh nghe, trong lòng có chút khó chịu, cô lại nở nụ cười rức rở, mặt thờ ơ nói cho anh biết, chú hai rất thương cô, thật ra thì cũng không khác gì con gái ruột cả, anh họ cũng rất tốt với cô, mỗi lần cô đến đều bắt nạt Quý Yến, lúc ở nhà rất ngang ngược, giống như nữ vương vậy.

Từ trước đến giờ cô chỉ nói cho anh biết những chuyện vui vẻ kia, để cho anh thấy cô là người người yêu thích và ngưỡng mộ, một mặt của thiên chi kiều nữ kia, nhưng thật ra ——

Lúc đó anh cũng không có nghĩ đến, chuyện chân chính đã xảy ra, người có thể để cô chạnh chính dựa vào, có ai?

Nhân viên trực ban của bệnh viện đi tới, nói anh biết là sẽ để hai người bệnh nhân này chuyển đến phòng bệnh thường, trước phòng bệnh dành cho một người còn đang thiếu thốn, phải chờ tới ngày mai mới có giường ngủ; phòng hai người thì có hai gian, muốn hỏi ý kiến của bọn họ một chút.

“Vây, tạm thời trước hãy để vị hôn thê của tôi và Dương tiểu thư chung phòng đi, chờ Dương tiểu thư tỉnh lại tôi sẽ hỏi qua cô ấy, nếu như cô ấy không đồng ý có thể đổi.” Anh nghiêng đầu hỏi thăm: “Nghi Hằng, có thể không?”

Chương Nghi Hằng gật đầu: “Em cũng nghĩ như vậy.” Dương Áu Tần không có ai ở bên cạnh để chăm sóc, ít nhiều gì thì khi cùng phòng bệnh cũng có thể chăm sóc một chút.

“Được, vậy tạm thời như vậy trước đi.”

Sau khi hai người dời vào phòng bệnh bình thường, Dương Áu Tần Nhất ngủ thẳng nửa đêm mới tỉnh lại.

Dư Quán Chỉ nghe được tiếng động nho nhỏ, đứng dậy ngó nhìn.

“Áu Tần, cô muốn cái gì?”

“Nước.....” Cổ họng khô, đầu đầu quá, vết thương đau, ngay cả di chuyển cũng thật khó khăn.

Dư Quán Chỉ rót nửa ly nước đưa cô: “Bữa ăn tối lúc cô còn đang ngủ, tôi đã giữ lại mấy cái bánh bao, nếu cô đói thì ăn một ít trước để lấp bụng đi.”

Anh nâng giường bệnh cao lên một chút, mở cái hộp ra sắp xếp mọi thứ lại, để cô ăn dễ dàng hơn.

Thật ra cô cũng không có khẩu vị gì, chỉ nghe anh nói, cô lập tức dựa theo làm, chẳng thèm động não suy tư.

“Còn có.....” Anh đứng ở cạnh giường, suy ngẫm xong mới mở miệng: “Buổi chiều y tá có hỏi qua chuyện phòng bệnh, lúc ấy bên cạnh cô không có người khác, tôi liền tự chủ trương, trước để cô và Nghi Hằng ở chung phòng bệnh, cô——”

“Anh không cần hiểu lầm! Bạn trai tôi vừa lúc ra nước ngoài công tác, không kịp về, anh ấy đối với tôi vô cùng tốt, cũng rất quan tâm tôi...tôi sợ nói cho anh ấy biết, anh ấy lại về không kịp, ngược lại để cho anh ấy lo lắng hơn, cho nên ——”

Anh không có nói tiếp, chỉ là bình tĩnh nhìn cô, thấy phải cô khó hiểu nhẹ giọng hơn.

Thật ra thì anh cũng không nói thêm gì, lại khiến phòng bị càng mạnh mẽ hơn.

May mắn, anh cũng không đảo quanh đề tài này nữa, nhẹ nhàng linh chuyển sang chủ đề khác: “Đã như vậy, tôi sẽ để hai người ở chung phòng, ít nhiều gì cũng có thể giúp đỡ nhau.”

“Buổi sáng tôi đã hỏi y ta rồi, ngày mai sẽ mời người chăm sóc tới.” Cô không phải chỉ có một mình, không người nào chăm sóc.

Cho nên ý tứ của những lời này là ‘Cô muốn đổi phòng bệnh?’

Dương Ấu Tần nâng mắt, nhìn vào đáy mắt bình tĩnh của anh.

Chẳng lẽ anh, không muốn tránh xa cô chút nào sao? Thân phận người yêu cũ này không khỏi cũng quá lúng túng, huống chi lúc ấy lại chia tay trong không vui như vậy, cô cho là đời này anh cũng sẽ không muốn gặp lại cô, tốt nhất tránh càng xa càng tốt, tại sao anh có thể biểu hiện lạnh nhạt như vậy được, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy?

“Trưa mai mới có phòng bệnh đơn trống, nên tạm thời phải để cô uất ức ở chung phòng với Nghi Hằng rồi.”

Cô không có ý đó.....

Cảm giác giống như..... Cô rất ghét bọn họ, cực kỳ không muốn ở chung phòng với bọn họ vậy, thật không phải là như vậy mà.

Hình như đối phương cũng không để ý, chỉ là cười cười, không có nhiều lời nữa: “Vậy cô nghỉ ngơi đi, không quấy rầy cô nữa.”

“Quán Chĩ!” Cô bật thốt lên kêu ra tiếng.

“Hả?” Anh ngoái đầu nhìn lại, âm âm, giọng điệu ôn hoà, thật giống như chỉ là gặp lại bạn cũ đã lâu không gặp, không có quá nhiều ý định phức tạp, tất cả đều là cô tự mình nghĩ quá nhiều, lo sợ không đâu.

“Cái đó..... Thật xin lỗi, hại vị hôn thê của anh bị thương.” Cô vẫn nhớ, những lời anh đã nói lúc chạy tới phòng cứu cấp, anh để ý người kia bị thương, còn vì người ngoài như cô, khiến cho anh rất không vui.

“Không sao, Nghi Hằng không trách cô, ta cũng không thể nói thêm gì nữa.”

Cô vội vã tỏ rõ: “Tiền thuốc thang tôi sẽ phụ trách, còn có ——”

“Ấu Tần!” Anh thản nhiên cắt đứt lời cô: “Vấn đề không phải là tiền, chuyện này đến đây chấm dứt, không cần nhắc lại.”

Dương Ấu Tần ngẩn ngơ, nhìn anh xoay người tránh ra.

Dĩ nhiên cô biết vấn đề không phải là tiền, bởi vì tấm lòng chân thật là vô giá, nhiều tiền hơn nữa, cũng bù đắp không được sự sợ hãi, cảm giác lo lắng vào lúc đó của anh, cô cũng chỉ là muốn bày tỏ thành ý một chút mà thôi, hơn nữa xin lỗi đã hại người anh yêu bị thương.....

Có lẽ trong mắt anh, cô chính là người luôn bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, vĩnh viễn chỉ dùng góc độ của mình để nhìn mọi chuyện, càng không hiểu cảm giác của cô gái được anh chân thành chiều chuộng chăm sóc!

Cô cứng rắn nuốt những lời này về trong cổ họng, nhắm mắt lại, không nhìn tới dáng vẻ hờ hững quay người đi của anh.

6. Chương 3-1

Hầu hết thời gian đều dưỡng bệnh ở bệnh viện, nhất là hai người ở cùng một phòng bệnh, một người không thể cử động tay, một người không thể cử động chân.

Mỗi ngày mở mắt ra, ngoại trừ việc nhìn chằm chằm trần nhà và ti vi thì hình như không có chuyện gì để làm.

“Ai da, Ấu Tần, cô đã ngủ chưa?”

“Chưa, chỉ ngồi ngây ra đây thôi.”

“Vậy lại đây tán gẫu một chút được không?”

Sát vách đã có yêu cầu rồi, nên Dương Ấu Tần nhờ cô hộ lý vừa đến lúc sáng kéo tấm màn ngăn cách ra, nghiêng đầu hỏi: “Vết thương trên chân cô.... có ổn không? Thật xin lỗi đã làm liên lụy đến cô.”

“Ây da, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cô, do tôi lỗ mãng, kéo cô chạy loạn nên mới có thể gặp chuyện không may, tôi cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Với lại bác sĩ có nói, vết thương của cô nghiêm trọng hơn tôi nhiều, chân bó thạch cao có hơi nóng bức, cồng kềnh một chút thôi. Cô phẫu thuật xương bả vai, dây thần kinh chỗ đó nhỏ hơn trên chân, hơn nữa còn rất nhạy cảm, nhiều người đau đến nỗi phải dùng thuốc giảm đau, đến bây giờ lại không nghe cô than một tiếng, tính của cô thật là kiên cường nha.”

Than thì có ích gì? Không có ai đau lòng, than cho ai nghe chứ? Cô đã sớm học được phải không tỏ ra yếu thế.

Không cách nào giải thích, đành phải dừng dừng cho qua. “Cái này cũng không có gì mà.”

Chắc, dự cảm ban đầu quả không sai, cô gái này thật rất.....

Chương Nghi Hằng lắc đầu, sợ thân thiết với người mới quen biết, không biết nên nói thế nào cho cô ấy biết, tính tình như thế rất thua thiệt.

“Đúng rồi, cô và vị hôn phu của tôi đã quen biết từ trước rồi sao? Tối hôm qua lúc ngủ mơ hình như có nghe được hai người nói chuyện.”

Dư Quán Chỉ không có nói với cô ấy? Vậy là có ý né tránh, cô có thể nói không?

“Anh ấy – là đàn anh của tôi lúc học đại học, không cùng khoa, lúc đầu cũng không quá thân, không có qua lại gì. Sau đó trong hoạt động của trường có gặp mặt vài lần.....” Sợ rước lấy những rắc rối không cần thiết, cô liền lựa lời hết sức cẩn thận.

“Hoá ra là như vậy à.” Chương Nghi Hằng hiểu rõ gật đầu, không hề để tâm cười nói: “Quán Chỉ thật sự là một người rất tuyệt, là chàng trai tốt rất biết cách chăm sóc nữ sinh, đúng không?”

“.....” Cô chỉ biết là cô có tán thành hay không cũng không đúng. Chần chừ một lúc, vẫn nhịn không được nên hỏi: “Hai người.... quen nhau thế nào?”

“Xem mắt.” Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô nên cười nói: “Rất kỳ quặc đúng không? Di của tôi là kế toán trong tòa nhà mà anh đảm nhiệm việc thiết kế, qua giới thiệu, rồi quen biết. Dựa vào kế hoạch khôn khổ của cuộc đời anh ấy, là hy vọng có thể ổn định tình cảm trước hai mươi tám tuổi, trên dưới ba mươi tuổi sẽ làm ba. Quen biết hơn một năm trước, cảm thấy tính tình hai bên có thể hòa hợp, cho nên duy trì đến bây giờ. Nghe qua không có một chút lãng mạn nào đúng không? Anh ấy chính là kiểu nề nếp đâu ra đấy, mọi việc đều dựa theo kế hoạch mà làm.”

Dương Ấu Tần ngạc nhiên há hốc mồm, đột nhiên không biết nên nói gì.

Cô không biết sẽ như thế này, vậy.... tình yêu đâu? Theo đuổi đâu? Mọi thứ đều rõ ràng hợp lý như vậy, hoàn toàn đi theo kế hoạch của chàng trai, còn cô gái là cái gì? Không được coi trọng chút nào.

“Chẳng lẽ.... Cô không cảm thấy uất ức sao?”

“Tại sao chứ?” Chương Nghi Hằng hỏi ngược lại.

“Ít nhất, cơ bản nhất thì trình tự theo đuổi.....” Đó là chuyện một cô gái nên nhận được, quyền lợi được yêu thương cưng chiều.

“Tôi không nghĩ như vậy. Từ nhỏ thân thể của tôi đã không tốt rồi, thường thì cảm mạo nhiễm trùng một chút xíu cũng phải nằm viện hết mấy ngày. Trước lúc gặp Quán Chỉ, tôi cũng có kinh nghiệm xem mắt mấy lần, nhưng mà người nào nghe đến tình trạng cơ thể của tôi cũng đều rút lui có trật tự, đây là lẽ thường thôi, bọn họ muốn lấy vợ mà, ai lại rước một người thân thể yếu ớt về nhà hầu hạ? Nhưng mà Quán Chỉ

không có bị tôi hù bỏ chạy. Anh ấy nói, bỏ qua không nói đến tình trạng cơ thể thì tôi là người vợ lý tưởng trong suy nghĩ của anh, một người đàn ông không sợ phải gánh vác trách nhiệm, muốn tìm ở đâu nữa chứ?”

“Lúc đầu, chúng tôi chỉ ra ngoài dùng bữa vào những ngày nghỉ, xem phim. Trải qua hơn một năm với nhau, anh ấy xác định rồi đề nghị kết hôn, tôi đồng ý, cứ như vậy đó. Có thể cô cảm thấy rất không có thành ý, nhưng mà tôi lại cho rằng, anh ấy đưa tôi vào trong kế hoạch cuộc đời của mình, chân thành đối đãi, tiến đến mối quan hệ này, hơn nữa chịu trách nhiệm mọi thứ về tôi, đó chính là thành ý lớn nhất. Những thứ như hoa tươi, ánh nến, lãng mạn ngạt nhiên gì gì đó, đối với tôi mà nói không quan trọng chút nào, cũng không thể đại biểu cho cái gì hết.”

Người đàn ông này sẽ vì công việc, không rảnh theo cô đi đông đi tây, nhưng khi nhận được điện thoại của bệnh viện thì có thể buông bỏ mọi việc, hỏa tốc chạy đến bên cạnh cô, điều này mới là quan trọng nhất.

Kiểm tra vị trí của mình trong lòng một người đàn ông, từ trước đến giờ chưa bao giờ cần dùng đến những thứ hào nhoáng bên ngoài.

Dương Ấu Tần yên lặng nhìn cô ấy. “Cô – rất yêu anh ấy sao?”

Cô cũng là phụ nữ, khi nhắc tới một người đàn ông thì khóe miệng tràn đầy ý cười, ánh sáng trong mắt lay động lấp lánh ấm áp như nước mùa xuân, cô làm sao có thể không hiểu điều đó nói lên cái gì chứ.

“Ừm, tôi rất yêu anh ấy.” Chương Nghi Hằng thoải mái thừa nhận. “Đừng chỉ nói về tôi thôi, còn cô thì sao? Người đuổi theo cô đêm hôm đó là bạn trai của cô sao?”

“Không phải. Chỉ là một người theo đuổi thôi.” Cô kể sơ tình hình đêm đó cho cô ấy. “Cứ như vậy, theo đuổi không được, lập tức trở mặt.”

“Thật là không có phẩm chất.” Nhưng mà loại đàn ông này trên đời vẫn còn rất nhiều. Đôi khi, không thật sự là yêu đến nỗi không thể không có cô ấy, hơn nữa phần lớn là do không buông bỏ được thôi, danh dự của đàn ông mà, từ trước tới nay là người có quyền có địa vị nên không thích bị từ chối.

Nghĩ đến đây, cũng không để ý chuyện có thân thiết với người mới quen không, lập tức khuyên nhủ: “Ấu Tần, tính cô quá mạnh mẽ cứng rắn rồi, như vậy rất thua thiệt.”

Nếu như lúc ấy, dáng vẻ của cô ấy mềm mại uyển chuyển một chút, nói một câu tuy xưa cũ nhưng thẳng thắn “Anh rất tốt, tôi không xứng với anh”, tin là dù cho trong lòng người đàn ông kia có không thoải mái, nhưng cũng không đến mức âm ỉ lên như vậy.

Dương Ấu Tần ngoái đầu nhìn lại nhìn cô ấy. “Tôi không quen yêu thế hơn đối phương, phụ nữ cũng không hẳn là kẻ yếu.”

Tại sao phải để đàn ông tới chi phối mọi thứ của cô? Cái cảm giác không cách nào nắm giữ tất cả, thật sự khiến người ta sợ hãi, nếu sau khi tỏ ra yếu đuối, lại bị đối phương vứt bỏ như giấy rách, thì mình phải làm như thế nào?

Cô đã thề, không bao giờ để cho người khác thấy sự chật vật nhếch nhác của cô.

“Nhưng mà Ấu Tần, cô thật sự thắng sao?” Một câu trực tiếp trúng ngay tử huyệt.

Cao ngạo như nữ vương, cứng rắn chống chọi với đàn ông, kết quả cuối cùng là làm cho mình bị thương, nằm trong bệnh viện.

“Có đôi khi Quán Chỉ cũng rất gia trưởng, lúc anh ấy cố chấp thì tôi dịu dàng uyển chuyển một chút, nhường nhịn một chút, cuối cùng trong lòng ấy náy, chủ động bày tỏ đều là anh ấy, tỉ lệ chính xác một trăm phần trăm. Cho nên, tại sao cô phải tranh thắng thua bên ngoài với đàn ông chứ? Có nhiều lúc không cần câu nệ, thua bên ngoài nhưng bên trong đã thắng chắc mười phần rồi, có gì không tốt đâu?”

Ít ỏi vài lời, làm cô á khẩu không trả lời được.

Nhiều năm cô tranh giành hơn thua, một mình chống đỡ cứng cỏi không chịu khuất phục, đến cuối cùng đổi lại được cái gì?

Nữ vương kiêu ngạo, là đánh giá cuối cùng về cô trong lòng bạn trai cũ, xóa bỏ sạch sẽ chút dịu dàng ôn tồn cuối cùng của người đàn ông thật lòng với cô.

Lúc anh xoay người đi, lưng cô thẳng tắp, chưa từng níu giữ lại, chưa từng để lộ một chút lưu luyến. Chia tay, cô cố gắng tỏ ra cho mọi người thấy cô không hề quan tâm!

Phiên bản lan truyền ra bên ngoài là cô bỏ rơi anh, chán ngấy người đàn ông không thú vị này.

Nhưng mà như vậy thì sao chứ?

Cô tranh thắng thua sĩ diện, thật ra thì trong lòng hoàn toàn thua.

Thua mất đi người đàn ông của cô, tình yêu của cô, hạnh phúc suốt đời của cô.

Còn cô gái này, cái gì cũng không so đo, tất cả đều thua cũng không sao, lại giành được toàn bộ sự thương yêu của Dư Quán Chỉ.

Cô tranh những thứ kia, cuối cùng là vì cái gì? Trong phút chốc, lại nghĩ không ra.

Cô nhắm mắt lại, mấy câu nói vô tình của Chương Nghi Hằng đánh vào tận đáy lòng cô, từng chữ từng chữ đánh vào trong tim.

“Ấu Tần?”

“Tôi.... Thật ra thì miệng vết thương mới phẫu thuật rất đau.” Giọng cô khàn đi, nhỏ giọng nói.

Lần đầu tiên để lộ sự yếu đuối trước mặt người ngoài, thẳng thắn thừa nhận cảm xúc chân thật nhất.

“Chỉ là tôi.... Không biết có thể nói với ai, lỡ như.... nói ra rồi không có ai quan tâm, thì làm thế nào?” Cô không chịu đựng nổi sự khó xử như vậy, cho nên mới không muốn để mình rơi vào tình cảnh khó khăn như vậy nữa.

Có lẽ cuối cùng là sai rồi sao?

Dương Ấu Tần cảm thấy hơi xấu hổ với biểu hiện luống cuống lúc sáng, nhưng mà hình như Chương Nghi Hằng không có để trong lòng, thái độ rất tự nhiên, điều này làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Trải qua cuộc nói chuyện lần này, khoảng cách ngại ngùng giữa hai bên đã giảm đi nhiều, có vẻ như không còn xa lạ khách sáo như trước nữa, tấm màn ngăn cách hai giường không còn kéo ra nữa.

Cũng bởi vì như vậy nên đem đến cho cô rất nhiều chuyện, nhìn cũng rõ ràng hơn.

Mỗi ngày vừa tan tầm Dư Quán Chỉ sẽ tới bệnh viện để giúp đỡ cho vị hôn thê. Dù có bận rộn cũng sẽ đem bản thiết kế đến bệnh viện, vất vả đẩy nhanh tốc độ, vẫn cứ kiên trì ở bên cạnh cô ấy.

Có lúc thì dứt nước hoa quả, cô ấy đột nhiên thèm ăn cái gì đó thì chạy đi mua, theo cô ấy làm kiểm tra, nắm tay của cô ấy, tán gẫu đủ thứ chuyện.....

Trước khi ngủ, anh đột nhiên nhớ tới liền nói: “Ngày mai anh phải đi kiểm tra công trình, sẽ tới đây hơi trễ đó.”

“Em đã nói rồi, bận bịu quá thì thật sự không cần phải đặc biệt tới đây, có mẹ em ở đây mà, mấy ngày nay anh ở bệnh viện đều ngủ không ngon.”

“Này nói cái gì đó!” Dư Quán Chỉ liếc cô. “Bình thường anh bề bộn nhiều việc, đặc biệt là ngày lễ rất ít khi ở bên cạnh em, để cho em phải tủi thân.”

“Làm gì tự nhiên nói những lời này vậy? Em cũng không trách anh mà.” Cô biết anh là người rất có kế hoạch, mọi cố gắng đều là vì xây dựng gia đình riêng của họ, cũng đã định chuyện cưới xin, anh đang dốc sức cho tương lai, cô là người đắc lợi mà, có gì để phàn nàn oán trách chứ?

“Anh biết. Vì lễ tình nhân, lễ Giáng Sinh, anh toàn để em trải qua một mình, nhưng mà lúc ngã bệnh thì bất luận như thế nào cũng nhất định phải ở bên cạnh em.”

Chương Nghi Hằng khẽ cười, không nói gì nữa chỉ nhắm mắt lại.

Anh cúi người khê hôn lên trán cô, đắp chăn lại cho cô, lúc này mới trở lại giường dành cho người nhà, nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dương Ấu Tần nghiêng người sang bên giả vờ ngủ, ở góc anh không nhìn thấy, mới mở đôi mắt trống rỗng, cố gắng chớp mấy cái, ngăn chặn sự chua xót nóng hổi đang đọng lại nơi khóe mắt.

Nếu năm đó khi anh tới bệnh viện, cô có thể bỏ đi phòng bị, thử cởi bỏ sự trang bị của bản thân trước mặt anh thì có được không, có thể nhận được sự chăm sóc dịu dàng nhẫn nại của anh như vậy không?

Bởi vì quá sợ bị cự tuyệt, thế cho nên không thể nhận ra dưới cái cau mày của anh là sự lo lắng và quan tâm tận đáy lòng.

Cô bắt đầu nhớ lại, mỗi một chuyện khi quen anh, từng chuyện từng chuyện, rất nhiều chi tiết ngay lúc ấy không nhìn ra, từ từ rõ ràng trong đầu cô.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện, hình như cô đã sai từ lúc mới bắt đầu rồi

7. Chương 3-2

Editor: Thoa Xù

Có rất nhiều người vẫn luôn theo đuổi cô. Bắt đầu từ trung học, chưa bao giờ thiếu người tiếp cận bày tỏ với cô. Thư tình, hoa tươi, các kiểu quà tặng, đối với cô mà nói đã là chuyện thường như cơm bữa.

Có lẽ do gia thế, có lẽ do diện mạo, cô cũng không biết, dù sao thì duyên khác phái của cô luôn rất tốt, nam sinh bên cạnh luôn đặc biệt ân cần với cô, cô cũng đã quen rồi.

Có vài người sẽ mĩa mai sau lưng cô, nói cô mắc bệnh công chúa, đón nhận sự ưu ái của người khác như chuyện đương nhiên. Cô cũng không sao cả, bị mĩa mai đôi câu không mất miếng thịt nào, dù sao cô vẫn hòa đồng với mọi hoàn cảnh.

Mặc dù bên cạnh cô có nhiều người khác phái vây quanh bày tỏ, nhưng không có ai biết, thật ra thì cô chưa từng trải qua chuyện yêu đương. Dư Quán Chỉ là người đầu tiên làm cho cô cảm động nghĩ đến chuyện qua lại với nam sinh.

Sau khi người kia biết được, còn kinh ngạc cả buổi không nói nên lời.

“Em, em nói anh là người yêu đầu của em?”

“Về mặt anh vậy là sao hả?!”

“.....” Chính là về mặt không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi cô học năm thứ nhất, đã lập tức thu hút hầu hết ánh mắt của nam sinh, vững vàng giữ ngôi vị hoa khôi giảng đường, anh chưa từng nghĩ đến có một ngày bọn họ lại ở bên nhau, trở thành mối tình đầu của cô.

Không thể phủ nhận rằng đàn ông là những sinh vật yêu bằng mắt. Lúc ban đầu hấp dẫn anh là vẻ ngoài, nhưng mà nếu như chỉ có gương mặt đó, anh nghĩ anh sẽ không chú ý đến cô lâu như vậy.

Anh từng thấy cô ở bên ngoài trường, vì chuyện giành chỗ đậu xe mà tranh cãi đôi co với một người cao một mét tám và to vạm vỡ, cũng không phải vì mình, mà là vì một người mẹ trẻ đang mang thai ở bên cạnh.

Còn có một lần, gặp cô ở trước một cửa hàng, cô ở ngoài nắng, đứng ở đó mắt to trừng mắt nhỏ với một cậu nhóc chừng năm hay sáu tuổi.

Cậu nhóc nghiêng ngả cả buổi, cuối cùng thận trọng quyết định là sẽ thích cô, đồ tốt nhất định là muốn chia sẻ với bạn tốt, cho nên rút kẹo que trong miệng đưa tới cho cô.

Khóe miệng cô giật giật, vẻ mặt cô vô cùng khó xử làm cho anh suýt chút bật cười ngay tại chỗ.

Nhưng cậu nhóc không hiểu sự xung đột trong lòng cô, vẻ mặt đau lòng giống như bị ghét bỏ, cái miệng mếu máu – cô bị hù sợ giống như trời sắp sập xuống, không dám do dự một giây nào, lấy kẹo que lập tức dồn vào trong miệng.

Vốn tưởng rằng cô có quen biết với cậu nhóc, sau đó lại phát hiện đứa trẻ kia bị lạc đường, trở lại tìm người mẹ đã dẫn cậu bé đi. Anh mới hiểu được, cô sợ cậu nhóc bị bắt cóc, cố ý ở lại nơi đó cùng cậu nhóc.

Anh lặng lẽ quan sát cô suốt một năm, những chuyện giống như vậy thường xuyên xảy ra. Thậm chí đã từng ngây ngốc đứng trước cửa rạp hát giúp người khuyết tật bán vé.....

Cô bé này, cực kỳ mâu thuẫn. Bề ngoài cao ngạo như băng, nội tâm lại mềm mại như nước, làm sao một người lại có thể có sự tương phản lớn như vậy? Hơn nữa vẻ mặt của cô rất trẻ con, có vẻ vô cùng cam chịu, bộ dáng ngốc nghếch đó, đáng yêu đến nỗi khiến lòng người ta nhũn ra.

Anh biết mình thích cô, thích đến không lý trí chút nào, hoàn toàn khắc sâu trong lòng, khó có thể kềm chế.

Yêu cô giống như đóa hoa hồng lạnh lùng, thân cây thẳng đứng, buộc cô uốn cong thì chỉ chuốc lấy bàn tay đầy máu và sự lạnh lùng cao ngạo. Nhưng yêu cô mềm mại như nhụy hoa, rất sợ đụng hư nó, nhất định phải che chở sự duyên dáng và mỏng manh đó thật cẩn thận.

Anh chưa từng nghĩ bọn họ sẽ ở cùng nhau, thậm chí chưa từng nghĩ đến chuyện theo đuổi, chỉ là đúng lúc gặp được, không nhận được nên muốn làm chút gì đó cho cô –

Trời mưa gặp cô ở trước thư viện, tiện tay kín đáo đưa dù cho cô, nói: “Anh không dùng tới, em có đi qua khoa kiến trúc không, để cái này ở chỗ tủ đồ công cộng là được rồi.”

Hoặc là nghe được đàn em than phiền, môn học tự chọn kia khó khăn thế nào, báo cáo tài liệu khó tìm ra sao.....

Vừa khéo là anh biết được đàn em kia học cùng lớp với cô, lại khéo hơn nữa là môn tự chọn đó năm rồi anh đã học qua, quả thật là rất giầy vò.

Vì vậy liền tiện tay chỉnh sửa lại những tài liệu đã làm năm rồi, rồi gửi đến email của cô.

Những chuyện như vậy anh thật sự cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không có gì hay đặc biệt để mà khoe khoang.

Sau đó có một ngày cô bị bệnh nên không có đi học, gần tối anh đi ngang qua chỗ cô ở, nghĩ là chắc cô không có tinh thần ra ngoài ăn uống, thuận tiện mua cháo, đưa đến dưới lầu nhà cô, nhờ quản lý khu nhà đưa lên cho cô.

Vừa đúng lúc cô xuống lầu, bị nhân viên quản lý gọi lại, giọng rất lớn chỉ vào anh nói: “Cái anh này đưa đồ ăn cho em đó, em có muốn nhận không –”

Cô thản nhiên nhìn qua, thấy anh đứng đó hơi lúng túng, đi cũng không phải mà nhắc chân bỏ chạy cũng không phải.....

Sau đó, cô liền xoa lỗ mũi lên tiếng: “Em muốn đi khám bác sĩ, anh có muốn đi với em không?”

“Hả.....” Anh hơi khó xử. “Nhưng mà anh đi xe đạp.”

“Đi thôi.”

Cô ngồi trên yên sau xe đạp, trên đường đến phòng khám hỏi anh: “Mấy cái kia...bữa ăn sáng đó, là do anh gửi sao?”

“.....” Cô ghi nhớ trong lòng, không hề giống như mọi người nói, xem sự ưu ái của người khác dành cho cô là chuyện đương nhiên. Nhưng anh không ngờ sẽ bị hỏi thẳng như vậy, cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể mập mờ ừ nhẹ một tiếng cho qua.

“Không có ai nói với anh là tặng đồ phải ký tên sao? Tốt xấu gì cũng để người ta biết, lỡ bị đầu độc chết thì nên tìm người nào đòi mạng.”

“..... Anh không có bỏ độc.”

“Há –” Cô bật cười. Anh có nắm được trọng điểm hay không đây? Tất nhiên là cô biết không có độc rồi, nếu không còn có thể yên ổn ngồi đây trách móc anh sao?

Sau hôm đó, trên đường gặp nhau, hai bên sẽ chào hỏi trò chuyện nhiều hơn mấy câu. Dần dần quen thuộc, số lần hẹn nhau từ từ nhiều hơn, lần đầu không kìm lòng được liền nắm tay cô, khẩn trương tìm đập tưởng như muốn nhảy ra ngoài, sợ là cô sẽ giãy tay ra.

Lại qua một thời gian dài, một lần thức khuya để làm gấp bản báo cáo cuối kỳ, đang online thì gặp, hỏi han qua lại vài câu rồi hẹn ra ngoài ăn khuya. Hôm đó anh hôn cô, hai người chính thức ở bên nhau.

Từ lúc lặng lẽ quan sát đến khi quen biết nhau là một năm, sau đó hai người gần gũi hơn, cuối cùng là tay trong tay lại mất một năm nữa.

Anh không cảm thấy đó là theo đuổi, ít nhất trong lòng không có ý đồ như vậy, nhưng mà mọi người đều nói là rõ ràng anh công khai theo đuổi vô cùng chăm chỉ!

“Không sao hết, anh lập tức phủ nhận là được rồi, dù sao toàn thế giới cũng khẳng định là anh thâm mền em, cái bướng cũng vô dụng.”

“Anh chưa từng phủ nhận chuyện này.” Dư Quán Chỉ yêu Dương Ấu Tần, anh đã sớm biết rõ điều đó, chỉ là không ngờ anh có thể theo đuổi được cô.

Không chỉ trở thành mối tình đầu của cô, mà còn là người đàn ông đầu tiên của cuộc đời cô.

Mãi cho đến khi xa nhau, anh vẫn không biết là rốt cuộc mình đã làm cô rung động ở điểm nào.

Ba năm cùng Dương Ấu Tần, tình yêu của họ vô cùng cuồng nhiệt.

Cả thế giới khi rơi vào tình yêu nam nữ cuồng nhiệt thì đều giống nhau. Thế giới trong mắt bọn họ đều trở nên nhỏ bé, toàn tâm toàn ý chỉ biết có đối phương, khi đó thật tâm cảm thấy rằng chỉ cần hai người yêu nhau thì mọi chuyện đều không là vấn đề.

Nhưng thật ra cũng không phải như vậy.

Tình yêu cuồng nhiệt khi đó, toàn tâm toàn ý vì đối phương, đều có thể phối hợp nuông chiều rất nhiều chuyện, giống pháo hoa thấp sáng giữa bầu trời rực rỡ như ban ngày, sau đó đôi mắt sẽ say đắm mơ hồ khi nó tắt đi, tình cảm mãnh liệt dâng trào, không nhìn thấy những thứ khác.

Nhưng cuối cùng pháo hoa cũng sẽ tắt đi. Trong cuộc sống sẽ không chỉ có tình yêu mãi mãi, còn có những cái khác, ví dụ như việc học, ví dụ như mối quan hệ giao tiếp giữa người với người, ví dụ như những giá trị bên ngoài, vân vân.

Sự khác biệt giữa hai người, xuất hiện từng chút từng chút theo thời gian, xung đột càng ngày càng nhiều, anh từng thử làm rõ, nhưng trước sau đều không có tác dụng.

Nên nói là cô muốn chiếm giữ, hay là xem bản thân mình là trung tâm? Anh cũng không nói được. Có lẽ là cho tới nay, mọi người luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay, cái kiểu sao vây quanh trăng ưu ái đặc biệt đó đã làm hư cô, vì thế đương nhiên cho là người làm bạn trai như anh càng phải đáp ứng mọi chuyện xem cô là trung tâm, chưa hề nghĩ đến khó khăn của anh.

Lần đầu tiên xảy ra tranh cãi nghiêm trọng là do anh không thể nào trải qua lễ Giáng Sinh với cô.

Anh đã cố gắng giải thích rằng khoa của anh có hoạt động, anh thân là hội trưởng của khoa, phải chuẩn bị toàn bộ kế hoạch hoạt động, thật sự là bận đến không có thời gian.

Vì chuyện đó mà cô giận suốt mấy ngày không nhận điện thoại của anh.

Anh đã cố gắng rất nhiều mới xoa dịu được cơn tức giận của cô. Lễ tình nhân năm đó anh không dám bỏ lỡ nữa, thảo luận nhóm hay chuyện gì gì đó của khoa đều bị dời lại hết, gạt bỏ mọi khó khăn cũng phải ở bên cạnh cô, bị bạn bè mắng là đồ trọng sắc khinh bạn.

Sau ngày lễ tình nhân thì cô lại bị cảm, cho nên bọn họ lại cãi nhau một trận.

Anh thật sự không hiểu, tại sao cô lại coi trọng những thứ bên ngoài như vậy? Cũng không phải là không có lẽ tình nhân thì anh sẽ không yêu cô nữa, để duy trì tình yêu bằng vẻ phô trương bên ngoài, anh thật sự mệt mỏi để ứng phó.

Vì không muốn lại cãi nhau với cô, anh cũng đã cố gắng thử phối hợp với những mong muốn của cô. Lượng bài vở của khoa kiến trúc rất nặng, người bình thường cũng có chút chịu không nổi, anh còn phải kiêm luôn mọi chuyện của khoa, còn phải thỏa mãn mong muốn lãng mạn và bất ngờ của cô, bạn bè thấy anh học hành hoạt động đến nổi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không khỏi lắc đầu mỉa mai: “Qua lại với công chúa là cần phải trả giá cao.”

Nói như vậy là ám chỉ cô mắc bệnh công chúa, khiến anh có chút không thoải mái. “Đừng nói cô ấy như vậy.”

“Lúc trước thấy cậu ôm được hoa khô giảng đường còn rất hâm mộ, bây giờ – chắc!” Tiếng “chắc” kia chứa đựng tất cả rồi.

Anh chỉ có thể cười khổ.

Trong mắt người khác, anh không có nguyên tắc hoàn toàn nuông chiều và lấy lòng cô, đến tận cùng là vì cái gì, ôm lấy hư vinh quen được hoa khô giảng đường sao? Không, vì anh yêu cô mà thôi, nếu như vậy có thể làm cho cô vui vẻ, anh có thể cố hết sức để đáp ứng.

Tư tưởng của hai người khác biệt quá lớn, thật ra thì vấn đề vẫn tồn tại, chịu đựng và nhượng bộ chỉ là kéo dài chờ thời điểm bộc phát thôi.

Mấy lần tranh cãi, thỏa hiệp, tranh cãi, thỏa hiệp, tranh cãi, sau khi thỏa hiệp lại phát hiện bọn họ luôn luôn đi theo một vòng tuần hoàn vô hạn. Anh đã đánh giá cao bản thân, cuối cùng khiến cho tâm sức đều vô cùng mệt mỏi, rốt cuộc cũng thấy rõ, đây không phải là cuộc sống mà anh mong muốn.

Tình yêu qua đi, cuối cùng cũng phải quay về đối mặt với cuộc sống thật, pháo hoa rực rỡ cũng không thể nào mãi duy trì sự phát sáng, ít nhất là anh không làm được.

Có lẽ ở bên cạnh anh, thật sự quá uất ức cho cô, cô muốn cái kiểu lúc nào cũng nâng niu cô trong lòng bàn tay như vật báu mà nuông chiều lãng mạn, nó trở thành gánh nặng lớn nhất trong lòng anh.

Đến cuối cùng anh không vui vẻ, mà cô cũng không vui vẻ, cứ tiếp tục như thế chỉ dẫn đến việc oán hận nhau.

Đây không phải là lỗi của ai hết, mỗi người đều có quyền lựa chọn cách yêu đương mà mình mong muốn, chỉ tiếc là bọn họ cố gắng đến cuối cùng vẫn không có cách nào đạt được nhận thức chung mà thôi.

Anh vẫn yêu cô, nhưng cũng biết cố duy trì đoạn cảm tình này thì rất miễn cưỡng.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều, rất sâu xa kỹ lưỡng, cuối cùng cũng đến lúc bộc phát, chính là vào ngày sinh nhật của cô.

Khi đó anh đã vô cùng thông suốt, không muốn đè nén bản thân thêm nữa, cố ép mình phối hợp với bước đi của cô, cuối cùng làm cho cuộc sống rối loạn. Lúc đó có bản báo cáo cần thảo luận nhóm, thời gian rất gấp, không có tâm sức để sắp xếp bố trí tiệc sinh nhật cho cô.

Thật ra thì nếu cô đồng ý, không cần hoa tươi không cần thiết hay bánh ngọt gì gì đó, chỉ dành một ít thời gian bên cạnh cô ở một nơi yên tĩnh nào đó thì sao mà không làm được chứ? Nhưng chuyện đó chắc chắn không thể nào vỗ về xoa dịu được đại tiểu thư như cô.

Lần này, anh không hao tâm tổn trí đi cầu hòa nữa, để mặc cho hai người giảng co một tuần lễ, rồi sau đó cô gửi tin nhắn đến –

Nếu anh đã không còn lời nào để nói với em, tốt hơn hết là chia tay đi!

Anh nhìn hai chữ “chia tay”, rõ ràng là chuyện trong mong đợi, đến lúc đối mặt vẫn cố vùng vẫy.

Tin nhắn đó khiến anh suy nghĩ suốt một buổi tối, lần nữa không thể trả lời lại.

Mất ngủ cả đêm, sáng sớm hôm sau nhìn thấy tin nhắn mới trong điện thoại, đọc thấy được cô tràn đầy tức giận.

– Dư Quán Chỉ, anh thật sự cho rằng tôi không có anh thì không được sao? Im lặng suốt một đêm là có ý gì? Có muốn chia tay hay không chỉ cần nói một câu, người muốn cùng tôi trải qua sinh nhật còn rất nhiều, tôi không cần đến anh!

Cô không cần anh.

Có lẽ vậy! Thỉnh thoảng anh cũng hoài nghi, rốt cuộc cô có hiểu thế nào là yêu một người không, có lẽ cô yêu, nhưng mà tình yêu kiểu mơ mộng đẹp đẽ, những thứ này dù là ai cũng có thể cho, chỉ cần người đó bằng lòng nuông chiều cô vô bờ bến, để mặc cho cô tùy tiện đòi hỏi, cũng không phải không thể không có anh.

Anh mệt mỏi rồi, không thể đáp ứng được nữa, yêu cầu đối với tiêu chuẩn tình yêu của cô quá cao.

Vì vậy anh hít một hơi thật sâu, nhấn từng chữ từng chữ –

“Được, nếu đây là mong muốn của em thì chúng ta chia tay.”

Không để cho mình có cơ hội hối hận, lập tức nhấn nút gửi đi.

Qua một hồi lâu, tâm tình đã bình tĩnh đôi chút, mới chậm rãi bổ sung thêm mấy câu –

“Xin lỗi, khiến em không vui như vậy, có lẽ ở bên cạnh anh thật sự quá uất ức cho em. Điều em mong muốn anh không thể đáp ứng được hết, cho nên cứ như vậy đi.”

Sau đó không nhận được bất kỳ phản ứng nào của cô nữa, dường như từ đó hai bên đã có nhận thức chung, đoạn tình cảm này đã đi đến điểm kết thúc.

Hai người muốn ở bên nhau rất dễ dàng, muốn chia tay thì ra cũng là chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần mấy tin nhắn là đủ. Có lúc anh cũng cảm thấy thật trớ trêu, chuyện kết thúc dễ dàng như vậy, rốt cuộc anh vì cái gì mà lại do dự vướng mắc cả buổi tối, chậm chạp không thể ra quyết định?

Thật ra chia tay không hề khó khăn chút nào. Khó khăn là sau khi xa nhau, trái tim cảm thấy mất mát hụt hẫng, còn có lúc nhớ tới người kia thì trái tim như bị bóp chặt lại đau đớn, không biết nên giải quyết như thế nào, chỉ có thể liều mạng mà học, chuyển sự chú ý vào những chuyện khác.

Khoảng thời gian đó, anh mất ngủ trầm trọng. Nỗi đau đó, không thể nói cho bất kỳ ai.

Vì vậy sau khi bước qua khoảng thời gian đó, anh thật sự rất sợ sẽ yêu đương lần nữa. Cái kiểu giày xéo bóp chặt trái tim, cảm giác hít thở cũng khó khăn, trải qua đau đớn một lần sẽ không muốn dẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

Thà rằng cả đời tránh xa chuyện yêu đương.

8. Chương 4-1

Editor: Melodysoyani

Dư Quán Chỉ cũng không biết, tại sao mình lại đột nhiên nhớ tới những chuyện cũ trước đây, sau khi chia tay được một tháng, cô tiếp nhận lời theo đuổi của một người bạn học nam khác, bắt đầu một đoạn tình mới, lúc nào đáng vẽ của cô và tên kia cũng là ra vào một đôi, chưa từng né tránh ở trước mặt anh.

Anh không có tự luyện đến mức cho là cô nhất định sẽ ngã lòng vì bọn đã chia tay, như cô nói, cô cũng không phải không thể không có anh, anh chỉ có thể lựa chọn không nhìn tới, không thêm nghĩ nữa, dù sao đó đã là chuyện anh không thể can thiệp vào rồi.

Bắt đầu một đoạn tình khác một lần nữa, đối với cô mà nói chỉ cần một tháng, nhưng mà đối với anh mà nói, rất khó. Sau khi tốt nghiệp, về sau không còn nghe bất cứ tin tức gì về cô nữa, có thể cô đã học chung trường với vị học trưởng kia, hoặc là có phát triển mối gì, anh cũng không biết.

Rời đi sân trường và hoàn cảnh quen thuộc, thích ứng với một cuộc sống mới một lần nữa, toàn tâm tập trung công việc, mãi cho đến một năm trước, mới điều phối cảm giác của mình lại thật tốt, để chuẩn bị bắt đầu một đoạn tình cảm mới,

Đoạn tình cảm với Nghi Hằng, có cảm giác rất khác biệt, không có loại cảm giác áy náy mà Ấu Tàn mang đến cho anh, cũng không có sự rung động đến không thể nào không chế được, cô giống như là xuân tuyền, ấm áp, ở cùng cô, rất thoải mái.

Thích khác với yêu, anh vẫn luôn rất rõ ràng, cũng vì đã trải qua một lần, nên trong lòng rất rõ ràng mình muốn cái gì, chưa từng dao động, bối rối qua..

Đứng ở bên cạnh cái hồ ngoài bệnh viện, hút xong một điếu thuốc, điều chỉnh tâm trạng của mình lại thật tốt, lúc này mới cất bước vào bên trong.

Bên trong phòng bệnh, Chương Nghi Hằng đang chuẩn bị ăn bữa ăn tối, anh đi lên phía trước thu xếp, gấp đồ ăn vào chén giúp cô, đang chuẩn bị xoay người cầm đĩa, cô đột nhiên mặt nhăn mũi nhú, ngoài ý muốn đưa tay kéo anh xuống, kéo lại gần ghế ngồi.

“Anh hút thuốc lá sao?!”

“Chỉ có một điếu mà thôi.” Anh nhất định sẽ hạn chế.

“Hôm nay đi kiểm tra đề án, gặp phải vấn đề phiền toái gì à?”

“Không có. Sao lại hỏi như thế?”

“Chỉ có những lúc tâm trạng của anh không được vui anh mới hút thuốc lá thôi.”

Anh đang suy tư phải trả lời thế nào, nghiêng đầu lơ đãng trông thấy Dương Ấu Tàn cũng đang nhìn chăm chăm vào mình ở cách giường, anh hơi mất tự nhiên ngồi dậy.

Thân mật với vị hôn thê ở trước mặt bạn gái cũ, trường hợp này làm anh cực kỳ khó chịu.

“Em có thể tịch thu.” Mượn hành động nộp quốc khố lên trên, thoáng kéo khoảng cách ra.

“Ề hèm.” Chương Nghi Hằng cũng đành hoảng không khách khí tịch thu toàn bộ bao thuốc.

“Sao đột nhiên lại muốn ăn mì thịt bò?” Lưỡi vị hôn thê này của anh là lưỡi mèo, nên cực kỳ sợ nóng, thường ngày rất ít khi ăn canh nóng, 89% tự hâm nóng, sau đó mới tự thấy khó chịu với mình, thường khiến anh dở khóc dở cười.

“Ấu Tàn nói mì thịt bò ở chỗ này rất ngon, em nghĩ tới hình như anh cũng thích, nên thuận tiện mua luôn.”

Thu xếp tốt bát đĩa, đang chuẩn bị bưng phần còn lại đến bên kia, nghe vậy động tác lập tức liền dừng lại, liếc nhìn Dương Ấu Tàn một cái.

Cô không có nhìn anh, cúi mí mắt xuống, một tay gấp sợi mì, yên lặng ăn, thản nhiên đến mức không thể nhìn ra cảm xúc bên trong.

Lúc mới vừa tới, đã cảm thấy mùi thơm này rất quen thuộc, nhưng vẫn nghĩ không ra, đến khi Nghi Hằng nói, anh nhất thời nhớ ra, lúc còn đi học, bọn họ thường đến đó ăn một ít.

Ấu Tàn còn nhớ rõ, anh thích ăn mì thịt bò ở chỗ này.

Bọn họ, cũng từng có rất nhiều hồi ức cực kỳ tốt đẹp, có lúc thức đêm làm bài tập, lúc thiết kế được mô hình sẽ cực kỳ nóng nảy, bạn gái đột nhiên tới gọi điện thoại bảo anh xuống, đặc biệt đưa thức ăn khuya tới cho anh.

Anh cười nói: ” Ăn mì thịt bò vào buổi tối, có phải quá trễ rồi hay không?!”

Cô nháy mắt mấy cái, kiêu mị hỏi ngược lại: “Sợ phát hỏa à?”

“Người sợ là em mới đúng.” Cũng đã có người tự đưa tới cửa để cho anh tiêu lửa rồi, anh có gì phải sợ?

Cổ ý tiến lên như sói để hôn cô, giả trò giống như một sắc quỷ, cười đùa một trận, hai người hợp lực giải quyết xong chén mì thịt bò kia, rồi sau đó no bụng thì muốn thâm dục, thuận thể thân mật một lần.

Phòng ngủ có anh bạn cùng phòng ở đây, có lúc quá xúc động, thì tìm một chỗ tối không người ở bên ngoài để làm, về sau suy nghĩ lại một chút, thật ra thì cũng rất ủy khuất cho cô.

Cô lại chưa từng oán trách qua, còn trêu ghẹo nói: “Như vậy giống như có quan hệ bất chính với nhau ở đất hoang ấy ——”

“Này!” Lời nói này của người nọ không được hay lắm, nên bị anh kháng nghị cắt đứt: “Anh có danh phận.”

Bọn họ là danh chánh ngôn thuận đang quen nhau, làm gì nói như vụng trộm vậy chứ.

“Lỡ lời thôi mà, anh đừng so đo.....”

Bởi vì từng có những ngọt ngào này, sau khi chia đáy lòng cũng giống như bị kim loại cắt đứt, mới càng thêm khó chịu.

Sau khi tốt nghiệp, tập trung vào kinh doanh, những nơi hai người từng đi qua, món ăn từng thưởng thức qua, gần như là chưa từng nhớ lại, một mặt bởi vì bận rộn, mặt khác, có lẽ cũng nghĩ đến những tình cảm xưa cũ này, nên anh đã có chút cực đoan mà gạt bỏ hết tất cả quá khứ, để tất cả về không, bắt đầu lại lần nữa.

Chương Nghi Hằng thấy anh ăn không có nhiều, hỏi: “Không hợp khẩu vị của anh à?”

“Lâu rồi chưa ăn thức ăn mặn, nên có chút không thích ứng.”

“Vậy à? Em còn tưởng anh sẽ nói là rất thích nữa đấy.”

Anh hiểu được vị hôn thê đang muốn làm anh vui lòng, từ lâu đã xem trọng sở thích của anh, phần tình cảm dịu dàng quan tâm này, anh vẫn luôn nhìn thấy được, cũng để ở trong lòng, đưa tay sờ sờ tóc của cô, cảm kích mỉm cười: “Em mau ăn đi, buổi chiều anh đã ra ngoài ăn điểm tâm với đồng nghiệp rồi, nên cũng không đói lắm.”

Anh buông chén xuống, đứng dậy ra ngoài rót nước, sau đó lại gọt trái cây.

Mãi cho đến khi đêm lạnh tới, nghe được tiếng của người mà cả đêm vẫn chưa nhìn mặt kia.

Cô đang khóc.

Dư Quán Chỉ không hề buồn ngủ, một đêm mở to mắt chạy tới chạy lui, vì vậy mới có thể sau nửa đêm, nhạy cảm nghe được tiếng kêu rất nhỏ ở bên kia.

Anh lặng yên không một tiếng động đứng dậy, nhẹ nhàng vén màn ngăn cách đã kéo xuống trước lúc ngủ kia lên. Anh cũng không biết hai người phụ nữ này hợp ý nhau ở chỗ nào, tính tình Ấu Tần lạnh nhạt, là loại người ngạo mạn nóng nảy, mặc dù tính tình của Nghi Hằng hiền hòa, nhưng cũng không phải đối với ai cũng thật lòng, nhưng nhìn anh được đi ra, cô là thật tâm thích Ấu Tần, anh thật sự không biết, có nên ngăn cản họ lại gần nhau không, vì cảm giác —— quan hệ này rất kì lạ.

Hình như cô ngủ không được an ổn lắm, hô hấp hơi dồn dập và rối loạn.

Căn cứ vào quan tâm, anh nhẹ nhàng linh hoạt đến gần bên giường, sợ là cô có nơi nào không thoải mái, lúc này mới phát hiện ra, vết tích nước mắt ràn rụa của cô, bên gối cũng ướt một mảng lớn.

Anh ngạc nhiên, đứng thẳng bất động tại chỗ, không cách nào phản ứng.

Khóc không kỳ quái, nhưng mà từ lúc bắt đầu biết cô, anh chưa bao giờ thấy cô rơi một giọt nước mắt, lúc vui vẻ không có, lúc ngã bệnh không có, lúc cãi vã cũng không có, lúc chia tay càng không có.

Anh cho là, Dương Ấu Tần không biết khóc.

Do dự một hồi, vẫn đi lên trước, rút khăn giấy ra lau gương mặt đầy nước mắt của cô, giấy lau bị ướt đầm rất nhanh. Anh xoay người định đi rút thêm hai tờ ra nữa, bàn tay bất ngờ bị cầm lại, năm ngón tay vững vàng dây dưa nắm chặt.

“Đừng..... Đi.....” Tiếng nói nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, nhẹ nhẹ, nức nở.

Anh hơi ngạc nhiên.

Cô cầm chặt như vậy, mi tâm nhăn lại thật sâu, giống như là rất sợ hãi, sợ hãi bị người nào vứt bỏ vậy.

Là mơ thấy người nào? Làm cô khổ sở như vậy?

Trong trí nhớ, cô luôn tưởng tượng cao ngạo, anh chưa từng thấy qua vẻ mặt này của cô, nếu như ——

Đầu hiện lên một ý tưởng hoang đường, một năm kia, nếu như giữa cục diện bế tắc của bọn họ, cô thoát ra vẻ yếu ớt bi thương này, loại lưu luyến không muốn xa rời như giờ khắc này, có phải bọn họ cũng sẽ không

Ngừng! Nghĩ những chuyện này để làm gì? Sự thực là, cô đã kết thúc rất dứt khoát và tự nhiên, chưa từng dài dòng dây dưa, hiện tại anh cũng đã có cuộc sống mới, tất cả đều không còn giống như trước được nữa rồi, tiếp tục nghiên cứu những vấn đề này cũng hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa!

Cứng rắn rút tay lại, điều chỉnh để lòng mình nguội lạnh lại, sau đó quay người đi, trở về chỗ anh nên tới.

Không thêm nghĩ nữa, không nhìn tới, lại càng không sang hỏi tiếp nữa, vui buồn của cô, anh đã sớm không thể quản được, giống như tấm màn ngăn cách này, bây giờ bọn họ, phải có chừng mực.

Hôm sau, lúc Dư Quán Chỉ tan việc tới, lại nhìn thấy giường bệnh trống rỗng mà mình không muốn thấy.

Phía bệnh viện đã sắp xếp lại rồi sao?

Ánh mắt nghi hoặc nhìn về vị hôn thê, Chương Nghi Hằng nhún nhún vai: “Buổi sáng người nhà của cô ấy gọi điện thoại tới, phát hiện chuyện cô ấy ở bệnh viện, nên đã lập tức chạy tới, hình như bọn họ nói là phải đưa cô ấy đến bệnh viện riêng, để có thể hoàn thiện việc chữa bệnh và chăm sóc hơn, cho nên đã chuyển viện giúp cô ấy rồi.”

Cho nên —— cô đi rồi sao?

Còn chưa kịp suy nghĩ kĩ cảm giác trong lòng là gì, đã truyền đến tiếng mở cửa ở sau lưng, anh ngoái đầu lại nhìn, đầu tiên là thấy cô ngồi ở trên xe lăn, ánh mắt dời lên trên, là bàn tay thon dài đang nắm chốt cửa, sau đó mới là thân hình cao lớn tuấn tú của người đàn ông.

“Phải đi rồi sao?” Chương Nghi Hằng chủ động hỏi.

“Ừ, tôi nói lời tạm biệt với cậu thôi.”

“Vậy, vậy cậu phải保重 đó! Còn nữa, phải nhớ kĩ những lời tôi đã nói cậu.”

Dương Ấu Tần chẳng nói đúng sai gật đầu một cái.

Người đàn ông phía sau lập tức mở miệng: “Chuyện đã xảy ra, Ấu Tần cũng đã nói với tôi rồi, rất xin lỗi vì em ấy đã làm hai người gặp phiền toái, tiền chữa bệnh của hai người tôi sẽ trả hết ——”

Dư Quán Chỉ há mồm muốn nói, đối phương đã giơ tay lên ngăn lại: “Đây chỉ là chút lòng thành, cảm ơn hai người đã chăm sóc trong thời gian qua, cũng như để em ấy cảm thấy dễ chịu một chút vậy.”

Vì vậy Dư Quán Chỉ đã im lặng.

Người đàn ông này..... Nhìn như hào hoa phong nhã, nhưng lại có loại khí thế không nói nên lời, làm cho người ta không thể nào phản bác lại.

Anh chỉ đành gật đầu, đưa hai người đi ra phòng bệnh, một đường yên lặng đi đến trước thang máy.

“Dư tiên sinh xin dừng bước, không cần tiễn nữa.”

Anh hơi ngạc nhiên. Người này biết anh sao?

Anh không khỏi kinh ngạc vì dưới tình huống thế này, mà Ấu Tần lại nói tường tận với người nhà như vậy, hơn nữa nhìn qua ánh mắt của người này, cũng không giống lần đầu tiên gặp mặt.

Ánh mắt hỏi thăm dời xuống, thấy cô rũ lông mi xuống, thật thấp mở miệng: “Tôi không có ý tứ gì khác, ngày hôm qua.....Chẳng qua nghĩ là anh sẽ thích ăn thôi, rất xin lỗi vì đã để cho anh cảm thấy không thoải mái.”

Dư Quán Chỉ nghi ngờ, sau mới hiểu được là cô đang chỉ chuyện mì thịt bò.

Anh biết mình đã bày ra dáng vẻ gì, mà làm cô cảm thấy anh không vui, thật ra bây giờ điều khiến anh bị mê hoặc là dáng vẻ nhỏ bé bất lực khi giải thích của Ấu Tần, làm anh cảm thấy rất xa lạ.

Lúc ấy, thật ra Chương Nghi Hằng chỉ đang nói: “Không biết buổi tối nên ăn gì mới tốt nhỉ?”

Trực giác cô lập tức nhớ đến chuyện anh thích ăn mì thịt bò, nên đã bật thốt lên đề nghị, sau đó thì đối phương cũng phụ họa theo. Tiếp đó cũng đã từng nghĩ tới việc chuyện này không được ổn lắm, sau lại nhìn đến phản ứng của anh, còn có ngay cả mở miệng ra ăn thêm cũng thêm một ngụm cũng không chịu, nên cũng biết mình sai lầm rồi.

Yêu thích nhất định sẽ phải thay đổi, trước kia thích, thì chưa chắc sau này cũng sẽ thích.

Với anh mà nói, phàm là những việc có liên quan tới cô, có lẽ đều là vết thương thối nát, không đáng giá bởi mọc lên.

Cô vẫn luôn rõ ràng, mình là người đi qua cuộc đời anh, rồi lưu lại biết bao nhiêu điều tồi tệ ngọt ngào, sau lại gặp phải Chương Nghi Hằng, người phụ nữ có thể hiểu biết ý người, dịu dàng lại tươi đẹp kia, dưới sự đối lập rõ rệt, mới nhìn rõ mình có phần kém cỏi hơn nhiều, có lẽ anh phải càng hy vọng vĩnh viễn không cần nhớ tới nữa, người phụ nữ mang lại cho anh quá nhiều kí ức không vui vẻ này.

Anh há mồm muốn nói chút gì đó, người đàn ông sau lưng liền nhú mào, trầm giọng nói: “Dư tiên sinh, anh cần phải trở về rồi.”

Anh chỉ có thể im lặng, xoay người lui ra.

Trên đường trở về phòng bệnh, nhớ tới sắc mặt khá khó coi của người đàn ông kia, không biết Ấu Tần có thể bị mắng hay không, nên đã không yên tâm lại đi trở lại, ít nhất có thể nói vài lời giúp cô, gặp phải loại tai họa này cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của một mình cô.....

Dọc theo đường tìm đến, trước thang máy không thấy người, phía xa ngay hành lang, mơ hồ truyền đến tiếng đối thoại ——

“..... Em xin cái gì lỗi gì chứ?”

“Đây vốn là lỗi của em mà.”

“Dương Ấu Tần, ngạo khí của em đâu rồi hả?”

“Chính là quá kiêu ngạo, mới làm người ta ghét.”

“Em——” Dương Trọng Tề hít một hơi.“Em có biết vấn đề lớn nhất ở em là gì không? Chính là còn ngốc hơn cả Dương Quý Yến!”

“Sao lại lấy em so sánh với em ấy chứ?!” Đây là nhục nhã.

“Nói như vậy là đã coi trọng em lắm rồi đấy. Em hoàn toàn không biết làm rõ ràng tình huống, lúc nào nên mềm lúc không nên mềm, lúc nên kiêu ngạo lúc không nên kiêu ngạo, còn chưa đủ ngốc à?!” Để cứu vãn được tình hình lúc đó, cô nên làm gì? Chính là không diễn trò nữa, nên bày ra tư thái thường ngày của nữ vương, ưu nhã đi ra, nhưng mà lại bày ra dáng vẻ giống như tiểu tức phụ ấy là muốn cho ai xem?

Nữ vương nhà họ Dương, người nào cho phép cô biểu hiện không có cốt khí như vậy!

“Quan trọng nhất là, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng dám giấu giếm, cánh cứng cáp hay là xương cứng rắn? Chờ anh nói với anh họ, em sẽ chết chắc!”

“Anh Trọng Tề.....”

Dương Trọng Tề than nhẹ, ngồi chồm hổm xuống nhìn thẳng vào cô: “Ấu Tần, bọn anh chưa từng lớn tiếng mắng em...em muốn làm cái gì, bọn anh cũng sẽ cho em, cưng chiều em, nhưng mà lần này, em thật sự quá đáng, ngay cả bị thương cũng không nói cho bọn anh biết, người nhà mà thế này sao? Có phải ở trong lòng em, vẫn luôn coi bọn anh là người ngoài hay không?”

“Em..... Không phải..... Là bởi vì.....”

“Có phải hay không trong lòng em tự biết, không cần giải thích với anh. Chỉ cần em nhớ, cho tới nay trong lòng anh chưa từng phân biệt nhà của em hay nhà của anh, mà chỉ có nhà họ Dương, còn em, là tiểu công chúa của nhà họ Dương, là bảo bối mà mọi người thương yêu nhất, chuyện này là vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“..... Vâng.” Lòng cô chua xót chua gật đầu.

Dương Trọng Tề bật cười ra tiếng: “Giả bộ đáng thương làm gì chứ, trước tiên hãy trở về chờ bị mọi người xếp hàng mắng xong một vòng đi rồi nói sau!”

“.....”

Xem ra là không sao.

Dư Quán Chỉ rất bình tĩnh, lặng lẽ đi trở về.

9. Chương 4-2

Editor: Melodysoyani

Sau khi cô trở về, sẽ có người nhà chăm sóc thật tốt, cô vốn là một công chúa nhỏ được mọi người cưng chiều, có được muôn vạn sủng ái, ác mộng vào một đêm kia, còn có nước mắt nóng bỏng cũng chỉ là thoáng qua, loại cảm giác cô đơn này, cho tới bây giờ đều không thích hợp động lại ở trong lòng của cô, cô là Dương Ấu Tần, trong cảm nhận của anh chính một nữ vương xinh đẹp, tự tin làm người người nể sợ.

Anh âm trầm thở ra một hơi, đồng thời cũng xóa bỏ những hình ảnh cô đơn và bế tắc kia ra khỏi đầu óc.

Từ đó không nghĩ nhiều nữa.

Lúc nào thì nên kiêu ngạo? Lúc nào thì nên yếu thế? Có lẽ đúng như lời anh Trọng Tề nói, cô rất đồ ngốc, luôn biểu hiện sai.

Năm ấy, buột miệng nói ra lời chia tay với anh, thật ra thì không phải thật lòng, cô chỉ muốn dò xét, muốn mượn sự từ chối của anh, để xác nhận chuyện mình vẫn được anh xem trọng, vẫn chưa đánh mất anh.

Cô một mực chờ đợi điện thoại của anh, chờ anh cực kỳ tức giận tới mắng cô, bảo không cho phép cô nói những lời như thế, đợi cả một buổi tối, đến ngủ cũng không dám.

Anh không có bất cứ động tĩnh gì, cô bắt đầu lo lắng, dùng tức giận để che dấu hoảng sợ trong lòng, sợ làm giả hóa thật.

Ai ngờ, anh thật sự đồng ý.....

Thật ra thì trong một khắc kia cô đã lập tức hối hận, không nên dùng loại phương thức này để khảo nghiệm anh, cô cũng không phải thật sự muốn chia tay, nhưng..... Cô không biết nên làm sao nói cho anh biết.

Dùng vẻ ngoài cao ngạo để che giấu mình quá lâu, cô đã không biết nên làm sao để cởi xuống tầng tự vệ kia, để anh thấy được con người thật của cô, vì vậy, không thể làm gì khác hơn là dùng chiêu thói nát, ngu ngốc kia.

Một lần kia, bọn họ đi tham dự hoạt động của nhà trường, có người hẹn cô, cô hoàn toàn không có chút hứng thú với hoạt động này, cô đi là vì anh.

Anh là người làm chủ, cô biết anh bận chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng thật sự bận tới nỗi không có thời gian nói với cô một câu nào luôn sao? Ngay cả tầm mắt của anh cũng né tránh việc tiếp xúc với cô.

Đường như là giận dỗi, cô đã uống không ít rượu đỏ.

Lúc còn quen nhau, anh vẫn không thích cô đụng vào các loại rượu này, mỗi lần đều rất khó chịu mà nhắc nhở cô.

“Anh là ba em à? Sao lại cứ thích nói lảm nhảm vậy.” Ngoài miệng nói như thế, nhưng thật ra trong lòng cô rất vui vẻ, ngay cả uống bao nhiêu cô cũng không biết.

“..... Thôi được rồi, em cứ uống đi, lát nữa anh sẽ chăm sóc cho em.” Sau đó còn kèm theo quy định, nếu như anh không ở bên cạnh cô, thì không được uống.

Cô cố ý để mình say đến không còn biết gì, bạn bè cũng không biết chuyện bọn họ đã chia tay, chỉ biết là gần đây cãi nhau không vui, nên cố ý giải hòa giúp bọn anh, cổ vũ muốn anh đưa cô về, tạo cơ hội giúp bọn anh.

Thật ra thì cô cũng không say đến hoàn toàn không biết gì, chỉ là sáu phần cứng rắn, chín phần giả bộ say thôi. Không nhớ ra được vẻ mặt lúc đó của anh thế nào, chỉ nhớ anh trầm mặt thật lâu, rồi nói là muốn thu dọn lại sân bãi, xoay người gọi hai bạn học nữ đưa cô trở về.

Đây là từ chối, cô biết.

Anh không muốn tái hợp lại với cô.

Một ngày kia, cô đã một mình ôm chầm khóc cả buổi tối, sắc mặt tiêu tụy, mắt sưng lên đến không thể nào gặp người khác, nên đã xin nghỉ học ba ngày.

Dựa vào nỗi tức giận trong lòng, mà kích động đồng ý lời theo đuổi của một vị học trưởng.

Thật ra thì ngay cả việc người học trưởng kia tên gì cô cũng không nhớ, lúc ấy hoàn toàn là để cho anh nhìn thấy, cố ý ra vào một đôi, đùa giỡn thân mật trước mặt bạn trai cũ, trừ giận dỗi, trong lòng cũng có một ngọn lửa yếu ớt chưa thể dập tắt, nghĩ rằng nếu như anh còn một chút quan tâm tới cô, có lẽ.....

Không có có lẽ, vì từ đầu đến cuối, anh không hề có biểu hiện gì.

Cô cũng biết loại hành vi này rất ngây thơ, nhưng trừ loại phương thức vừa vụn về lại góc ngách này, lúc ấy cô thật sự không biết nên làm sao.

Cuối cùng, hoảng hốt nhìn hai người thật sự trở thành hai đường thẳng song song không thể giao nhau, càng đi càng xa.....

Sau cô lại biết, không phải thật lòng muốn chia tay, bất kể là căn cứ vào bất kỳ lý do gì cũng không nên dễ dàng nói ra hai chữ kia, nhưng lúc đó làm sao cô có thể biết được? Cô cũng là lần đầu tiên nói yêu thương, lần đầu tiên quan tâm một người như vậy, bởi vì sợ mất đi, nên mới muốn nắm anh thật chặt, lúc nào cũng lo lắng muốn xác nhận trong mắt anh chỉ có một người là cô, ai biết, nắm càng chặt, mất đi càng nhanh.

Cô bắt không được, bất kể là người nào, cô đều chưa từng thành công trong việc giữ chân họ lại.

Cô nghĩ, có lẽ là cô thật sự quá tệ, nên không có ai muốn ở lại bên cạnh cô.

Cho nên, cô sẽ giả bộ như mình không có bị thương, thuyết phục mình, cũng như để nói với mọi người, cô vốn muốn chia tay, cô không có quan tâm chút nào, cô đã sớm quên mất hình bóng của người tên Dư Quán Chỉ kia rồi.....

Thật lâu, lâu đến nỗi mình cũng tin tưởng không chút nghi ngờ gì nữa.

Mặt nạ tự vệ kia, đã che phủ cô lại như một nhà tù, một tầng lại một tầng, cô đã sắp không thể nhớ nổi, đáng về chân thật của mình bị giấu bên trong đó là thế nào.

Cho đến khi biết Chương Nghi Hằng, gặp lại anh lần nữa.

Nhìn thấy anh, lòng vẫn sẽ đau, loại cảm giác không cách nào hô hấp đó, không khác gì lúc chia tay, thời gian chưa từng phai đi, chỉ đè nén nó thật sâu vào đáy lòng.

Chương Nghi Hằng để cho cô nhìn thấy được quá nhiều chuyện mà trước kia cô chưa từng nhìn thấy, cô mới biết, trước kia, mình đã sai quá nhiều——

Có quá nhiều nghiêm khắc với anh, chỉ vì một lần lại một lần, xác định tầm quan trọng của mình chưa từng phai đi trong cảm nhận của anh, mà một khi anh quên sinh nhật của cô, quên ngày hẹn của bọn họ, vì những chuyện khác mà đặt cô ở phía sau, cô sẽ khủng hoảng, sợ mình không phải là người quan trọng nhất nữa.

Sau này mới nhìn rõ, những chuyện bên ngoài này, cho tới bây giờ cũng không thể ngang bằng với địa vị của mình trong lòng người kia. Không quá quan trọng ngày lễ, luôn vì công việc mà bỏ bạn gái cô đơn một mình, nhưng vào lúc cần nhất, người này sẽ không nói hai lời, bỏ lại tất cả chạy tới bên cạnh mình, đó mới là quan trọng nhất.

Muốn phụ nữ vui vẻ rất dễ dàng, người đàn ông chỉ cần có thủ đoạn cao minh một chút là đạt được, nhưng vào lúc mình cần nhất sẽ chạy đến bên cạnh mình, người đàn ông không kiên dè, làm việc nghĩa không chùn bước như thế, mới thật sự là người quan tâm cô nhất, tại sao cô lại không thể sớm hiểu được chuyện này chứ?

Năm đó cô như vậy, nhất định khiến anh mệt chết đi chứ? Bởi vì mệt mỗi ứng phó, cuối cùng mới có thể chia tay với cô.

Cô quá quật cường, không chịu ở thế yếu, là bởi vì sợ sẽ không thể chịu nổi khi nhìn thấy sự quan tâm của cô đổi lại sự lạnh lùng của anh và ánh mắt thương hại của người ngoài.

Thật ra Chương Nghi Hằng cũng ở thế yếu, nhưng cũng chưa từng chịu tổn thương, ngược lại còn lấy được thêm nhiều sự thương tiếc của người đàn ông kia.

Nếu như, nếu như lúc ấy cô chịu hạ mình, nói cô quan tâm anh, có thể hay không ——bây giờ kết quả sẽ khác đi? Tại sao lúc ấy cô không chịu tin tưởng, coi như cô có tháo phòng bị xuống, Quan Chỉ cũng sẽ không để cô nhếch nhác khóc cầu xin anh?!

Mãi cho đến hôm nay, mới chính thức thấy rõ, mình đã làm sai cái gì, mất đi cái gì.

Cô phòng bị, đồng thời cũng ngăn trở tình yêu ngoài cửa lòng, cho tới bây giờ đều chưa từng chân chính tin tưởng, mình đã có nó, còn lo được mất như vậy, là đang đánh mất người đàn ông mà cô yêu nhất trên đời này.....

Do tỉnh lại trong giấc mộng, bên gối cũng ướt một mảng lớn.

“Đừng đi.....” Lúc ấy, cô rất muốn nói với anh những lời này, nhưng lại không cách nào nói ra được.

Người cô yêu, luôn luôn rời khỏi cô, cô đã không có lòng tin mình có thể giữ lại bất kỳ người nào, cho nên, vẫn không nói cho anh biết, nói cho anh biết.....

Quan Chỉ, đừng rời khỏi em....

Cô chôn mặt vào trong chăn, ngăn chặn tiếng nói, không tiếng động nức nở nghẹn ngào, hung hăng, khóc ra nỗi đau đớn của cuộc chia tay mà mình không thể thổ lộ trong suốt bốn năm qua.

Không biết khóc bao lâu, hô hấp cô bắt đầu không thông, đầu óc mơ màng, đứt quãng thở dốc, trước mắt chợt sáng lên ——

Cái chăn che trên đầu bị vén lên, cô hỗn loạn giương mắt, nhìn thấy anh họ ngồi bên mép giường.

Dương Bá Hàn nhìn em họ cô mình trốn trong chăn như con tôm nhỏ kia, nhẹ nhàng thở dài: “Đừng sức khóc như vậy, sẽ mau chết đó.”

Từ nhỏ đến lớn, thói quen này một chút cũng không thay đổi.

Luôn thích giả bộ kiên cường, sau đó sẽ trốn mình trong chăn, dùng chăn bông ngăn chặn tiếng khóc để không ai nghe được, thật ra mọi người thì cũng biết, chỉ là giả bộ ngu ngốc, thành toàn cho tôn nghiêm và cao ngạo của cô mà thôi.

“Anh họ——” Vừa lên tiếng, giọng nói nghẹn ngào, muốn lớn tiếng khóc.

Dương Bá Hàn bắt đặc dĩ, ôm cô vào trong ngực vỗ về an ủi như một đứa trẻ: “Ngoan, ngoan nào, em khóc đi, khóc xong sẽ không còn chuyện gì nữa.”

“Mới, mới sẽ không..... Không có việc gì.” Dư Quán Chỉ đã rời khỏi cô, biến thành người khác rồi.

Dương Bá Hàn cũng không còn mở miệng an ủi gì nữa, chỉ là có thể kiên nhẫn ở cùng với cô, chờ đợi tiếng khóc cô dần dần ngừng lại, mới rút khăn giấy ra lau nước mắt cho cô.

“Lau nước mũi cái đã.”

“Người ta không phải là đứa bé mà.....” Đáng thương “ê a” mấy tiếng, vẫn nghe lời dùng sức lau nước mũi, nào còn chút dáng vẻ lãnh diễm của nữ vương trong truyền thuyết trên gian hồ nữa.

“Nói chuyện ngây thơ như thế còn không phải nữa à?” Thuận miệng qua loa đôi câu “Được rồi, ngoan nào”, rồi trở tay vút đóng khăn giấy kia vào thùng rác, sau đó ngồi thẳng người, chuẩn bị nói chuyện với cô.

“Anh Trọng Tề đã nói với em rồi.” Đi thẳng vào vấn đề, không chút vòng vo.

Sau khi chuyển viện được một tháng, thân thể cô còn rất yếu ớt, cần dưỡng bệnh cho tốt, anh cũng không có nói thêm cái gì. Sau khi xuất viện, anh vẫn muốn tìm thời gian nói chuyện với cô một chút, thật ra thì chuyện này đã nên nói ngay từ lúc cô kết thúc mỗi tình đầu rồi, nhưng một người không chịu thừa nhận mình bị tổn thương, sao có thể nói với cô nên chữa khỏi tổn thương này thế nào được?

Cuối cùng cô cũng chịu đối mặt, vậy cũng rất tốt, bọn họ đang đợi ngày nay.

Anh đặt một hộp giấy lên dờn đến bên cạnh cô: “Cái này, trả lại em.”

“Này ——” Ngày đó không phải anh Trọng Tề đã ném đi rồi sao?

“Ngày hôm đó sau khi em xuất viện về, thiếu chút nữa lật tung nhà kho, không phải là đang tìm cái này sao?”

“.....” Lúc đó cô rất hối hận vì hành động của mình, đó là kỉ niệm cuối cùng mà Dư Quán Chỉ để lại cho cô, ôm niềm hi vọng cực kì bé nhỏ, mong đợi trọng anh Trọng Tề quá bận rộn chưa ném đi, vì trước kia sau khi dọn dẹp đều sẽ ném tất cả đồ vật vào trong nhà kho, nhưng không ngờ anh họ lại giữ nó.

“Bây giờ, em đã hiểu rồi phải không? Thật không nữ, cũng không cần giả bộ thoải mái, vì nếu không cần thận em sẽ thật sự đánh mất nó. Một thứ chân chính không để ý tới, thì nó có tồn tại hay không, đối với em mà nói cũng không sẽ không quan trọng, cùng lắm chỉ chiếm một không gian nhỏ mà thôi, em vứt bỏ nó, chỉ là muốn chứng minh em không cần, nhưng nếu em càng muốn vứt bỏ đi cái gì đó, chẳng khác nào thể hiện em rất để ý tới nó! Bọn anh hiểu em, nên sẽ không để ý tới những lời nói lấy nhất thời của em, nhưng người khác sẽ không như vậy, có lúc, em nói không cần, họ sẽ nghĩ em thật sự không cần, Ấu Tần, em có hiểu không?”

Dương Ấu Tần ngẩn ngơ nhìn về anh.

Cho nên, Dư Quán Chỉ không hiểu, lại thật sự xoay người rời đi.

Là cô nói không cần, năm đó, cô quả thật chính miệng nói không cần anh, lúc đó anh cho là thật.

Nhưng, nhưng đó không phải là thật lòng, cô chỉ Sợ bị vứt bỏ mà thôi.

Bởi vì sợ bị từ chối, cho nên trước làm bộ là cô không cần, sau đó lại thật sự cái gì cũng không có.

Cô thật ngu! Rõ ràng không muốn mất anh, tại sao lại muốn giữ lại chút tự ái không đáng giá vài đồng kia, vì thể diện nhất thời, mà ngay cả tình yêu của mình cũng thua mất.

Thua, thất bại thảm hại.

“Quá muộn..... Có đúng hay không?” Cô đang cầm hộp giấy, lòng chua xót chua hỏi.

“Không muộn.”

“Nhưng..... Anh ấy đã có người khác.” Không còn kịp rồi.

“Không muộn.” Dương Bá Hàn vẫn nói như vậy: “Coi như là học một bài học, đã không có được người đàn ông này, thì đặt anh ta ở trong lòng, biến thành hồi ức, chúng ta phải nhìn về phía trước, cuộc đời của em còn dài như vậy, về sau người đàn ông làm em phải lòng sẽ xuất hiện, sau đó em phải nhớ kỹ, không thể lặp lại lỗi lầm này nữa. Yêu một người, phải chân thật một chút, em mới có cơ hội lấy được hạnh phúc, biết không?”

“Vâng.” Cô khéo léo gạt đầu.

Dương Bá Hàn đưa tay sờ sờ đầu của cô: “Vậy mới là một đứa trẻ ngoan.”

Nghĩ ở một góc độ khác, lúc này Ấu Tần bị thương, cũng không coi là không có thu hoạch, ít nhất vì điều này mà cô có thể nhìn thẳng vào chính mình.

Phát tiết có lúc cũng không phải chuyện xấu, quá đa tình tự dè nén trong lòng quá lâu, rất không tốt cho sức khỏe. Cô chịu khổ, đau khổ một chút, sau đó đứng dậy từ nơi bị ngã, rút kinh nghiệm xương máu, mới có thể trưởng thành.

10. Chương 5

Editor: Thoa Xù

Lại một năm nữa trôi qua.

Dương Ấu Tần cũng đang đi trên vỉa hè, nhớ tới năm ngoái, lúc đi mua quà trao đổi lễ Giáng Sinh đã gặp gỡ Chương Nghi Hằng ở đây.

Không biết..... Bây giờ bọn họ như thế nào? Chắc là vô cùng hạnh phúc rồi!

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô không quấy rầy bọn họ nữa, chỉ nhờ người đến thăm bệnh mấy lần, xác định thương thế của đối phương đã phục hồi tốt, không có gì đáng ngại.

Mặc dù Dư Quán Chỉ không nói, nhưng cô cũng nhìn ra được, thật ra anh rất khó xử, nhưng vì tạm thời không có ai bên cạnh chăm sóc cô, bởi vì tình nghĩa nên tạm thời nhận trách nhiệm, lúc anh họ Trọng Tề tới đón cô thì anh có hơi nhẹ nhõm.

Sau khi đối phương xuất viện, cô đã hoàn toàn cắt đứt mọi thông tin liên lạc với họ.

Cô nghĩ cần phải như vậy mà! Nghi Hằng từng nói, bọn họ dự định kết hôn vào giữa năm, cô ấy là người vợ lý tưởng của Dư Quán Chỉ, tính tình dịu dàng sẵn sàng biết chăm lo cho gia đình, tất nhiên cuộc sống hôn nhân sẽ hòa hợp mỹ mãn.

Đi tới đi lui, vô thức quẹo vào ngõ hẻm, nhìn về phía ngôi nhà đằng xa kia chính là cửa hàng ẩm áp đã tới một lần rồi.

Cửa hàng dán giấy sang nhượng lại, Dương Ấu Tần vốn chỉ định nhân dịp nhìn một chút rồi lập tức rời đi, giờ lại khiến cô dừng chân, do dự một lúc lâu, vẫn quyết định đến hỏi rõ nguyên nhân.

“Hoan nghênh –” Cô gái trước quầy ngẩng đầu, lúc nhìn thấy cô đứng trước mắt thì ngạc nhiên tươi cười nói: “Ấu Tần, đã lâu không gặp!”

“Ừ.” Cô khẽ cười đáp lại, chỉ chỉ tờ giấy ngoài cửa. “Tôi đi ngang qua đây, thấy cửa hàng của cô muốn sang nhượng lại, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cô nhớ Chương Nghi Hằng dành nhiều tình cảm cho cửa hàng này, nếu như là vì yếu tố kinh tế, cô có thể giúp một tay.

Chương Nghi Hằng chống bàn đứng dậy, từ trong quầy bước ra. “Nào có chuyện gì chứ, chỉ là quá mệt mỗi thôi, thân thể quá nặng nề. Tôi đã thương lượng với Quán Chỉ, suy tính rất lâu, liền quyết định đóng cửa hàng, ở nhà chuyên tâm làm bà vợ nhân rồi cho anh ấy nuôi.”

Dương Ấu Tần lập tức hiểu rõ, cái gọi là “thân thể nặng nề” là ý gì.

Ánh mắt đặt trên cái bụng đã nhô lên, nhất thời không dời mắt đi được.

“À, đúng rồi, giữa năm trước chúng tôi đã kết hôn theo kế hoạch rồi.”

“Chúc mừng cô.” Đây là chuyện trong dự đoán, không có gì phải buồn, chỉ là bỗng nhiên nghe qua, vẫn không tránh khỏi chua xót trong lòng.

Chương Nghi Hằng nhìn cô chăm chú, cô cố gắng giữ nụ cười yếu ớt trên môi, lại có vẻ chua xót khổ sở và gắng gượng.

Lúc trước không biết, nhưng sau khi biết được rồi không tránh khỏi muốn thăm dò đôi chút.

Cô ấy với Quán Chỉ..... Không giống với dáng vẻ đã sớm vật đổi sao dời.

“Đứa bé bao nhiêu tháng rồi?”

“Mới hơn năm tháng.”

Cô nhớ là thân thể Chương Nghi Hằng vốn không được khỏe lắm, nhất định mang thai sẽ khiến cơ thể thêm nặng nề. Trong tương lai đứa bé ra đời, chuyện tã sữa sẽ chỉ làm cho đôi vợ chồng trẻ càng bận rộn hơn, khó trách lại muốn nhượng lại cửa hàng.

“Tôi – có thể sờ thử không?”

“Được chứ.” Thấy Dương Ấu Tần dè dặt cẩn thận đặt lòng bàn tay lên bụng mình, vẻ mặt đó làm cô buồn cười. “Là bé gái đó.”

Đây là con của Quán Chỉ..... Cô nhẹ nhàng vỗ về, ngạc nhiên cảm nhận được một sinh mạng mới đang tượng hình.

Đây là cuộc sống mà anh mong muốn, hiện tại anh thật sự rất hạnh phúc, như vậy thì tốt, như vậy thì tốt rồi.

Chương Nghi Hằng hơi suy tư nói: “Cô và Quán Chỉ..... Sau này anh ấy có nói lại với tôi.”

“.....”

“Thật ra thì cô không cần phải kiêng dè như vậy, trước đó Quán Chỉ đã từng nói rõ chuyện tình cảm trước kia của anh ấy, chỉ là tôi không ngờ là cô mà thôi. Nhưng đó cũng là chuyện quá khứ rồi, tôi sẽ không cố ý làm to chuyện hay tưởng tượng ra những chuyện không đâu, cho nên cô cũng không cần sợ tôi hiểu lắm.”

“Anh ấy....” Giọng nói khô khốc hỏi “Anh ấy nói thế nào?”

Gần giống với lúc vừa mới chia tay bị người khác bình luận như vậy, nói cô mắc bệnh công chúa, khó hầu hạ, cô biết khi đó mình thật sự rất tệ.

“Cô rất để ý đến đánh giá của anh ấy sao?”

Dương Ấu Tần ghen lại, đang muốn giải thích đôi chút, đối phương thản nhiên nhẹ nhàng tiếp lời: “Tôi vốn nghĩ, những lời này nếu không gặp lại cô thì phải để trong lòng cả đời, nếu đã gặp lại vậy có phải nên nói cho cô biết hay không? Bây giờ thấy cô như vậy, tôi cảm thấy tôi phải nói ra.”

“Quán Chỉ đã từng nói sơ qua với tôi về chuyện của hai người – đừng hiểu lầm, anh ấy không phải loại người chia tay rồi đi nói xấu bạn gái cũ. Anh ấy nói cô là một người vô cùng lương thiện, cô gái tốt với tấm lòng dịu dàng, chỉ là lúc hai người bên nhau đã xảy ra chút vấn đề, chính là quan điểm và nhu cầu không thể nào hòa hợp. Sau đó tôi lại nhớ đến lúc ở trong bệnh viện trò chuyện với cô đã từng nói qua những lời này, nói

chung cũng có thể đoán ra được vài phần. Không biết tôi đoán như vậy có đúng không – Ấu Tần, có phải cô rất không tự tin đúng không?”

Dương Ấu Tần ngạc nhiên.

“Bởi vì cô nói, nếu tỏ ra yếu đuối nhưng lại không có ai để ý tới, loại cảm giác đó vô cùng bi thương, cho nên tôi mới có thể nghĩ như vậy. Dường như cô cảm thấy bản thân mình chưa đủ tốt, người khác sẽ không thương tiếc cô, cho nên từ trước đến giờ cô không cho người khác có cơ hội nhìn thấy sự yếu đuối của cô, nhưng Ấu Tần, tôi cảm thấy chuyện này vốn là sự hiểu lầm, cho nên cô và Quán Chỉ đã bỏ lỡ duyên phận.”

“Để tôi nói những lời này thật ra thì không thỏa đáng lắm, nhưng mà – Ấu Tần, thật ra thì Quán Chỉ rất yêu cô, đoạn tình cảm lưu luyến đó khiến anh ấy mất hơn ba năm mới có thể mở rộng trái tim lần nữa tiếp nhận một người khác. Cô cảm thấy chia tay khi đó anh ấy đã không khó chịu sao? Mức độ quan tâm của anh ấy dành cho cô vượt xa hơn những gì cô nghĩ.”

“Nói cho cô biết những chuyện này, chỉ là muốn cho cô biết rằng cô có thể tin tưởng bản thân mình nhiều hơn một chút, sau đó nếu gặp được tình yêu mới thì tin tưởng chính mình, cũng tin tưởng người đó, cô xứng đáng được người đàn ông của mình yêu thương cả đời.”

Những lời này.... từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với cô.

Người đàn ông mà cô yêu nhất cũng đã không hiểu được, cô ấy đã có được mọi thứ trong tay, thật ra chính là vì lo được lo mất.

“Tại sao cô – muốn nói những chuyện này với tôi?”

“Lương tâm lo lắng thôi.” Nhìn thấy rõ mà không nói, nếu như Dương Ấu Tần không hạnh phúc thì cô sẽ cảm thấy áy náy.

“Cô thật là.....” Rất kỳ lạ.

Bây giờ cô đã biết tại sao Dư Quán Chỉ lại chọn cô ấy. Dịu dàng thiện lương như vậy, là cô gái có tâm tư tinh tế, ở bên cạnh cô ấy cảm giác rất thoải mái, nếu đổi lại cô là đàn ông, có thể cũng sẽ muốn chọn bạn đồng hành như vậy cùng trải qua cả đời.

Sau đó các cô lại trò chuyện cả buổi, trước khi đi cô nói sẽ giúp cô ấy lưu ý, tìm xem có ai thích hợp để tiếp nhận cửa hàng này hay không.

Ra khỏi cửa hàng, Dương Ấu Tần thở hắt ra một hơi nặng nề, cảm thấy nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng.

Tuy rằng..... Bỏ qua đoạn tình cảm này, thật sự làm cho cô tiếc nuối, nhưng mà bây giờ cô biết, thì ra người đàn ông này đã từng yêu cô như thế, cô có thể giữ chân người yêu cô, chẳng qua là vì tư tưởng trong lòng và cách thể hiện không đồng nhất nên mới làm hư chuyện.

Cho nên tuy là đã bỏ lỡ Dư Quán Chỉ, tâm can chưa xót đau đớn, nhưng mà giống như Nghi Hằng và anh họ đã nói, cuộc đời cô vẫn còn rất dài, trước khi người đàn ông tiếp theo xuất hiện làm cho cô động lòng, cô muốn điều chỉnh tốt bản thân mình, để tương lai có thể tin tưởng người đó và cuộc sống tốt đẹp hơn.

Sau đó cô lại nghiêm túc cân nhắc qua, quyết định mình sẽ tiếp nhận lại cửa hàng đó.

Năm đó tốt nghiệp đại học, đã mở được cửa hàng tổng hợp dưới sự giúp đỡ của mấy ông anh họ, tuy là để cho vui, không quá nghiêm túc, nhưng mà làm mấy năm nay ít nhiều gì cũng có chút kinh nghiệm, kinh doanh một cửa hàng cũng không phải chuyện quá khó khăn với cô.

Đây là lần đầu tiên cô thật sự làm một chuyện nghiêm túc như vậy. Tuy rằng cửa hàng này không thể mang lại nhiều lợi nhuận cho cô, thế nhưng đó không phải trọng điểm. Cô nhớ rằng Nghi Hằng đã nói qua, cô ấy mong muốn mở cửa hàng nhỏ này là vì muốn giúp mọi người tạo nên một ngôi nhà xinh đẹp và ấm áp, và cô muốn từ cửa hàng này, một lần nữa tìm lại cái mà mình thật sự thích nhất, cố học hỏi để tạo ra một ngôi nhà xinh đẹp ấm áp thuộc về bản thân mình.

Đó là một bắt đầu, một hy vọng.

Sau khi đã quyết định, cô đi tìm Chương Nghi Hằng, muốn nói rõ nguyện vọng của mình, đi tới cửa hàng, phát hiện Dư Quán Chỉ cũng ở đây, lập tức lui lại theo bản năng.

Dư Quán Chỉ cũng không ở lại quá lâu, đưa điểm tâm đến cho vợ rồi rời đi.

Chương Nghi Hằng cùng đi theo đến trước cửa, bị anh đuổi trở vào. “Bên ngoài rất lạnh, em mau vào đi, ăn hết điểm tâm, không được để con gái của anh đói bụng.”

Chương Nghi Hằng cười, nhìn anh sờ tay lên bụng cô, nhớ tới vẻ mặt thú vị của một người khác lúc sờ lên bụng cô, thuận tiện chia sẻ với chồng. “Đúng rồi, mấy hôm trước Ấu Tần có tới đây, bọn em có trò chuyện đôi chút.”

Hiển nhiên, vừa nhắc đến cái tên này, vẻ mặt của anh lập tức thay đổi. “Bọn em – đã nói cái gì?”

“Anh làm gì vậy chứ! Mỗi lần vừa nhắc tới cô ấy mặt mày lập tức cứng đờ, anh như vậy em sẽ hiểu lầm anh vẫn còn rất để ý đến cô ấy đó nha!”

“.....” Chính xác. Nếu như không có gì, cứ xử sự bình thường là được, nhưng –

“Anh chỉ không muốn em và cô ấy quá gần gũi, cảm giác – rất kỳ quái.”

“Em hiểu mà. Ấu Tần người ta cũng biết rõ đạo lý, sau khi xuất viện cũng không có liên lạc với chúng ta không phải sao? Hôm đó chỉ là tiện đường ghé qua, tới xem một chút mà thôi, anh không cần phản ứng thái quá.”

Dư Quán Chỉ gật đầu, không nói thêm nữa.

Sau khi anh rời đi, Chương Nghi Hằng cũng xoay người vào cửa hàng. Cô đứng bên ngoài, nghĩ đi nghĩ lại, rồi sau đó rời đi.

Cô trở về nhà, kể lại việc này cho anh họ Trọng Tề, nhờ anh tìm người thay cô ra mặt đàm phán việc chuyển nhượng cửa hàng nhỏ.

Quá trình rất thuận lợi, thủ tục sang tên cũng xử lý thỏa đáng, từ đầu đến cuối không hề đề cập đến cô.

Anh Trọng Tề giao chìa khóa và giấy tờ sở hữu cho cô, thấp giọng nói: “Thật không thể hiểu cái cái đầu nhỏ của em đang nghĩ cái gì.”

“Đang suy nghĩ xem làm sao để cho mình trở nên xinh đẹp hơn.” Bây giờ không hiểu cũng không sao, cô sẽ làm cho anh em trong nhà họ Dương thấy mình hoàn toàn thay đổi, sẽ không sống không lý do lơ mơ hồ đồ nữa.

Lại thêm hai năm trôi qua.

Anh em nhà họ Dương vốn tưởng rằng cô chỉ có hứng thú nhất thời, chờ giảm nhiệt rồi sẽ thu dọn đồ về nhà. Nhưng mà đã hai năm trôi qua rồi, cô tự phỏng vấn rồi mời về một quản lý có chuyên môn cao để theo dõi cửa hàng tổng hợp, còn cô cố định một tuần ghé qua một lần để xem xét kiểm tra và xử lý những việc quan trọng.

Phần lớn thời gian, cô đều ở lại cái cửa hàng nhỏ không kiếm được bao nhiêu tiền kia.

Lúc mới bắt đầu, bọn họ vốn không nuôi hy vọng quá lớn, thấy cả ngày giam mình trong cửa hàng nhỏ kia, không biết là dây thần kinh nào bị chập mạch, tự nhiên lại muốn học làm đồ thủ công mỹ nghệ, bọn họ cả kinh bữa tối gần như khuấy đảo nôn nao trong dạ dày.

Có làm hay không? Là em gái nhỏ nhà họ Dương ngay cả máy bay giấy cũng không gấp được đây sao?

Xem dáng vẻ của cô học lắp ráp vải bố, học bện, học khâu chuỗi hạt châu, học chạm trổ hoa văn, còn dùng kim đan học đan len sợi. Khi nhận được đồ trưng bày nho nhỏ cô tự tay làm và gửi tới cho bọn họ thì quả thật cả đám cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Dương Bá Hàn treo cái dây treo thêu chữ “Bình an” trên xe, lúc dừng đèn đỏ thường thuận tay vuốt vuốt dây tua rua đang rũ xuống lắc lư phía dưới, đôi xử giống như vật báu vậy.

Vợ của anh chê anh quá khoa trương. “Bất quá chỉ là một cái dây treo thôi mà.”

Anh không đồng ý cải chính tên cho nó: “Tên là ”Bình an“, thêu tiếng trung ở giữa, tình cảm vô cùng trân quý mà em họ tự tay làm.”

Thật sự quá cảm động, nhớ năm đó khi Ấu Tần học tiểu học, bài tập cắt dán đều phải nhờ anh giúp một tay, tự nhiên bây giờ lớn rồi lại làm dây treo bình an cho anh, trung quốc kết nha! Anh hoàn toàn không nghĩ tới cả đời này có thể nhận được một món đồ gì mà cô làm cho anh lại phức tạp hơn nơ con bướm.....

“Được được được, vậy anh từ từ cảm động nha.”

Phản ứng của những người khác cũng không khác mấy, Dương Thúc Ngụy lúc đầu còn nói: “Đây là công việc mới gần đây của con bé sao?” Không thích làm nữ vương, cô gái cứng bắt đầu thay đổi phong cách mẹ hiền vợ đảm sao?

Cho đến khi nhận được chiếc khăn quàng cổ, toàn bộ nước mắt đều muốn phun hết ra. “Bé cưng, em có thể gả đi rồi!”

Dương Ấu Tần trốn mắt. “Lần đầu tiên anh Trọng Tề chiêm được một cái trứng ốp la anh cũng nói như vậy đó.” Cô cũng rơi nước mắt, càng hài lòng hơn.

“Anh ấy hả! Chỉ cần biết rót dầu mà không thiêu trụi nhà bếp thì cũng đã có thể gả đi rồi.”

Cho nên đẳng cấp của cô là đối chiếu đánh giá theo tài nghệ nấu nướng của anh Trọng Tề sao?!

Nhưng mà bất luận người khác đánh giá thế nào, cô biết mình đang làm gì, sẽ không hoang mang nữa.

Thời gian chứng minh, cô quản lý tốt hai cửa hàng, hơn nữa không còn dựa vào sự giúp đỡ của mấy ông anh họ nữa.

“Ấu Tần bé nhỏ nhà chúng ta đã trưởng thành rồi.” Hiểu rõ trách nhiệm và cũng có trách nhiệm với bản thân mình rồi.

Anh em nhà họ Dương thay đổi cái nhìn về cô, trong lòng đều vô cùng vui mừng.

Trước đây cô cố gắng gượng chống đỡ bằng vẻ kiêu ngạo, như con cua nhỏ mang cái vỏ cứng rắn, lấy đi lớp vỏ bên ngoài sẽ vô cùng hoảng hốt mà bỏ chạy khắp nơi. Còn bây giờ cô trở nên trầm ổn, cả bên trong lẫn bên ngoài, khiến cho đàn ông nghiêng ngả, có đầy đủ sự hấp dẫn của một cô gái trưởng thành.

Cô làm cho mình trở nên tốt đẹp hơn, để đến lúc người đàn ông tiếp theo khiến cho cô động lòng xuất hiện thì có thể nắm lấy thật chặt, như thế mới không làm bản thân thất vọng.

Vào một buổi chiều mùa đông, tuy là có chút nắng ấm, nhưng không thể không che chắn.

Dương Ấu Tần chú ý đến cô nhóc kia một thời gian rồi. Cứ vài ngày cô nhóc sẽ xuất hiện, đứng bên ngoài nhìn, nhưng chưa bao giờ bước vào.

Nhưng hôm nay, đợt lạnh trước đó vừa mới đi qua, nhiệt độ vẫn còn rất thấp, cơ thể nhỏ nhỏ đó mặc dù được bao bọc rất kỹ càng, chỉ lộ ra khuôn mặt nho nhỏ, nhưng chóp mũi vẫn bị gió lạnh thổi làm cho đỏ rực, cô bị thôi lúc, lập tức đẩy cánh cửa thủy tinh của cửa hàng ra, đi đến chỗ cô nhóc.

“Này.” Cô ngồi xổm xuống, chào hỏi cô nhóc. “Có muốn vào trong không, dì mời con uống sữa chocolate nóng nhé?”

Bà vú phía sau lưng cô nhóc hơi ngạc nhiên, ngại ngần nói: “Cái đó..... có phải chúng tôi đứng ở đây đã làm phiền đến việc buôn bán của cô không?”

“Không có, không cần khẩn trương, đơn giản là tôi muốn mời hai người vào trong ngồi một chút mà thôi.” Dừng một chút lại bổ sung thêm: “Hai người đến mấy lần rồi, đúng không?”

“Cái đó.....” Bà vú vốn định từ chối, cô nhóc giật nhẹ tay của bà, vẻ mặt ao ước. “..... Được rồi.”

Dương Ấu Tần bảo họ vào ngồi bàn tròn mà ngày thường dùng để tiếp khách, dọn dẹp mấy danh mục giới thiệu sản phẩm đang để trên bàn, thay bằng ca cao nóng và bánh bích quy, nói rõ là chỉ thuần túy đãi khách thôi, không yêu cầu họ phải mua hàng.

“Cô chủ, cô đừng hiểu lầm, chúng tôi không có ý đồ xấu đâu....” Luôn quanh quẩn trước cửa tiệm của người ta, cũng không trách người ta sinh nghi, trong lúc này cũng không biết nên giải thích làm sao.

“Ừ, tôi hiểu mà. Là bé muốn đến đúng không?” Cô mỉm cười, nhìn cô nhóc đang bưng cái cốc hộp từng ngụm từng ngụm nhỏ, đưa tay sờ sờ cô nhóc. “Có thể nói cho tôi biết tại sao không?”

“Là....”

“Không muốn nói cũng không sao, lần sau tới đây thì ghé vào ngồi một lát, đừng để cho con bé ở ngoài lạnh cóng.”

Bà vú thấy cô hiền lành nhã nhặn, liền nói thẳng ra. “Thật ra thì cũng không có gì không thể nói, mẹ của đứa nhỏ này đã ngã bệnh qua đời khi con bé mới vừa tròn một tuổi. Sau khi con bé tương đối hiểu chuyện thường hay hỏi về mẹ, ba của con bé liền lấy hình trước đây, chỉ cho con bé biết mẹ mình, bối cảnh trong hình phần lớn là chụp ở đây, cho nên....”

Cô đã hiểu, cô nhóc muốn mẹ.

“Ba con bé có biết chuyện này không?”

Bà vú lắc đầu. “Con bé cứ xin tôi đừng có kể lại, lần nào cũng thừa dịp ba con bé đi làm thì lặng lẽ tới đây nhìn mấy lần.”

Bất giác trong lòng Dương Ấu Tần có chút chua xót, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của cô nhóc, dường như nhìn thấy mình khi còn nhỏ.

Không tranh giành, không ầm ĩ, đè nén những khát khao ao ước xuống tận đáy lòng, rất sợ làm phiền hay gây trở ngại cho người lớn, ngày trang đã lâu, sẽ bắt đầu thuyết phục mình: mình thật sự không muốn những thứ kia.

Một đứa bé như vậy không hề vui vẻ.

Nhỏ như vậy đã học được che giấu nhu cầu trước mặt ba, giả bộ không có gì, đó không phải là hình ảnh trước đây của mình sao?

Cô không muốn cô nhóc này lại trở thành Dương Ấu Tần thứ hai.

Vì vậy cô dịu giọng nhẹ giọng hỏi: “Nhóc này, con tên là gì?”

“Dữu Dữu.” Cô nhóc ngẩng mặt lên khỏi cốc, nhỏ giọng trả lời.

“Thật là trùng hợp, di cũng được gọi là Ấu Ấu đó nha!”

“Có thật không?” Cô nhóc hơi ngạc nhiên.

“Thật chứ. Đây – nếu tên của chúng ta giống nhau, lần sau con muốn tới đây, thì cứ trực tiếp đi vào, di sẽ mời con uống đồ uống nóng nha.”

Cô nhóc không đáp lại liền, ngửa đầu nhìn nhìn thăm dò ý kiến của bà vú.

“Như vậy có được không? Có thể là đã làm phiền quá rồi không....”

“Nào có phiền gì đâu, tôi mở cửa kinh doanh, cũng chỉ dành một góc nhỏ cho con bé thôi mà, giúp con bé tưởng nhớ đến mẹ, cũng chỉ là tiện tay thôi, không ảnh hưởng gì hết.” Cô cúi đầu, dịu dàng hỏi: “Dữu Dữu, con có muốn tới đây không?”

Cô nhóc nhẹ nhàng gật đầu. “Muốn.”

“Vậy hứa nhé, ngoéo tay chứ?”

Vì thế chuyện của cô và cô nhóc đã xong, làm xong giao hẹn.

Lúc đầu, khoảng chừng một tuần cô nhóc sẽ đến một lần, sau đó từ từ quen thuộc nên rút ngắn còn sáu ngày, năm ngày, ba ngày.

Ban đầu khi cô nhóc tới sẽ rất nhu thuận ngồi ở bên cạnh, ôm búp bê vải trong lòng, đôi mắt tò mò mở to quan sát từng bày biện trong cửa hàng. Sau đó từ từ mang theo đồ chơi nhỏ và sách tô màu của mình đến đây, có lúc trong tiệm không có khách thì Dương Ấu Tần sẽ đến trò chuyện với cô nhóc, cùng nhau nghiên cứu xem muốn tô màu gì lên sách tô màu.

Dữu Dữu vô cùng thích dì này.

Lúc đầu muốn tới là bởi vì đây là nơi trước kia mẹ từng lưu lại, bây giờ là bởi vì muốn gặp dì Ấu Ấu cho nên muốn tới.

Thế giới của trẻ con tinh khiết không tỳ vết, khi cô nhóc toàn tâm tin tưởng, yêu thích một người thì ánh mắt nhìn đối phương sáng như bầu trời đầy sao, Dương Ấu Tần cảm nhận được.

Có một lần cô thuận miệng hỏi bà vú: “Trước kia ba mẹ của Dữu Dữu là khách quen của cửa hàng này sao? Hay là có hứa hẹn gì?”

Bà vú lắc đầu. “Không phải. Mẹ con bé là chủ cũ của cửa hàng này.”

Nụ cười trên môi cô cứng đờ. “Là – Nghi Hằng?”

“Cô cũng biết cô ấy à?! À, cũng đúng, cô tiếp nhận lại cửa hàng này từ cô ấy mà.”

Cho nên..... Dữu Dữu là con gái của Nghi Hằng và Quán Chỉ?

“Tôi không biết.....” Cổ họng cô nghẹn lại, lắp bắp nói: “Tôi không biết chuyện.....Cô ấy đã mất.”

Còn tưởng rằng cả nhà ba người bọn họ thật sự hạnh phúc, cô ấy là cô gái tốt như mà.....

“Việc đời khó đoán mà! Thân thể cô ấy vốn đã không tốt, chồng của cô cũng rất tốt, cô gái không ai dám cười, cậu ấy cười, hơn nữa còn tận tâm tận lực thương yêu cô ấy. Sau khi sinh Dữu Dữu xong, gần như là ba ngày hai bữa lại đến bệnh viện, chồng của cô ấy đã chăm sóc suốt thời gian đó, không có nửa câu oán trách. Khoảng thời gian cuối cùng đó, có một dạo đã ngừng hết mọi công việc để ở bên cạnh cô ấy, để cho đoạn đường cuối cùng của cô ấy đi qua không tiếc nuối, thật sự là rất khó tìm được một người đàn ông như vậy.”

“Tôi hiểu rõ.....” Quán Chỉ rất tốt, người đàn ông có trách nhiệm, làm sao cô lại không hiểu được, chỉ là không ngờ được hạnh phúc của bọn họ lại ngắn như vậy.

Cô đi về phía cô nhóc, nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt xinh xắn mềm mại, đây là cô nhóc mà cô đã từng sờ qua khi vẫn còn là đứa bé trong bụng mẹ.....

“Dữu Dữu, dì cho con xem một vật.”

Cô đứng dậy trước, quay đầu lại đưa tay về phía cô nhóc, cô nhóc không chút do dự nhảy xuống ghế, tin tưởng đưa bàn tay nhỏ bé cho cô dắt đi.

Cô dắt cô nhóc đi tới bên quây, chỉ vào mô hình ngôi nhà nhỏ phong cách Châu Âu đang đặt phía sau quây.

“Cái này là ba con vẽ bản thiết kế, rồi mẹ con tự mình làm đó! Có đẹp hay không?”

“Đẹp đẹp.” Cô nhóc vui mừng khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực lên, hơi rụt rè đưa tay ra sờ vào một góc nhỏ, lại sờ vào một góc mái nhà, thật cẩn thận sợ làm hư.

“Dữu Dữu rất thích có đúng không? Dì cũng rất thích. Sau khi mẹ của con tặng cho dì, dì cũng không nỡ tặng cho người khác, vẫn giữ lại cho tới bây giờ.”

“Mẹ..... Thật là lợi hại.” Lại làm ra một ngôi nhà xinh đẹp như vậy.

“Dì cũng cảm thấy như vậy, cho nên dì cũng muốn trở thành một người giỏi giống như mẹ của con vậy, thế nên mới ở đây này.”

Dữu Dữu nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Dì..... Cũng rất giỏi.”

“Cám ơn.” Cô hôn nhẹ lên mặt cô nhóc, ôm cô nhóc ngồi trên đùi mình để cùng nhau thưởng thức.

“Nhưng..... Trống không.” Sao trong nhà không có cái gì hết?

“Ừ, bởi vì dì còn chưa nghĩ ra phải trang trí nó thế nào, dì chỉ muốn đặt các loại hoa hồng phía trước sân, cái khác thì chưa nghĩ ra. Dữu Dữu sẽ giúp dì chứ?”

Cô nhóc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhảy xuống khỏi đùi cô xoay người chạy đi, khi quay trở lại mở bàn tay nhỏ bé ra thì có mô hình con chó nhỏ đang nằm trong đó, trông rất giống con Tiểu Bạch mà trong truyện tranh Cậu bé bút chì Shin đã nuôi.

Dương Ấu Tần suy nghĩ. “Nuôi một con chó con cũng tốt.”

“Ba ba nói con còn nhỏ, nuôi chó sẽ làm con bị bệnh, chờ con lớn một chút, lúc đó cũng có thể tự mình chăm sóc nó thì ba sẽ cho con nuôi.”

“Này – vậy liền nuôi nó ở trong sân đi!”

Được sự cho phép, cô nhóc vô cùng cẩn thận đặt con Tiểu Bạch của mình vào trong sân, để lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ừ..... Để dì nghĩ xem, còn cần cái gì nữa?”

“Gối ôm.” Lúc cô nhóc ngủ trưa ở phòng khách đều dùng đến.

“Đến đây đi! Chúng ta cùng làm gối ôm nào.” Dương Ấu Tần nói làm là làm liền, cô lấy nguyên liệu và thùng dụng cụ, rồi bắt đầu làm việc.

11. Chương 6-1

Editor: Melodysoyani

Đọc xong một quyển truyện cho con gái, Dư Quán Chỉ kéo chăn lại, nhẹ nhàng linh hoạt đi xuống giường.

Anh bật đèn bàn trên bàn lên, dọn dẹp phòng giúp con gái, thuận tiện xem một chút mấy ngày nay bé đã vẽ những thứ gì.

Dữu Dữu rất thích vẽ nguyệt ngọc, không thể nhìn ra là có thiên phú hay không, đứa bé này vốn bắt chước theo hành động của cha mẹ, thường xuyên nhìn thấy anh vẽ bản thiết kế ở trên bàn, nên cũng học theo.

Anh ngồi ở trước bàn, lật xem mấy tờ, gần đây con gái đã tiến bộ không ít trong việc nhận thức về mỹ học, cách phối màu đã hòa hợp hơn rất nhiều.

Lật qua trang kế tiếp, một cái phòng nhỏ được thiết kế theo phong cách Châu Âu hiện ra trước mắt.

Mấy ngày nay anh thường vẽ những bức tranh thông thường để cho con gái tô màu, luyện tập cách sử dụng màu sắc, nhưng tấm này —— không phải anh vẽ.

Nhìn rất quen mắt, anh nhất thời nhớ không ra đã gặp qua ở nơi nào.

Bên cạnh còn vẽ một vài đồ vật nhỏ, như là chuông gió, ghế nhỏ, một cái gối ôm, một bông hoa nhỏ và vài thứ khác.

Dư Quán Chỉ đóng bản vẽ lại, nhíu mày suy ngẫm, vừa thu dọn lại bỏ vào trong chiếc túi nhỏ của bé, vừa để ý tới việc cái móc khóa Tiểu Bạch hình chú chó móc trên chiếc túi kia đã không còn nữa.

Dữu Dữu rất thích cái móc khóa đó, vẫn luôn muốn nuôi dưỡng một con chó nhỏ đáng yêu như nó, lúc nào bé cũng hỏi: “Papa khi nào con mới trưởng thành ạ? Lúc nào mới nuôi được Tiểu Bạch?”, “Ba tuổi?”, “Bốn tuổi?”, “Năm tuổi?”.....

Cuối cùng anh nói cho bé biết: “Ừm, có lẽ là qua sáu lần ăn bánh sinh nhật nữa, Dữu Dữu mới lớn được.”

Anh tính toán, khi đó có lẽ Dữu Dữu sắp lên tiểu học rồi, nuôi một con chó sẽ không có vấn đề gì.

Cái móc khóa mà bé thích đã không còn thấy nữa, nhưng trong túi lại có thêm vài đồ vật mới.

Một cái chụp tai giữ ấm hình con thỏ nhỏ, còn vài chiếc bút máy trong hộp bút, trải qua sửa đổi khéo léo, biến thành hình dẫu tây, hoặc chiếc bút hình đầu của một chú chó nhỏ..... Anh không nhớ rõ mình đã từng mua những vật này, đối với những đồ chơi của con gái này, anh nhất định sẽ không mua.

Thu dọn xong chiếc túi xách, khi ra khỏi phòng, người vú đã chuẩn bị trở về.

“Dì à, có một cái chụp tai và vài đồ vật nhỏ trong túi của Dữu Dữu, là do người đã mua cho nó sao?”

“Ách, cái đó.....” Người vú đang mặc áo khoác dừng lại, suy nghĩ xem phải trả lời thế nào.

“Không thể nói sao?” Con gái của anh, anh biết có lúc Dữu Dữu sẽ có một vài bí mật không muốn nói cho anh biết, anh cũng nói với người vú, có một số chuyện nhỏ, Dữu Dữu không muốn để anh biết, thì bà phải tôn trọng giao ước với đứa nhỏ đó.

Người lớn không thích cảm giác bị nhìn thấu tất cả mọi thứ, nên dĩ nhiên trẻ con cũng sẽ không thích, đây là tôn trọng, mặc dù đứa con của anh mới hai tuổi.

Không biết tình hình này được di truyền từ người nào, nhưng nếu như bé biết tâm sự của mình bị người khác phát hiện, bé sẽ thẹn quá thành giận, giận đối với anh, còn nhỏ tuổi nhưng lòng tự ái cũng rất mạnh.

Người vú suy nghĩ một chút, Dư Quán Chỉ là ba của Dữu Dữu, mặc dù chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại với bé, nhưng đứa bé tiếp xúc với người nào, người làm ba cũng có quyền được biết.

Vì vậy, đã kể lại thời gian xảy ra sự việc, nói cho anh biết đầu đuôi câu chuyện.

“Dương tiểu thư?”

“Hình như cô ấy có quen biết với vợ chồng cậu, giao tình như thế nào cô ấy chưa nói, chẳng qua tôi nhìn thấy cô ấy tốt với Dữu Dữu như vậy, chắc hẳn giao tình rất tốt mới như thế.”

Anh biết họ Dương, vị tiểu thư có giao tình, nghĩ như thế nào đều có một.

Dương Ấu Tần, là cô ấy sao?

Nhưng dì nói những chuyện kia, xuất hiện trên người Ấu Tần, làm sao anh cũng không cách nào tưởng tượng được.

Sẽ đan áo len, còn khéo tay, kiên nhẫn với trẻ con, dịu dàng lại thích chung đụng..... Cái loại hình tượng ấm áp lương thiện và thanh tao ấy, được đặt trên người vị nữ vương nhà họ Dương mà ngay cả nút áo cũng chưa từng khâu qua kia..... Thật sự là khó có thể tin.

Người vú thấy anh vẫn không lên tiếng, cho là anh phản đối, vội vàng lại nói: “Tôi cảm thấy như vậy không có gì không được, Dữu Dữu là một đứa bé nhạy cảm, có rất nhiều cảm xúc giấu trong lòng, hiếm có một người hợp với nó như vậy, cậu nên đi xem một chút tình cảnh của họ khi ở cùng với nhau, tôi rất ít khi thấy Dữu Dữu cười ngọt ngào như vậy, cậu không phát hiện ra gần đây nó rất vui vẻ sao? Có thể nhìn ra được nó thật sự rất thích Dương tiểu thư.....”

“Tôi không có nói là không được.” Dư Quán Chỉ thấy buồn cười: “Chẳng qua là cảm thấy quá phiền toái người ta.”

“Cho nên cậu phải tìm thời gian, tự mình đi nói cảm ơn với cô ấy. Cô ấy rất thương Dữu Dữu, nếu không làm sao đứa nhỏ này lại thích cô ấy như vậy chứ?”

“Vâng, con biết rồi, cảm ơn dì.”

Dì nói không sai, anh nên tìm thời gian, tự mình tới cửa viếng thăm.

Dư Quán Chỉ vẫn nhớ kỹ, phải bỏ thời gian ra để đi tìm Dương Ấu Tần, anh không biết cô làm như thế có dụng ý gì, nhưng bất kể như thế nào, ít nhất cũng phải nói tiếng cảm ơn với người ta.

Nhưng kì lạ, là dự án mà anh đang phụ trách, người chủ dự án thay đổi ý tưởng liên tục, anh phải đổi bản thiết kế đến sắp nổi điên, cũng quên mất chuyện này.

Thăng qua gần một tháng, mùa xuân sắp hết rồi, lúc anh dọn dẹp quần áo mùa đông, nhìn thấy cái chụp tai của con gái, đột nhiên mới nhớ lại chuyện này.

Hôm sau, anh thừa dịp lúc nghỉ trưa, mua chút quà liền tiện đường ghé qua.

Lúc ấy trong tiệm không có khách.

Khách trong quán này đều là những khách quen ổn định, buôn bán sẽ không kiếm được nhiều tiền, nhưng cũng không đến mức phải lỗ vốn, có lẽ thu nhập cũng ổn định. Thật ra anh cũng không hiểu lắm, nếu như ban đầu tiệm này đã là của Ấu Tần, thì tại sao cô lại muốn làm như vậy? Đó không phải là phong cách của cô, anh cũng không cho là thiên kim tiểu thư của nhà họ Dương sẽ để cái tiệm nhỏ này vào trong mắt.

Vậy, tổn hao nhiều tâm tư như thế, là vì cái gì đây?

Rõ ràng chỉ cần đi thêm vài bước nữa là có được đáp án, thế nhưng anh lại y như đứa ngốc, sững sờ đứng ở bên ngoài cửa tiệm, chậm chạp không thể bước lên một bước.

Coi như là bạn cũ đã lâu không gặp là được rồi, anh bối rối loay hoay làm gì? Lẽ mà giống như phụ nữ vậy.

Anh nhắm mắt lại, hít sâu vài cái.

Lúc nghĩ đến người nào đó, trong nháy mắt sẽ cảm giác được ngực thắt chặt lại, để cho anh hiểu, người này vĩnh viễn sẽ không thể là người qua đường, công việc bận rộn gì chứ, rõ ràng là vô ý thức mà tránh né, tìm cớ trì hoãn giúp bản thân.

Nghĩ như vậy là cực kỳ hẹp hòi, nhưng mà —— thăng thẳng mà nói, nếu như có thể lựa chọn, anh sẽ hi vọng đời này vĩnh viễn không còn bất cứ quan hệ gì với cô mà nữa, lúc trước cô có duyên gặp gỡ làm bạn với Nghi Hằng thế nào, thì về sau lại gặp gỡ Dữu Dữu cũng như thế.

Anh cũng không hiểu, đây rốt cuộc là nghiệt duyên gì? Tại sao người phụ nữ không thể tách khỏi cuộc đời của anh, vẫn luôn dính líu đến cô, cắt cũng cắt không hết?

Tự chuẩn bị tâm ký cho mình thật tốt, đang muốn tiến lên, thì phát hiện con gái của anh cũng ở đây. Có phải Dữu Dữu thật sự đã coi nơi này như phòng bếp của mình rồi hay không? Ba ngày hai bữa lại chạy tới nơi này.

Cách xa cửa kiến sáng ngời một chút, anh đứng ở bên ngoài quan sát.

Con gái đi đến ngồi lên chiếc ghế dành cho trẻ em mà bé thường ngồi, hai người ngồi gần nhau, một người cắt giấy bóng dán lên cọc gỗ bằng phẳng, một người khác hết sức chăm chú đang tiến hành lắp ráp lại, để nó dính chặt một bên của chân ghế, giữa đầu nhìn đối phương một cái, đối phương mỉm cười lại với bé, vì vậy bé cũng cười.

Dì nói đúng, anh chưa bao giờ nhìn thấy đáng vẻ vui vẻ như vậy của con gái, gương mặt sáng lạn, nụ cười mang theo một chút thành tựu, vừa ngọt ngào lại thỏa mãn.

Anh đẩy cửa tiệm ra, nghe thấy họ đang thảo luận xem nên đặt cái ghế kia ở nơi nào.

“Bàn ăn, bàn ăn!” Con gái hăng hái phát biểu ý kiến.

“Được rồi, vậy con cứ đặt nó ở đó đi.” Dương Ấu Tần giao cái ghế nhỏ lại cho bé, đứng dậy chuẩn bị chào hỏi khách: “Hoan nghênh đến đây, xin hỏi ——”

Vừa quay người, ngưng lại tất cả vẻ mặt.

“Đã lâu không gặp.” Anh mang theo một nụ cười yếu ớt, cố gắng dùng phương thức tự nhiên nhất để chào hỏi: “Vẻ mặt này của cô —— xem ra giống như là không hoan nghênh?”

“Ách, không, không phải.” Chẳng qua cho là, anh sẽ không tới.

Người vú của Dữu Dữu nói đã nói lại cho anh biết, một tháng qua, anh không có bất kỳ động tĩnh nào, cô vốn nghĩ, có lẽ ý tứ của anh chính là ngầm cho phép Dữu Dữu tìm đến cô, sau đó duy trì trạng thái trước mắt.

Cô gái nhỏ thấy anh, lập tức nhảy xuống cái ghế, nhiệt tình nhào tới: “Papa ——”

Dư Quán Chỉ khom người ôm lấy con gái, hôn má mềm mại một cái: “Có ngoan ngoãn hay không?”

Cô bé quay đầu lại nhìn cô, vì vậy cô rất nhanh gật đầu xác nhận cho cô bé: “Có, Dữu Dữu rất ngoan.”

Anh ngược mắt nhìn cô một chút: “Thời gian qua con gái của tôi đã làm phiền cô rồi, vẫn muốn tới nói cảm ơn với cô, nhưng công việc quá bận rộn, không có thời gian, thật ngại quá.”

Dương Ấu Tần Nhất thì có chút mê muội nhìn anh, không có tiếp lời.

Lời nói khách khí của người đàn ông này, khiến cô không biết phải làm sao, dù bạn bè với nhau, cũng không cần khách sáo đến mức này.

Bởi vì con gái phiền toái người ta, cho nên phải tới cửa còn mang theo chút quà để cảm ơn, lễ nghĩa chu toàn đến giống như đã xem cô là người ngoài, bọn họ..... Là người ngoài sao?

Tim cô có chút đập mạnh và loạn nhịp, đột nhiên không biết nên thế nào khi thái độ của anh như vậy, xác định vị trí quan hệ của bọn họ. Cô còn tưởng rằng..... Ít nhất là bạn bè lâu năm, cô lại tự mình đa tình sao?

“Anh—— có để cho Dữu Dữu tiếp tục ở chỗ của tôi không?”

Dư Quán Chỉ hơi ngạc nhiên: “Những lời này phải là tôi hỏi mới đúng. Dữu Dữu ở chỗ này, có phải phiền cho cô lắm không?”

“Không biết, không có.” Cô vội vã nói: “Đừng cấm nó, nó —— sẽ không vui.”

Cô không phải ngu ngốc, dùng loại khách sáo đến gần như không quen này để kéo khoảng cách với cô ra, tất nhiên không muốn có quá nhiều dính líu với cô, từ Nghi Hằng đến Dữu Dữu, đều giống nhau, nhưng mà——

Cô nhìn về cô gái nhỏ. Dữu Dữu rất giống cô của trước kia, cô thật không bỏ được.....

Cô bé khẽ giật óng tay áo của ba, nhỏ giọng nói: “Papa, con muốn đến chỗ dì Ấu Ấu chơi, có thể hay không?”

Hai ánh mắt cầu tình giống nhau như đúc, Ấu Ấu to lớn và Dữu Dữu nhỏ bé..... Đây là tình hình gì?

Anh ngạc nhiên cười: “Nếu như dì nói có thể, vậy thì có thể.”

“Có thể, có thể, có thể.” Cô lập tức không chút chần chờ, luôn miệng nói: “Dữu Dữu.”

Dang cánh tay ra, con gái bôi bạc không chậm trễ chút nào, vui vẻ nhào qua.

“.....” Tại sao anh lại có loại ảo giác.....anh mới là người ngoài vậy?

Cô gái nhỏ ở một bên lấy chuỗi hạt làm dây câu để chơi, rất vui vẻ vẻ phát huy tính sáng tạo này về chuỗi hạt, nơi này có rất nhiều thứ có thể để cho bé chơi, không sợ nhàm chán.

Hai người lớn chuyển qua góc khác nói chuyện, nhưng một mặt vẫn để ý tới cô.

“Dữu Dữu muốn uống sữa đậu, chỗ của tôi không có, dì vú vừa tới đã đi mua rồi.” Trước thay người nhà giải thích một chút, người vú không có không thất chức.

“Không phải tôi không tin tưởng dì ấy.” Chắc chắn anh sẽ không giao đứa con gái mà mình yêu nhất cho một người anh không tin tưởng.

“Ừm.” Vậy là cô nhiều chuyện rồi.

Hai bên đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Cô thật sự rất không thích loại cảm giác không lời nào để nói này, nhưng sau khi chia tay, hình như bọn họ vẫn luôn ở trong trạng thái này.

“Cái đó..... Chắc.....”

“Cô muốn hỏi chuyện của Nghi Hằng à?”

“..... Nếu có thể.”

“Cũng không có gì không thể nói.” Anh nói sơ lược một chút, sau khi sinh Dữu Dữu, tình trạng không được tốt như lúc trước nữa, không tới một năm đã qua đời.

Anh hồi hợt nói, nhưng cô biết, khi đó áp lực của anh nhất định rất lớn, vừa chú ý công việc, vợ bị bệnh, còn có con gái gào khóc đòi ăn, còn phải gắng gượng để cười với vợ, trông nom chu toàn, khoảng thời gian kia trôi qua với rất nhiều khổ cực.....

Những thứ này anh đều không hề đề cập tới, nhưng từ khi bắt đầu thuê người vú về chăm sóc Dữu Dữu, ít nhiều gì lúc nói chuyện phiếm cũng có nhắc qua với bà.

“Dữu Dữu..... Rất giống tôi trước kia.” Cô đột nhiên nói.

Không hiểu vì sao cô đột nhiên nói như vậy, Dư Quán Chỉ khốn hoặc nhìn cô.

“Tôi hiểu biết rõ anh đã làm tốt trách nhiệm của người ba, anh có thể làm tất cả mọi việc vì Dữu Dữu, nhưng có một số việc, anh thật sự sẽ không hiểu được, đó là anh có làm được nhiều hơn nữa, cũng không thể làm sáng lại một tâm hồn như ngôi sao đã tắt, tôi không muốn nó trở nên giống như tôi, anh có hiểu không?”

Trở nên giống như cô? Có ý tứ gì? Giống như cô..... Không tốt sao?

Anh há miệng, nhưng vẫn không có hỏi, vậy quá riêng tư.

“Tóm lại, xin anh tin tưởng tôi...tôi chỉ muốn khiến Dữu Dữu vui vẻ một chút, chỉ như vậy mà thôi.”

“Ấu Tần.....” Anh nhìn khoe miệng cô thoáng nở một nụ cười, nhợt nhạt, hòa lẫn một chút cô đơn và buồn bã.

Đó không phải thứ cô nên có. Cô là cô gái tự tin chói mắt như vậy, có gia thế, có dung mạo, còn có rất nhiều người theo đuổi, loại phiền muộn, cô đơn này, làm sao sẽ xuất hiện ở trên người cô? Anh vẫn luôn cho là cô sống rất tốt.

Chẳng lẽ —— không phải như vậy sao?

Dư Quán Chỉ gật đầu, đồng ý để con gái đến tìm cô, nhưng là trừ hôm đó, bọn họ không có gặp lại nữa.

Mỗi lần, đều là người vú cùng đến, trễ nhất đợi đến trước khi anh tan việc phải trở về, sau đó người vú về nhà, để anh đón con gái về chăm sóc, bồi dưỡng tình cảm giữa cha con với nhau.

Có lúc, khách hàng từ nước ngoài trở lại, mang chút quà tặng cho anh, anh sẽ nhờ người vú thuận đường chuyển giao cho Dương Ấu Tần, biểu đạt một chút lòng biết ơn.

Hình thức như vậy làm anh an tâm, từng người vẫn trải qua cuộc như cũ của mình, bình an vô sự.

Nhưng kế hoạch, vĩnh viễn biến hóa khó lường. Khoảng chừng đã qua hơn nửa năm, người vú của Dữu Dữu phải chuyển sang nước ngoài ở vì công việc của chồng, sau khi hai vợ chồng thương lượng, quyết định cùng đi.

Vấn đề đầu tiên phải đối mặt chính là ——Dữu Dữu phải làm sao?

Dì đã chăm sóc cho Dữu Dữu từ lúc nó sinh ra đến bây giờ, giao đứa bé cho bà, anh rất yên tâm, nếu muốn mời người khác —— đã xem rất nhiều tin tức ngoài xã hội, mỗi khi nói về trẻ con đều khiến anh không rét mà run, Dữu Dữu là bảo bối của anh, anh không muốn mạo hiểm như vậy.

Nói anh buồn lo vô cớ cũng được, tóm lại đối người nào anh đều không yên lòng.

12. Chương 6-2

Editor: Melodysoyani

Có lẽ Dương Ấu Tần đã biết được chuyện này từ người vú, ngày đó Dữu Dữu trở lại, có nói với anh: “Dì Ấu Ấu bảo con nói với papa, có thời gian rảnh rồi thì hãy đi tìm dì, dì có chuyện một nói với người.”

Trong lòng anh cũng dự đoán được, cô sẽ nói chuyện gì với anh.

Quả nhiên, ngày đó lúc anh được nghỉ phép, Dữu Dữu nói muốn đi tìm Ấu Tần, anh liền thuận đường đi qua.

Dương Ấu Tần Nhất vừa thấy anh, đã nói thẳng vào vấn đề: “Dì Ngô nói, anh muốn đưa Dữu Dữu tới nhà trẻ?”

“Đúng là tôi có ý định này.”

“Có thể suy nghĩ thêm một chút hay không? Nếu như vì dì Ngô muốn xuất ngoại, không có biện pháp tiếp tục chăm sóc Dữu Dữu, vậy tôi có thể giúp một tay chăm sóc cho nó.”

Sớm dự liệu được cô sẽ nói như vậy, Dư Quán Chỉ không chút hoang mang lắc đầu, thản nhiên từ chối: “Chuyện này quá làm phiền cô, mở tiệm làm ăn, còn dẫn theo một đứa trẻ nữa rất bất tiện.”

Đó là vấn đề mà cá nhân anh phải đối mặt giải quyết, cô không có nghĩa vụ phải giúp một ân tình lớn như vậy, anh cũng không có lý do để tiếp nhận.

“Bất tiện ở chỗ nào? Chỉ là khác ở chỗ trước đây thỉnh thoảng tới, còn bây giờ thì ngày nào cũng tới thôi——”

“Dì à, người đang quay quảng cáo sao?” Rất quen tai, Dữu Dữu có nghe qua.

“.....”

Dư Quán Chỉ cười ra tiếng. Con gái, con đúng là bảo vật.

“Cười cái gì! Tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh.”

Dư Quán Chỉ thu nụ cười lại, ho nhẹ một tiếng: “Tôi hiểu rõ ý tốt của cô, nhưng —— tôi không muốn thiếu người ta ân tình lớn như vậy.” Sẽ trả không nổi.

Dương Ấu Tần thấy anh Bất Động Như Sơn, suy nghĩ ngoan cố cứng như đá, không khỏi có chút nổi giận: “Tôi có nói muốn để anh phải nợ nhân tình sao? Cùng lắm thì anh trả cho dì Ngô bao nhiêu tiền, thì cứ làm thế với tôi là được; vậy là tiền bạc hai bên đã thỏa thuận xong.” Dừng một chút: “Hay là—— anh không tin tưởng tôi? Sợ tôi ngược đãi Dữu Dữu?”

“Không phải.” Anh chậm rãi trả lời: “Chẳng qua là cảm thấy, để cho nó có thời gian tiếp xúc với cuộc sống hằng ngày trước, học tập một số mối quan hệ trong cuộc sống cũng tốt, có rất nhiều trẻ con trong nhà trẻ, nó có thể quen được nhiều bạn mới.”

“Anh ——” Thà ném con gái vào hoàn cảnh xa lạ để nó tự tìm tòi, cũng không chịu giao Dữu Dữu cho cô sao? Anh biết rõ Dữu Dữu rất vui vẻ khi ở cạnh cô mà!

Lửa giận của Dương Ấu Tần thật sự đã bị đốt lên rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng một nét mặt ôn hòa dẫn Dữu Dữu đi tới một bên, ôm bé lên chiếc ghế dành riêng cho bé, mỉm cười nói: “Cái này, là quyển truyện có tiếng mà lần trước đã mua, trước hết Dữu Dữu nghe một lần, chờ một chút đi trở về nói cho con nghe.”

Đeo tai nghe vào cho bé, đè xuống nút “PLAY”, sau khi xác định bé không nghe được, quay người lại, nụ cười hoàn toàn thu lại.

“Dư Quán Chỉ, đầu anh bị tưới nước bùn rồi à, nhất định phải đợi tôi nói trắng có phải hay không? Được, vậy anh nghe rõ đây, vì sao tôi lại trắng mắt lại không thức thờ như vậy, cố gắng nhúng tay vào chuyện của anh và con gái anh ấy hả? Là bởi vì tôi biết Dữu Dữu không giống với những đứa bé bình thường, đổi lại là người khác, tôi sẽ không nói gì nhiều, nhưng Dữu Dữu có rất nhiều ý nghĩ nhạy cảm, anh không biết à?”

“Anh cho rằng nó mới ba tuổi, không có nhiều suy nghĩ như vậy sao? Sai! Ý nghĩ trong cái đầu nhỏ kia của nó, còn nhiều hơn tưởng tượng của anh! Nó cũng sẽ lo lắng đông, lo lắng tây, sợ mình là gánh nặng của anh, sợ cảm xúc của nó tạo thành khổn nhiều với anh, cho nên cái gì cũng không để cho anh biết. Không phải là bởi vì anh không phải quan trọng, mà là vì anh quá quan trọng với nó, là người thân duy nhất của nó, nếu lại mất đi, nó sẽ không còn người nào nữa.”

“Một đứa bé mới ba tuổi, đã có nhiều suy nghĩ lung tung đến như vậy, nếu thật sự để nó đến nhà trẻ, gặp phải chuyện gì đó ở bên ngoài, anh nghĩ nó sẽ chủ động nói cho anh biết sao? Đứa bé khác có thể về nhà phát tiết khóc lóc kể lể, nhưng tôi bảo đảm với anh, Dư Tâm Dữu tuyệt đối sẽ không như thế! Một đứa bé không thể bày tỏ cảm xúc thật sự của mình, anh lại vứt nó ở hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, gặp phải chuyện không vui, chỉ có thể lại chất chứa ở đáy lòng, lâu ngày tính cách sẽ vặn vẹo thành thế nào, anh đã nghĩ qua chưa?”

“Tôi.....” Dư Quán Chỉ ngạc nhiên đến nỗi không nói được một câu hoàn chỉnh: “Tôi đã hỏi nó rồi, nó, nó cũng không có phản đối.....” Anh cũng không có không tôn trọng ý nguyện của đứa bé.

“Dĩ nhiên nó sẽ không phản đối, vì anh chỉ cho nó một lựa chọn, đó là một vấn đề rắc rối, chỉ có muốn hoặc không cần, nhưng nếu như không muốn, papa có thể rất phiền não hay không, không biết phải làm thế nào bây giờ? Nó có thể nói không cần sao? Nếu như anh đã lựa chọn rồi, nó còn có thể lựa chọn cái khác sao? Dư Quán Chỉ, cái tên đần độn này! Hối han cũng cần phải có kỹ xảo, nhất là đối với đứa bé, câu trả lời ngoài mặt không thể là ý nguyện chân chính của bọn nó.”

Điểm này, đúng là anh đã sơ sót.

Nói một hơi chuỗi dài, cô nhục chí ngồi lên ghế: “Chính là bởi vì con đường này tôi đã từng đi qua, tôi hiểu tư vị trong đó, đầu tiên là vờ nhu thuận, giả bộ đồng cảm, giả bộ không có việc gì, ngụy trang đến cuối cùng, ngay cả mình cũng lạc phương hướng, anh thật muốn nhìn nó trở thành người có dáng vẻ giả dối, như Dương Ấu Tần bị người ta chán ghét đến cực điểm này sao?”

“Làm sao lại như vậy?” Dư Quán Chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô sẽ nói về mình như thế: “Cho tới bây giờ tôi cũng không cảm thấy cô không tốt.....”

“Nếu như không phải, làm sao anh lại rời khỏi tôi hả?” Cô vô ý thức phản bác lại, chua chát cười nói: “Anh không cần phải an ủi tôi, tôi biết rõ trước kia mình có bao nhiêu hư hỏng, có lẽ..... Cũng là bởi vì như vậy, cho nên anh mới không dám giao Dữu Dữu cho tôi phải không? Sợ tôi dạy hư nó.....”

“Không phải!” Nếu như anh nghĩ như vậy, ngay từ khi bắt đầu sẽ không để cho Dữu Dữu tiếp xúc với cô.

Anh không biết tại sao cô phải chê bai mình như thế, nhưng từ trước kia đến bây giờ, anh thủy chung đều cho rằng cô là một cô gái tốt, anh sẽ không yêu một người hư hỏng, còn cùng lui tới với cô.

“Vậy thì vì cái gì? Anh nói ra mới có thể thương lượng chứ!”

Là do nhân tố của chính anh, sợ có quá nhiều dính líu tới cô, sợ mình.....

Những khúc mắt không rõ ràng lại khó có thể mở miệng này, làm sao có thể nói ra khỏi miệng được?

Nhưng vì nhân tố của mình, tổn hại sự an bài tốt nhất với con gái, người cha như vậy thật không tốt.

Anh tự cảm thấy xấu hổ, á khẩu không trả lời được.

Đông cứng thật lâu, anh dời bước đi tới trước mặt con gái, lấy lại tai nghe, sau đó giữa ánh mắt chuyên chú của con gái, anh nhẹ giọng mở miệng: “Dữu Dữu, đến nhà trẻ có thể biết rất nhiều bạn mới, có người chơi với con, còn có thể học được rất nhiều thứ khác, con có muốn tới đó hay không?”

Cô gái nhỏ suy tư một chút, nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ.”

Là “Dạ”, chứ không phải là “Muốn”.

Giữa hai người quả thật có khác biệt, lúc trước anh quá tự cho là đúng, cho là đây là quyết định tốt nhất đối với con gái, nên không chú ý tới phần nhỏ nhất này.

“Nhưng giờ papa lại suy nghĩ, cảm thấy ở bên cạnh dì Ấu Ấu cũng tệ, cô ấy có thể dạy con cắt dán, khâu chuỗi hạt, làm thật nhiều đồ chơi, Dữu Dữu khỏe như vậy, có thể giúp dì làm một số việc nhỏ, dì muốn con tới chỗ dì, ta cảm thấy chuyện này cũng không tệ, Dữu Dữu này.....con muốn thế nào?”

“..... Có được không ạ?” Dữu Dữu chần chờ một lúc, rồi phát ra tiếng nói nhỏ đến không thể nghe thấy.

“Chuyện gì có được hay không?”

“Không đi nhà trẻ, có được không ạ?” Bé khề nói: “Con muốn..... dì Ấu Ấu.”

Bé quả nhiên thích Ấu Tần và nơi này.

Về mặt cẩn thận che dấu khát vọng này, khiến lòng người làm cha nín chặt, đau nhức thật lâu.

Anh lại thất trách không phát hiện Dữu Dữu cảm thấy lo lắng với hoàn cảnh xa lạ, nếu không phải Ấu Tần nhắc nhở, anh đã thật sự làm sai.

Ấu Tần nói đúng, nhà trẻ không phải là không tốt, chỉ là hiện nay Dữu Dữu không thích hợp, cá tính của nó hướng nội, tất nhiên sẽ vì không cách nào tiếp thu được hoàn cảnh mới mà suy sụp, lo lắng, các loại cảm xúc trắc trở, đó sẽ trở thành áp lực tâm lý lớn nhất trong lòng đứa bé, sau đó lại càng không vui vẻ.

Trước mắt có thể làm cho nó cảm thấy cả người yên tĩnh, tin cậy, hơn nữa lấy được tự tin và vui sướng, là Ấu Tần và nơi này.

Anh ngoái đầu lại nhìn cô, ánh mắt mang theo khẩn cầu.

Cô nhìn liền hiểu, trong lòng biết anh đã nhường bước, nở nụ cười tiến lên: “Dĩ nhiên có thể, lúc trước khi biết Dữu Dữu muốn đi nhà trẻ, không thể tới chỗ của dì, dì đã khóc rất lâu.”

“Bao lâu ạ?” Loại chuyện này, đối với đứa trẻ mà nói, vô cùng quan trọng,.

Cô rất kiên định giơ ba đầu ngón tay.

“Con cũng vậy.” Cô gái nhỏ nhỏ giọng nhận tội: “Khóc ba ngày.”

“.....” Cô vốn muốn nói ba giờ.

Dương Ấu Tần lau mồ hôi lạnh một chút, quay đầu lại nhìn người cha đang xấu hổ nào đó. Có người lớn nào sinh con ra, chăm sóc con, mà ngay cả con gái khóc lúc nào cũng không biết không.

Đứa bé gái này thật rất giống cô, ngay cả hành động thích trốn trong chăn khóc trộm cũng giống nhau.

Dương Ấu Tần ôm lấy bé, vừa yêu vừa thương dùng mặt cọ cọ vào bé. Có người khóc ba ngày vì cô, so sánh với, ba giờ của mình thật sự là không đáng kể gì.

Dư Quán Chỉ nhìn hai người cọ cọ thành một đoàn, nghe tiếng cười khề lay động vào đáy lòng của con gái, lập tức xác định đây là quyết định tốt nhất đối với con gái của mình.

“Cám ơn.” Tầm mắt giao nhau trong nháy mắt, anh im lặng, dùng khẩu hình để nói ra.

13. Chương 7

Editor: Thoa Xù

Sau khi bà vú của Dữu Dữu xuất ngoại, hai người đã thương lượng là buổi sáng khi anh đi làm sẽ đưa Dữu Dữu đến cửa hàng giao cho cô chăm sóc, tan làm anh sẽ quay lại đón con gái, cố gắng hết sức không đem đến quá nhiều phiền phức cho cô.

Nhưng mà tính toán sắp xếp và thực tế tất nhiên vẫn có sự chênh lệch nhất định.

Công việc của anh khó có thời gian đi làm cố định, có lúc phụ trách nhiều dự án hơn, khoảng thời gian đó sẽ cực kỳ bận rộn, muốn cố gắng không ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của cô là hoàn toàn không thể.

Dương Ấu Tần cũng biết rõ điều này, anh không thể phân thân, buổi tối sau khi cửa hàng đóng cửa thì cô sẽ đưa Dữu Dữu về nhà, sau đó đợi anh đi làm về rồi cô mới có thể rời đi.

Có lúc ngày lễ cửa hàng đóng cửa, anh sẽ đưa con gái nhỏ đến chỗ của cô, nếu cô có hẹn với ai khác cũng sẽ dắt Dữu Dữu theo, hai người ăn cơm đi dạo phố, đi đâu cũng đều đi với nhau, như hình với bóng.

Sau đó Dư Quán Chỉ dựa theo số lương lúc đầu trả cho dì Ngô lại thêm một chút rồi đưa cho cô, cô cũng không từ chối, nhận lấy rất dứt khoát.

Anh cũng không có khờ như vậy, cho rằng thế là đã thanh toán xong, không ai nợ ai, gia đình cô ấy sung túc, là thiên kim tiểu thư của nhà họ Dương cần chi mấy đồng bạc lẻ này, là cô thương đứa nhỏ không có mẹ, từ khi quen biết cô đến giờ tâm tư cô chính là dịu dàng như vậy, anh không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Cho dù trả lương thì món nợ ân tình này cho tới bây giờ cũng không thể bù đắp được, chẳng qua là để cho lương tâm mình thoải mái hơn mà thôi.

Chủ đề giữa bọn họ ngoại trừ Dữu Dữu ra thì không còn gì khác. Cô sẽ nói cho anh biết đôi chút về tâm tình của Dữu Dữu, nhắc nhở anh nên lưu ý cái gì, tâm sự sâu xa của cô gái nhỏ, cô không nói anh thật đúng là không thể nào nhận ra được.

Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, thật đúng là không sai chút nào – dù là cô gái nhỏ ba tuổi.

Anh nhận ra rất nhiều điều nhỏ nhặt, Dữu Dữu thật sự cũng có những thay đổi không rõ ràng, cứ mỗi ngày một chút, không quan sát kỹ sẽ rất dễ sơ sót những chi tiết nhỏ.

Ví dụ như con bé đã chủ động chia sẻ với anh những băn khoăn của một cô nhóc rồi, trước kia hình như rất ít khi nói những thứ này, nếu cố truy hỏi con bé có thể sẽ giận dữ.

Nụ cười của con bé càng ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng ngọt ngào.

Con bé nói nhiều hơn, cũng có vẻ mạnh dạn thể hiện mình, cá tính nhanh nhẹn hồn nhiên hơn.

Trước kia là một đứa nhỏ điềm đạm ít nói lại nhu thuận nghe lời, hôm nay lại biết dựa vào anh làm nũng, là cô nhóc lanh lợi hồn nhiên nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu.

Đây là điều mà anh mong muốn, anh đã không thể làm được nhưng Ấu Tần lại làm được, Dữu Dữu vô cùng tin tưởng cô, mới có thể tiếp nhận sự dạy dỗ của cô từng bước một như vậy.

Anh mang ơn cô không sao kể hết, nhưng lại không thể nào nói ra, cuối cùng chỉ có thể dùng việc tăng lương hàng tháng để biểu đạt chút tâm ý.

Đối với chuyện này cô chưa từng nói lời nào, dù thế nào đi nữa anh trả lương cô vẫn nhận, nhưng trong lòng anh cũng rất rõ ràng, cô luôn dùng tiền lương để mua đồ lại cho Dữu Dữu, không bao giờ tiết kiệm.

Càng về sau, cơ hội để anh mua quần áo cho con gái cũng không có, bọn họ ở cùng nhau đã quen thuộc rồi, mua sắm cũng tiện hơn, hơn nữa con bé cực kỳ thích quần áo và mấy món phụ kiện nhỏ cô chọn, mấy món đồ của cô gái nhỏ cũng không thể trách anh không có khiếu thẩm mỹ.

Bây giờ con gái dài cũng “Dì Ấu Ấu”, ngắn cũng “Dì Ấu Ấu”, tóm lại xem lời cô nói làm tiêu chuẩn.

Cách sinh hoạt như vậy ước chừng được hơn một năm, sau khi bọn họ bàn bạc qua, cảm thấy có thể để Dữu Dữu đi nhà trẻ, từ từ mở rộng phạm vi cuộc sống của con bé, học tập và quan hệ giao tiếp đều cùng được câu thông với nhau.

Lúc mới bắt đầu sẽ học lớp nửa buổi, xem tình hình như thế nào, sau khi tan học cô vẫn đến đón con bé.

Bởi vì không thay đổi quá nhiều, phần lớn vẫn là hoàn cảnh sinh hoạt đã quá quen thuộc với mình, Dữu Dữu cũng không quá bả xích, đã thành thói quen tâm sự với Ấu Tần, sẽ chủ động chia sẻ với cô chuyện lớn

chuyện nhỏ xảy ra mỗi ngày, để cô có thể nắm được cảm xúc của con bé, năng lực học tập, cùng với tình hình thích nghi.

Một ngày, anh xong việc muốn đi đón Dữu Dữu, gọi điện thoại cho cô, cô nói mình đang ở nhà lớn của nhà họ Dương, hôm nay cửa hàng đóng cửa, buổi sáng đi dạo phố với Dữu Dữu, buổi tối đã hẹn cùng ăn cơm với người nhà.

“Này – bây giờ anh qua đó, có tiện không?”

“Tiện mà, có cái gì không tiện chứ? Lần nào bọn em cũng chuẩn bị rất nhiều món, ăn không hết.” Cô trả lời một cách tự nhiên.

Không phải vấn đề là thức ăn có đủ hay không, mà là..... Đó là gia đình tụ họp.

Anh vốn định thời gian vẫn còn sớm, bây giờ anh chạy tới đón con gái về, mà vấn đề cho cô và người nhà ăn một bữa thật ngon, thuận tiện lái xe về trước.

Lúc đến Dương Ấu Tần đang bận bịu trong bếp, ra mở cửa chính là Dương Trọng Tề, trước đó đã từng gặp mặt một lần ở bệnh viện.

“Chào anh, tôi đến đón Dữu Dữu.”

Dương Trọng Tề nhìn anh cười nhạt. “Là ai?”

Về mặt anh hơi ngại ngùng. “Con gái của tôi, Dư Tâm Dữu.”

“Đó.” Đối phương cũng không nói lời dư thừa, nghiêng người tỏ ý bảo anh vào nhà. “Hai người họ ở trong bếp bày trò rồi, có lẽ cơm tối vẫn phải chờ thêm chút nữa.”

..... Anh không phải tới dùng cơm.

Vừa bước vào phòng khách, liền nghe thấy tiếng cười truyền đến từ phòng bếp.

“..... Thế này, tóm lấy một cái nếp nhăn, sau đó đè xuống, Dữu Dữu thật là giỏi.”

“Ha ha, cái của cậu lớn gói xấu xí ghê luôn!”

“Anh họ à, anh bị cười nhạo rồi, Dữu Dữu người ta cũng gói đẹp hơn anh đó.”

“..... Em quản được anh à! Cửa anh đây là hoành thánh!”

Ghé đầu nhìn vào bếp, ngồi cạnh bàn tròn còn có Dương Bá Hàn và vợ của anh ta, Ấu Tần và Dữu Dữu cùng nhau gói sủi cảo..... Ách, hoặc là hoành thánh?

Nhìn qua thành phẩm trong khay, hai người phụ nữ gói rất gọn gàng đẹp đẽ gần như ngang tài với quán ăn nhỏ, còn một lớn một nhỏ kia hoàn toàn tới làm loạn, gói xiêu vẹo sứt sẹo, phá hoại không chịu nổi.

Nhưng Ấu Tần vẫn cứ như mọi khi vậy, thoải mái khích lệ, sủi cảo rõ ràng gói lúc lớn lúc nhỏ, còn có cái rách da, không hề kín miệng, cho vào nồi chắc chắn sẽ tan ra rồi rạc hết. Cô âm thầm giúp đỡ giai đoạn cuối, sau đó không tiếc lời khích lệ con bé.

Anh biết đây là cách hình thành tính tự tin cho con bé, cái gì cũng buông tay để cho con bé làm, Dữu Dữu cảm thấy được mình có phần giúp đỡ thì sẽ rất vui, hiển nhiên thông điệp trong đó là “Không có con thì tôi nên làm gì đây”, để cho Dữu Dữu cảm giác mình rất quan trọng, vô hình trung loại trừ được những lo lắng trong lòng.

Con gái hơi ngửa đầu phát hiện ra anh, mang theo nụ cười chạy nhanh tới. “Ba ba, ba xem, đây là cậu lớn làm, đây là con làm.”

Anh cúi đầu nhìn qua thành phẩm trong lòng bàn tay trái phải, nhân tiện dùng ngón cái lau bột mì dính trên bầu má mềm mại của con bé, sau đó mới ý thức được vấn đề xưng hô. “Cậu lớn?”

“Đúng nha.” Dữu Dữu quay đầu lại, nhìn người đàn ông chân tay vụng về đang ngồi trước bàn tròn.

Dư Quán Chỉ khẽ cau mày.

Nếu như khái niệm thứ tự của anh không sai thì cậu..... Phải là anh em của mẹ chứ? Thật ra Dữu Dữu có thể gọi “chú”, cách gọi này thường được dùng hơn, gọi là cậu hình như..... Không được ổn lắm.

Lời muốn cải chính đã đến bên miệng rồi, lại cảm thấy hoàn cảnh không thích hợp, sửa lời lại: “Đi rửa tay đi, ba ba dắt –”

Lời còn chưa dứt, Dương Trọng Tề vẫn đứng yên sau lưng, không nhanh không chậm cắt đứt đoạn cuối. “Ồ lại ăn cơm.”

Đó là câu khẳng định không cho từ chối, cũng không phải là hỏi ý kiến.

Thái độ cường ép, Dư Quán Chỉ đành phải miễn cưỡng đồng ý. “.... Vậy thì.... làm phiền rồi.”

“Người cậu làm phiền không phải tôi.”

“.....”

Sao anh vẫn cảm thấy trong lời nói của đối phương có hàm ý gì đó, hơn nữa không thân thiện cho lắm? Là anh quá nhạy cảm sao?

Thái độ của từng thành viên trong nhà họ Dương đều vô cùng nhiệt tình, trước lúc ăn cơm, Dương Quý Sở trở về, hơn nữa còn dẫn theo đồng nghiệp.

Anh nhớ Ấu Tần từng nói qua, Dương Quý Sở giảng dạy ở trường đại học, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, cảm giác – chính là khí chất hơn người, Quý công tử hoàn toàn là kiểu tài hoa nho nhã.

Người bạn kia – anh có cảm giác người này vừa xuất hiện, dường như không khí trở nên hơi kỳ quặc.

Lúc đầu anh còn chưa biết sao lại như thế, cho đến trước khi ăn cơm, anh dắt con gái đến phòng tắm để rửa tay, vô ý nghe được Dương Bá Hàn và Dương Quý Sở đang nói chuyện ở bên ngoài.

“Anh làm cái quái gì vậy? Dư Quán Chỉ đang ở đây, anh lại dẫn cậu Kha đến, tình huống này vô cùng lúng túng.”

“Anh đâu có biết cậu ta cũng ở đây? Lại không có ai nói với anh.” Dương Quý Sở trả lời một cách vô tội.

“Vả lại, Dư Quán Chỉ cũng không có biểu hiện gì, cứ để như vậy cũng không phải là cách, Ấu Tần cũng không còn trẻ, cứ tiếp tục lãng phí tuổi xuân như vậy sao? Trí Khiêm thích con bé như vậy, cho hai bên một cơ hội, để con bé lưu ý đến một người khác, thêm lựa chọn có gì không tốt đâu.”

“Tốt nhất là như vậy, nếu Ấu Tần trở mặt, chính anh chịu trách nhiệm trấn an con bé đó.”

“Em có thấy đáng về con bé không vui sao?”

“..... Thì không có.”

Thì ra là vậy, cái gọi là “Ghé qua lấy tài liệu giảng dạy, tiện đường ở lại ăn cơm tối” chỉ là mượn cớ sao? Thật sự chính là có dụng ý, muốn trở nên gần gũi.

Ở phía dưới Dữu Dữu kéo kéo ống tay áo của anh, anh đưa ngón trỏ lên môi, ý bảo con bé im lặng, dắt con gái lặng lẽ lui ra.

Biết được tính chất phía sau bữa cơm này, quả thật anh ở lại vô cùng không tự nhiên, một bữa cơm ăn không biết ngon, chỉ muốn mau mau kết thúc, kiếm cớ cáo từ rời đi.

Sau khi ăn xong, con gái xung phong nhận việc giúp đỡ rửa chén, người làm cha như anh nếu ăn uống thỏa thuê xong liền định phải mong chạy lấy người, thì hình như đối nhân xử thế còn không bằng con gái, vì vậy lại nán lại, ở phòng khách pha trà nói chuyện một hồi.

Tán dóc một hồi nói đến chuyện công việc, đợi thêm một hồi, anh nắm lấy cơ hội thích hợp, không thất lễ chuẩn bị cáo từ ra về.

“Chờ một chút, Quán Chỉ, tiện thể đưa em về được không? Hôm nay em không lái xe đến.”

“Được.” Anh đáp, chuẩn bị đi tìm con gái. Đối với người ở đây Dữu Dữu còn hòa đồng quen thuộc hơn anh, giống như là trở về nhà mình vậy.

Lúc đứng lên thì thấy Dương Trọng Tề đang nháy mắt với cô.

Anh thật sự không cố ý muốn nghe lén bọn họ, chỉ là vì sắc mặt của Dương Trọng Tề rất khó chịu, lo là anh ta sẽ nói mấy lời nặng nề với Ấu Tần, liền không kèm được mà bám theo.

“..... Dương Ấu Tần, em thật sự biết em đang làm cái gì sao?”

“Em lại không có.....”

“Không có thể nào? Kha Trí Khiêm đến đây là vì ai, tình cảnh của Dư Quán Chỉ không phải em không biết? Cả buổi tối thân mật với con gái của bạn trai cũ, hỏi han ân cần, chu đáo, y hệt đáng về của mẹ kế vậy, giá trị của em còn không vậy?”

“Cái này cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.” Làm gì hôm nay mới nổi quạu? Ăn phải thuốc nổ sao?

“Lúc trước bọn anh không nói tiếng nào, cứ nghĩ rằng em và cậu ta đã thiết lập được nhận thức chung cho những chuyện trong tương lai, nhưng mà hôm nay anh lại nhìn thấy thái độ của cậu ta, hoàn toàn không hề có chuyện như vậy. Một tiếng “cậu” thôi cũng khiến cậu ta lộ vẻ khó khăn, vậy là sao? Người khác muốn còn cầu không được! Bọn anh cũng không hề so đo chuyện em sẽ trở thành mẹ kế.....”

“Anh Trọng Tề, em nghĩ là anh thật sự thích Dữu Dữu.” Bộ dạng khẩu khí như vậy là sao?

“Thích Dữu Dữu là một chuyện, phân biệt rõ thân phận lại là một chuyện. Muốn làm thiên sứ một ngày, anh rất vui lòng, nhưng nếu như lo liệu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, nhận trách nhiệm nuôi dạy, còn phải lo con bé không được quan tâm, lo con bé đói, lo con bé có hành vi sai lệch, vậy thì lại là chuyện khác. Nếu như Dư Quán Chỉ không có ý nguyện như vậy, tốt nhất em phải có chừng có mực, không có vị trí gì thì cũng không cần làm chuyện vượt quá bốn phận.”

“Em cũng không có ý đó mà..... Là vì Dữu Dữu..... Thôi, chính là biết mọi người sẽ có phản ứng như vậy, cho nên em mới không giải thích, dù sao thì mọi người cũng suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Là bọn anh nghĩ quá nhiều, hay là em nghĩ quá ít? Em có thể đồng cảm vì đứa trẻ không có mẹ yêu thương, nhưng cũng không cần làm chuyện lỗ vốn, một cô gái chưa kết hôn, suốt ngày dắt theo một đứa nhỏ đi đi về về, ai dám theo đuổi em nữa? Em làm như vậy cũng đủ rồi, dù sao em cũng không phải là mẹ của con bé, cũng sẽ không trở thành mẹ của con bé.”

“Em biết rồi mà! Vừa rồi Kha Trí Khiêm hẹn em, em cũng đâu có từ chối liền đâu.” Cũng không phải là không cần nhắc đến tương lai của mình.

“Người ta là người đàn ông hoàng, Quý Sở cũng vừa ý, là đối tượng tốt đó, em cần nhắc thử xem. Cho dù có ý định hay không cũng phải cư xử cho tốt, nếu hẹn hò với cậu ấy mà em vẫn dắt đứa nhỏ theo thì anh liền bóp chết em đó!”

“Được rồi được rồi! Bữa nay anh hưng dữ thật đó.....”

“Là em làm cho người ta tức giận.” Mỗi lần gặp phải Dư Quán Chỉ, đầu óc liền không rõ ràng. Anh không biết cái tên đàn ông đó có chỗ nào tốt, luôn khiến Ấu Tần trở nên không giống mình.

Là người anh ích kỷ, anh thừa nhận anh không thể nào thích nổi tên đó, kẻ đã làm cho cô em gái nhà anh lộ vẻ mặt tủi thân của cô vợ nhỏ, anh không thể nào vui nổi.

Cho tới bây giờ anh cũng không xen vào thị phi ân oán giữa họ, yêu cầu duy nhất của anh chính là người này có thể mang lại niềm vui cho em gái mình, nhưng mà cậu ta không làm được, chỉ như vậy thôi.

Trên đường trở về, Dữu Dữu vui chơi cả ngày, mệt đến nỗi ngủ thiếp đi trên tay cô.

Dương Ấu Tần điều chỉnh tư thế, lấy áo khoác của mình đắp lên cho con bé, thấp giọng nói.

“Hai ngày trước, cô giáo ở vườn trẻ có nói với em, Dữu Dữu rất thông minh, hỏi ý kiến chúng ta xem cần nhắc để cho con bé đi học sớm hơn không. Sau đó em có hỏi Dữu Dữu, dường như con bé không muốn, người có khả năng học vượt cấp, ở nhà em không phải là không có, nhưng em cảm thấy, trừ khi bản thân

bọn họ rất có hứng thú và ham đi học, bằng không chỉ là kiểu thi đua ứng phó mà thôi. Anh có kỳ vọng mình có một đứa con gái ưu tú không?”

“Nếu như bản thân con bé đã không muốn, thì anh mong muốn có cô con gái vui vẻ hoạt bát hơn.”

“Em cũng nghĩ giống như vậy, cho nên cũng hi vọng để cho con bé phát triển tự nhiên, có tuổi thơ hồn nhiên tương đối quan trọng. Chỉ có điều em lại phát hiện con bé rất nhạy cảm với các con số, đi dạo phố với con bé, nó đã sẽ giúp em xem giá tiền, có một lần ông chủ tính lộn tiền, chính con bé nói cho em biết, điều này làm em rất ngạc nhiên. Em hỏi thì con bé có muốn học tính nhẩm không? Trông dáng vẻ con bé rất là vui. Mấy hôm nay em có lưu ý mấy lớp học năng khiếu cũng khá ổn, anh có thể cân nhắc xem.”

“Dữu Dữu nói muốn học tính nhẩm à?” Anh có hơi bất ngờ.

“Đúng vậy. Có mấy lần em lấy điện thoại ra để tính tiền thì con bé đã tính trước cho em rồi, những người bên cạnh nghe được, khen là con gái cô thật thông minh, con bé cười đến thẹn thùng, trốn ra sau lưng em. Em nghĩ, điều này làm cho con bé có cảm giác thành tựu, còn nói muốn làm máy tính di động của em, có lẽ đã phát hiện ra em dốt tính toán thôi.” Cô cười cười tự giễu.

“Để hình thành hứng thú của một đứa trẻ thì em cho là có thể để cho con bé thử một lần.”

Sau đó, bọn họ lại trò chuyện đôi chút về những chuyện đã xảy ra gần đây, tất cả chủ đề đều vây quanh đứa bé.

Chia sẻ hết những chuyện nhỏ thú vị của Dữu Dữu, không khí yên tĩnh lại, nhớ tới vấn đề vừa thảo luận vẫn chưa có kết luận, lại nói: “Nếu như anh không phản đối, mấy ngày tới em tìm thời gian dắt Dữu Dữu đi học thử, trực tiếp quyết định chọn một lớp năng khiếu thích hợp để con bé học được không?”

“Được, em quyết định đi.” Anh tin tưởng một trăm phần trăm rằng chuyện cô làm nhất định là lựa chọn tốt nhất cho Dữu Dữu.

Chủ đề kết thúc, cô cúi đầu nhìn kỹ đứa nhỏ đang ngủ yên trong lòng, kéo áo khoác trượt xuống, áp tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào khi ngủ của Dữu Dữu.

Cô thật sự rất thương Dữu Dữu, chăm sóc con bé vô cùng chu đáo, cô làm được quá nhiều, nhiều đến một người mẹ cũng không thể làm tốt hơn nữa, làm cho Dữu Dữu vui vẻ như vậy, cả người yên tĩnh thoải mái mà lớn lên. Nếu như không có cô, hôm nay có thể con gái của anh còn là một đứa trẻ an tĩnh hướng nội ít nói, một đứa nhỏ với tính tình u sầu, khó có được nụ cười rực rỡ như vậy.

Lúc dừng đèn đỏ, anh nghiêng đầu liếc nhìn, cô đã tựa vào ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tỏ ý cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Cho tới bây giờ, cô đều chỉ nói về Dữu Dữu với anh, ngoài ra không hề đề cập tới chuyện gì khác. Nhưng kỳ thật, một cô gái chưa lập gia đình, cả ngày dắt theo một đứa trẻ bên người, làm sao không có phiền phức được? Dương Trọng Tề không nói, anh cũng sẽ không biết, hai cha con bọn họ đã làm chậm trễ cô quá nhiều, nợ ân tình này khó mà trả xong.

Anh vẫn luôn chờ cô nói ra, nhưng cô không nói, cho dù tới nay bị người nhà nghiêm khắc nhắc nhở, cô vẫn không có nghĩ gì, vẫn như thường ngày thảo luận chuyện của Dữu Dữu với anh, trừ lần đó ra thì một mực không đề cập tới.

Biết rõ làm cho gia đình không vui, cô vẫn không bỏ được Dữu Dữu sao? Thương đứa nhỏ này lớn lên không có mẹ, liền dùng hết khả năng làm tất cả có thể cho con bé, giống như lúc mới biết cô vậy, ngây ngô đến trước cửa rạp hát giúp người ta bán vé, tấm lòng mềm mại hơn bất cứ ai, nếu anh đòi hỏi cô, lừa gạt cô nhẹ dạ, thật sự là chuyện rất dễ dàng.....

Xe dừng trước tòa nhà cô ở, cô mở mắt ra, cẩn thận xê dịch đứa bé ở trong lòng, đặt gối ôm nhỏ lót ra sau đầu con bé, lúc định rút người ra để rời đi, cô nhóc đã mở đôi mắt lim dim buồn ngủ ra, đưa tay ôm cổ cô, yêu thương nhẹ nhàng hôn lên má cô, ngọt ngào nói: “Bye bye, đi.”

Cô hôn lại rồi nhẹ nhàng cười nói. “Bye bye, thiên thần nhỏ.”

Hai người kia, tình cảm ngọt ngào đến phát ngáy luôn, mẹ con cũng chỉ đến như vậy thôi. Dư Quán Chi không thể nào tưởng tượng, ngày nào đó cô rời đi, Dữu Dữu sẽ thế nào, còn anh.....Biết sẽ ra sao?

Sau khi Dương Ấu Tần xuống xe, anh nhìn vị trí trống không đó, thất thần tim đập mạnh và loạn nhịp.

Cô để lại áo khoác để đắp lên người Dữu Dữu. Ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô đang di chuyển, bóng dáng yếu ớt cô đơn, trong phút chốc làm tim anh đau xót.

Bản thân cô thờ ơ không thấy, anh cũng muốn giả bộ đui mù, bĩ ối giả vờ như không thấy sao?

Dương Trọng Tề khó chịu cũng không phải là không có nguyên nhân, anh quả thật đã làm cho cô bị uất ức, hy sinh chăm sóc cho anh và Dữu Dữu, nhưng – rốt cuộc anh thì sao chứ?

Bởi vì kích động nên anh cũng không suy nghĩ nhiều, sau đó mở cửa xe đuổi theo cô, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô dừng lại, cúi đầu xuống trước ánh mắt kinh ngạc của cô –

Lúc anh phát hiện ra hành động của mình thì anh đã hôn cô rồi.

Nhưng anh không muốn suy nghĩ nữa, ép môi sâu hơn.

Anh biết sau đó anh sẽ hối tiếc về sự kích động của mình, nhất định sẽ. Nhưng mà ít nhất trong mấy giây này, anh dẹp bỏ lý trí, để mặc cho cảm xúc rung động chi phối tất cả.

Anh muốn hôn cô, cũng chỉ như vậy thôi.

Trong trí nhớ, cảm giác thân mật với cô, chưa bao giờ phai nhạt, độ ẩm trên môi cô, mềm mại, trước sau đều vững vàng trong trí nhớ và trong tim anh, giấu thật sâu thật sâu, không dám mở ra, cũng không thể nhớ lại, nhưng thủy chung vẫn ở đây.

Khi đó ôm cô thì cô cũng sẽ giống như bây giờ, đôi tay nhẹ nhàng đặt bên hông anh, có lúc hôn quá thắm thiết, hoặc là không khống chế sức lực mà làm cô đau, hại cô không thể hít thở, cô sẽ trả thù cắn môi dưới của anh, có lúc sẽ ngăn chặn đầu lưỡi của anh lại, không cho anh xông vào, chống đối một cách im lặng....

Những thứ này là chuyện mờ ám đáng yêu, anh đều nhớ rất rõ. Có một thời gian, mỗi khi nhớ tới tim sẽ đau đến không thể nào ngủ được, trần trọc suốt đêm, cuối cùng, anh bắt đầu sợ phải nhớ đến những chuyện ngọt ngào nhưng quá đau lòng này.

“Ấu Ấu.....” Anh đau đớn, trầm giọng khẽ gọi.

Anh không có quên, chưa từng quên.

Cô khẽ run lên, tay đặt bên hông anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, mở miệng ngậm cho phép anh.

Anh hôn rất sâu, vô cùng nồng nàn, vô cùng tinh tế, sau đó, cam tâm buông cô ra.

Hai người đều cố dè nén, hơi thở rối loạn.

Anh yên lặng nhìn cô một lúc lâu, cởi áo khoác khoác lên vai cô, hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói: “Em và Dương Trọng Tề nói chuyện, anh đều nghe hết.”

Cô mở to mắt, đang muốn mở miệng nói gì đó thì anh giơ tay ngăn lại. “Anh chỉ muốn nói cho em biết, đừng để Dữu Dữu kéo bước chân của em, con bé vốn cũng không phải là trách nhiệm của em, em nên theo đuổi tương lai của mình, anh..... Anh muốn nói anh có thể lo được cho Dữu Dữu, em không cần phải lo nghĩ những chuyện này.”

“Cho nên.....” Cô bối rối, vẻ mặt hơi ngơ ngác nhìn anh.

Đây là có ý muốn cô rời đi sao? Nụ hôn đó..... Vậy là có ý gì?

Anh thở dài. “Ấu Tần, em biết mà, chuyện em muốn, anh không đáp ứng nổi.”

Trước kia lúc còn hẹn hò yêu đương cũng đã làm cho cô không vui như vậy, hiện giờ lại có đứa nhỏ, muốn lãng mạn cũng không thể, mỗi ngày trôi qua cũng chỉ là củi gạo dầu muối, những thứ đó cô hẳn sẽ không muốn.

Đã thử qua một lần, cuối cùng kết thúc hồng bét, lúc còn trẻ anh còn có thể dựa vào sự nhiệt tình và kích động, cái gì cũng không quan tâm đến, nhưng là bây giờ thì khác, anh không chỉ có một mình, anh còn có trách nhiệm, lỡ như lần này thất bại nữa, bị tổn thương sẽ không chỉ có mình anh.

Anh không thể thất bại nữa, cũng không có dũng khí để hứa hẹn bất cứ chuyện gì, thay vì cứ níu kéo cô nửa vờ như vậy, chỉ bằng buông tay để cô theo đuổi thứ mà cô muốn.

“Anh Kha đó..... Xem ra là người không tệ, nếu như em.....” Anh dừng một chút, khó khăn nói: “Nếu chủ nhật em bận, gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tự trông coi Dữu Dữu. Thậm chí..... Sau này cũng bận, chỉ cần nói một tiếng, anh hiểu mà.”

Cô không nói được, vậy hãy để cho anh nói.

Nói ra tất cả, anh cảm thấy như trút được gánh nặng, ít nhất không cần để cho cảm giác tội lỗi đè trên ngực. Về phần trái tim âm ỷ đau đớn, không quan trọng, anh đã sớm quen với việc không để ý đến nó.

Xoay người trở lại trong xe, ánh mắt không dám lưu luyến trên người cô thêm phút giây nào, lập tức lái xe rời đi.

Chuyện chia tay cô như vậy, anh đã làm một lần, đã từng trải qua, lặp lại một lần cũng sẽ không quá khó khăn.

Cho nên.....

14. Chương 8-1

Editor: Melodysoyani.

Tốt đẹp nhất chính là ngày nghỉ vào chủ nhật, mới sáng sớm anh đã thức dậy.

Mở to mắt, nằm ở trên giường, không muốn động dậy.

Lười biếng, cái gì cũng không muốn làm, nếu như có thể, thật ra thì anh rất muốn cứ như vậy mà ngủ cả ngày, nhưng ——

“Papa?” Cô bé nhỏ nhắn nào đó thò đầu vào.

Anh than thở: “Ta dậy rồi.”

Đây là sự khác biệt của việc độc và có gánh nặng gia đình, chuyện gì cũng không thể hành động tùy ý, anh còn phải chuẩn bị bữa sáng cho con gái, ngay cả tư cách ngủ nướng cũng không có.

Anh đứng dậy đánh răng rửa mặt, giúp con gái vệ sinh cá nhân, sau đó đến trước bàn ăn chuẩn bị bữa sáng.

Lúc đang nướng xong ổ bánh mì cuối cùng, trong lúc bôi mứt hoa quả loăng, thì điện thoại di động vang lên.

Anh bắt máy, không có ngoài ý muốn là Dương Ấu Tần.

“Hôm nay tôi..... Có thể không qua đó được, anh——”

“Em bận thì thôi, không cần phải qua đây, anh cũng đang muốn dắt Dữu Dữu ra ngoài đi dạo.” Anh rất nhanh tiếp lời.

“Ừa.”

Vài ba lời, qua loa kết thúc cuộc nói chuyện.

Không ngoài dự định, ngay từ lúc đêm đó quyết tâm nói thẳng với cô, anh đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Cô đáp lại lời mời của Kha Trí Khiêm, đại biểu đã bằng lòng lui tới với đối phương, tương lai sẽ phát triển như thế nào, đó là chuyện không ngoài dự liệu.

Anh có con nhỏ lại là một người ba đơn thân, không có quyền lợi tranh giành, như vậy đều tốt cho cả hai..... Rõ ràng đã liên tục tự nói với mình, trong lòng vẫn là có chút phiền muộn không thể nào định nghĩa được.

“Dữu Dữu.....” Anh vừa há mồm, cũng không nên làm sao nói cho con gái biết, sau này con bé không có cách nào có thể thường xuyên tới thăm di Ấu Ấu, cô ấy muốn hẹn hò, yêu thương, sau đó..... Có thể cũng sẽ không đến đây nữa.

Sau khi ăn sáng xong, anh nói đã lâu không về quê, nên đã dẫn con gái về quê nhà ở Đài Trung để thăm cha mẹ.

Chỉ là chạy đi chạy lại trên đường xe phải tốn cả buổi sáng, bọn họ ăn rồi bữa trưa ở chỗ đó, lại đợi một lát, tâm sự tình hình gần đây, vừa lúc gặp các anh em cũng nghỉ phép trở về, tay chân tụ tập lại chung một chỗ, cái gì có thể nói đều nói ra hết, vừa nói đến chuyện con cái, tất cả đều bàn tán không hết.

Trong đó, không khỏi cũng bị hỏi chuyện có tái hôn lại hay không.

“Chị dâu là một cô gái tốt, nhưng cuộc sống tương lai của anh vẫn còn rất dài, cũng không thể cứ trải qua như vậy, em nghĩ chị dâu cũng sẽ vui nếu có người đến giúp chị ấy chăm sóc con gái.”

“Hơn nữa, Dữu Dữu còn nhỏ, trong nhà luôn cần phải có một người phụ nữ để trông nom, đợi nó lớn hơn một chút nữa, sẽ có rất nhiều chuyện của con gái mà anh không thể giúp được, ít nhất chính là anh không thể nào dạy nó trang điểm, mua áo lót ra sao, làm sao để sử dụng băng vệ sinh.”

“Anh biết mà.” Điều các anh em nói, làm sao anh lại không có nghĩ qua chứ? Anh cũng không có bài xích chuyện tái hôn, mấy năm nữa, nếu như có đối tượng thích hợp, anh sẽ suy tính.”

“Cho nên hiện tại không có đối tượng thích hợp sao? “Di Ấu Ấu” mà Tiểu Dữu Dữu luôn miệng nhắc tới là ai vậy? Còn giúp nó buộc tóc, ăn mặc xinh đẹp giống như một công chúa nhỏ, còn có thể dắt nó đi học, ăn vài món ngon, mỗi ngày đều ở chung một chỗ..... Anh đừng nói với em, đây chỉ là tình bạn đó.”

“Cô ấy..... Là cô gái mà trước đây anh từng quen.”

“Như vậy, không tốt sao?” Người tình thuở ban đầu, rất có duyên.

“Anh tuyệt đối tin tưởng, cô có thể xem Dữu Dữu như con ruột của mình, nhưng mà trên mặt tình cảm, bọn anh không cách nào phù hợp, anh không muốn.....Lại giẫm vào vết xe đổ.”

Không đề cập đến mặt cảm tình, thì dù bọn họ thật sự được tự do ở cạnh nhau, nhưng một khi vai trò và thân phận khác nhau, anh không thể nắm chắc rằng mình có thể đạt được tiêu chuẩn của cô, diễn tốt vai người yêu hoàn mỹ của cô. Có lẽ những người thế này, thật sự chỉ thích hợp làm bạn, không thích hợp làm người yêu.

Anh em nhà họ Dư yên lặng.

Một đoạn tình cảm kia khiến cho anh bị tổn thương rất nặng, chuyện này các anh em đều biết được, cho nên đã có một khoảng thời gian rất dài anh không dám đụng đến chuyện tình cảm, hôm nay lại phải đối mặt với người đã tạo nên thương tổn này, làm sao trong lòng không sợ hãi, không lùi bước được?

Cũng là vì quá đau, mới sợ sệt lại không dám bước tiếp nữa.

Cũng bởi vì như vậy, về sau đối với tình yêu, anh vẫn ôm chặt tâm trạng có cũng được không có cũng được, cá tính hợp, quan trọng nhất là có thể cùng chung sống với nhau, còn lại đều không hề gì cả. Trong lòng bọn họ cũng biết, anh đối với chị dâu là thích nhiều hơn yêu, nhưng bởi vì Nghi Hằng thật sự là một người phụ nữ tốt, nên bọn họ cũng không có nói thêm cái gì.

Sao người sáng suốt có thể không nhìn ra, ai anh cũng có thể suy tính, chỉ duy nhất người kia, người duy nhất mà trong lòng anh yêu, cũng người duy nhất có năng lực lật đổ anh, khiến anh đau triệt tâm phế là không thể.

Vì ở lại quê nhà hơi lâu, khi trở về đã gần chín giờ tối.

Chạy xe vào tầng hầm, lúc đi tới trên thang máy, anh thuận đường lượn quanh đi đến chỗ hộp thư, con gái vừa vào phòng khách, liền sôi nổi chạy như bay ——

“Dì Ấu Ấu!”

Động tác của anh cứng đờ, ngoái đầu nhìn lại, người đang ngồi ngủ gật trên ghế sofa ở phòng khách kia, không phải cô thì còn có ai?

Dương Ấu Tần ôm lấy đứa bé đang nhào tới, chống lại ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của anh, chợt không được tự nhiên dời đi, nghiêm mặt oán trách: “Con đã đi đâu vậy? Chờ lâu thật đó!”

”Đưa con bé về thăm ông ba một chút thôi.” Anh vô ý thức trả lời: “Không phải nói..... Hôm nay không tới sao?”

Thật ra thì chân chính muốn hỏi là —— không phải đi hẹn hò rồi sao? Chẳng lẽ không thuận lợi? Hay là..... Vị Kha tiên sinh không hợp với cô, nên mới có thể về sớm vậy à?

“Chỉ uống ly cà phê thôi, cũng đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi.”

Nói..... nói rõ ràng cái gì? Đầu óc anh như bột nhào, còn muốn hỏi rõ ràng chút nữa, nhưng lại thấy sắc mặt cô rất thú vị nói: “Tôi chờ cả buổi tối, chờ tới bây giờ cũng còn chưa ăn gì, rất đói!”

“Ừa.....” Anh như ở trong mộng mới tỉnh: “Lên lầu trước rồi nói.”

Cô chờ quá lâu, bữa ăn tối cũng nguội rồi. Sau khi vào nhà, chuyện đầu tiên anh làm là vào nhà bếp hâm nóng món ăn lại giúp cô.

Cô mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn phong phú, ngoài ra dưới đáy nồi nước còn có vài món ăn nhà nổi tiếng như là thịt lợn và dưa chua, có lẽ là muốn ăn lẩu, nhưng không ngờ lại phải chờ lâu như vậy.

Anh dùng nước canh có sẵn, thêm một vài nguyên liệu đơn giản, còn bỏ thêm chút mì cho cô đỡ đói, cô cũng không nói nhiều gì, liền nhận lấy yên tĩnh ăn mì canh của cô, gương mặt vẫn nhẵn nhọt như cũ, rõ ràng là không muốn nói chuyện với anh.

Anh thật sự không hiểu nổi đây rốt cuộc là tình huống thế nào, không nhận được mở miệng lại hỏi: “Em và Kha tiên sinh.....”

“Sẽ không Fu (Melody: @_@ từ này là từ viết tắt của khá nhiều câu nên mình cũng k rõ nó có nghĩa gì), đi từ chối anh ta, không được sao?”

Dĩ nhiên Được. Cho tới nay cô vẫn không thiếu người theo đuổi, từ chối một người cũng không đại biểu cái gì, nhưng mà——

Sau khi từ chối, trước tiên chính là tới tìm anh, ý tứ này còn chưa đủ rõ ràng sao? Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, rất khó giả bộ ngu ngốc.

“Em.....” Về mặt anh phức tạp nhìn lại cô: “Anh cho là, đêm đó anh nói rất rõ.....”

“Tôi có nói cái gì không?” Cô nặng nề để chén canh xuống, không ăn nữa.

Tiểu Dữu Dữu nhận thấy được dòng khí kì lạ giữa hai người, giật nhẹ tay của cô hỏi khẽ: “Dì à, người đang gây gổ với papa sao?”

Dư Quán Chỉ cho là cô sẽ phủ nhận như trước kia lúc cãi nhau, hoặc cũng sẽ tránh Dữu Dữu để nói chuyện riêng, ai ngờ ——

“Đúng, ông ấy thật đáng ghét.”

Sau đó đứa con gái phản bội liền dựa vào người của cô, đối với người “Chọc dì Ấu Ấu tức giận” là anh, phát ra làn sóng điện.

..... Bây giờ anh mới biết, lúc cãi nhau có con gái đứng bên cạnh giống như đứng trước trạm quốc tế.

“Trước tiên ăn mì xong đã, chúng ta mới nói tiếp có được không? Không cần làm khó cái bụng của mình.”

Cô liếc anh một cái, mặc dù còn nghiêm mặt, nhưng vẫn yên lặng nâng bát đũa lên.

Anh lặng lẽ đợi một bên nhìn cô ăn cơm, bình phục lại tâm tình kích động từ lúc khi nhìn thấy cô xuất hiện tới giờ.

Anh không ngờ tới cô còn có thể tới đây, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng cô vẫn tới.

Nếu như đến giai đoạn này, anh còn chưa biết tình huống thế nào, vậy thì thật là ngu đến mức hết thuốc chữa rồi.

Đây là cô thỏa hiệp, coi như không có cam kết, cũng không cách nào cho cô cái gì, thậm chí sẽ làm người thân không tha thứ, cô vẫn suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh cha con bọn họ.

Cô khó chịu, cũng không phải là không kiên nhẫn được vì chờ lâu, mà là đang cùng tức giận với bản thân, giận mình không có nguyên tắc, không bỏ được cha con bọn họ.....

Mặc dù cảm thấy mình như vậy rất bỉ ổi, cũng không công bằng với cô, nhưng anh quả thật vì thế mà lòng tràn đầy kích động.

Anh không nói gì thêm nữa, có một số việc cũng không cần nói rõ, hiểu ý là được rồi, Dương nữ vương đã một bụng khó chịu, thật muốn nói trắng ra là, đó là tự mình tìm chết.

Đợi đến sau khi cô ăn no, anh dọn dẹp bát đũa rửa sạch mọi thứ, sau đó sắp xếp những nguyên liệu cô đã mang tới một chút, phân loại bỏ vào tủ lạnh.

“Nhiều đồ như vậy, ngày mai có thể ăn lẩu rồi.”

“Tôi có nói là tôi muốn ăn không?” Cô hừ lạnh, ngược lại sắc mặt không có cứng nhắc như vậy, chủ động giúp một tay bỏ rau cải vào tầng dưới của tủ lạnh.

Người mua những nguyên liệu nấu lẩu này không phải là cô sao?

Anh phải dùng sức mìn chặt môi mới có thể nhịn cười. Đột nhiên cảm thấy đáng vẻ kiêu ngạo đùa giỡn, phát câu này của cô đối với anh, thật đáng yêu.

Ý tứ của Dư Quán Chỉ, thật ra thì đã biểu đạt đến mức rất rõ ràng.

Mặc dù nói rất uyển chuyển, nhưng trắng ra một chút không phải là nói ——

Anh họ của em nói anh làm em trẻ nãi, anh suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có đạo lý, nhưng anh cũng không hề muốn có dính líu tình cảm với em, cho nên nếu như có đối tượng thích hợp thì em hãy đi đi! Ở chung với anh sẽ không có tương lai.

Nụ hôn kia, là tạm biệt.

Vốn là, cô thật không suy nghĩ đến chuyện kia, anh không cần cố ý tỏ thái độ gì, nhưng nụ hôn kia, ngược lại để cho cô bắt đầu nghĩ rất nhiều.

Nếu như anh không có tình cảm với cô, cũng sẽ không hôn cô, dùng cách của người yêu để nói lời tạm biệt với cô.

Cách anh hôn cô, vẫn giống như trước, có dịu dàng, cũng có khí phách, có chiếm đoạt cũng có thương tiếc..... Trần đây tình cảm để cho cô không cách nào dứt ra được.

Anh vẫn thích cô. Trước khi anh hôn cô, thậm chí cô còn không biết được chuyện này, anh che giấu tốt như vậy.

Những năm này, cô vẫn luôn chờ đợi người có thể làm cho tim cô đập thành thịch, người khiến cô không chùn bước tiến vào thế giới tình yêu lần nữa, nhưng đợi tới đợi lui, lại từ trong nụ hôn kia, cảm nhận được tần số tình yêu yên lặng đã lâu, trái tim cũng theo lồng ngực của anh, cùng nhau nhảy lên.

Tiếng “thình thịch” trong nháy mắt đó, cô chờ đã lâu, cuối cùng vẫn là xảy ra ở trên người của cùng một người đàn ông.

Đêm hôm đó cô nghĩ thật lâu, biết mình chỉ có hai cái lựa chọn ——

Một là như lời anh từng nói, xoay người rời đi, trở về hai con đường song song không thể giao nhau, tự nhiên mà xa lạ, đi tìm một tình yêu có lẽ không giống như thế nữa, nhưng vẫn có thể tiếp nhận đối tượng lui tới, cuối cùng đi đến hôn nhân.

Hai là thừa nhận tình cảm vẫn còn, sau đó sẽ xem như là không có chuyện này, buông tha đủ loại quyền lợi và đòi hỏi trong tình yêu, nhưng cô có thể ở lại bên cạnh người đàn ông mà cô thật lòng yêu.

Cô muốn cái nào đây?

Cô lựa chọn cái sau, vì cô rõ ràng hơn ai hết, sau khi chia cách nhiều năm, người đàn ông vẫn có thể có thể làm cô xúc động, cũng chỉ có Dư Quán Chỉ.

Nếu anh đã tỏ thái độ rõ ràng như thế, cô còn lựa chọn lưu lại, đó chính là một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng, không có oán hận hay trách than.

Cô thật sự đã nghĩ thông suốt.

15. Chương 8-2

Editor: Melodysoyoni

Sau đó hơn nửa năm nữa lại trôi qua, anh họ cũng không còn quản chuyện này, chú cũng luôn lăm nhăm với cô, hỏi cô rốt cuộc đến lúc nào thì người đàn ông kia mới bày tỏ.

Là muốn bày tỏ cái gì? Ban đầu cũng đã nói rõ ràng hết rồi, hiện tại lại đi chèn ép anh cho một danh phận, không khỏi quá vô sỉ. Nhưng cô lại không thể thắng thắng với anh họ được, bọn họ sẽ đánh chết cô.

Thế cho nên về sau cô cảm thấy rất có lỗi với Dư Quán Chỉ, mỗi lần không tránh khỏi việc chạm trán giữa đôi bên, anh đều bị mấy anh em trong nhà xem thường, vốn là có thái độ thân thiện lại khách khí, nhưng càng về sau sắc mặt càng không được hòa nhã.

Có lẽ trong lòng Dư Quán Chỉ cũng có chút cân nhắc, luôn cố gắng biểu hiện nhẫn nhục chịu đựng, cũng không giải thích gì giúp bản thân.

Một ngày này, trước lúc Dư Quán Chỉ tan việc, đi đến trong tiệm tìm cô, khi đó vừa lúc có khách, cô liền bàn giao lại công việc: “Dữu Dữu sắp tan học rồi, việc hôm nay coi như xong rồi, anh đến lớp học năng khiếu đón con bé trước đi.”

Anh gật đầu, nói lại với cô: “Hôm nay đóng cửa sớm sao? Muốn ra ngoài ăn à.”

“Ừa. Đúng rồi, trên đường về không được mua đồ ăn vặt cho con bé, gần đây nó hơi mập lên rồi, lúc nào cũng không ăn bữa ăn chính, như vậy rất không tốt cho sức khỏe, anh đừng cưng chiều nó thế nữa!”

“..... Được rồi.”

Nghe được cô đồng ý, xoay người đi ra khỏi cửa tiệm thì nghe khách hàng kia hỏi: “Chồng cô à?”

“Không phải.”

“Sao lại phủ nhận? Rõ ràng rất giống cuộc đối thoại của đôi vợ chồng già.”

Anh không biết Áu Tần sẽ trả lời vấn đề này thế nào, người ta cũng đã đi ra khỏi cửa tiệm rồi, còn dừng bước lại thì có vẻ quá cố ý, mỗi lần nghe câu hỏi tương tự, đều phải giả bộ không có chuyện gì mà đi ngang qua.

Lớp học năng khiếu cách nơi này không xa, đi bộ cũng có thể tới được. Lúc bé lớn hơn được một chút, anh đã dắt Dữu Dữu đến đây xem thử, sau đó thì chọn khóa học này, bản thân cũng đã đóng luôn tiền học phí của kì đầu, về sau Dữu Dữu còn học rất vui vẻ, nên khóa học này vẫn kéo dài đến bây giờ.

Sau khi đón Dữu Dữu trở về, người khách kia đã rời đi, bên trong lại đổi một người khác, nhưng không giống như là khách lần.

“Ông chủ bán quần áo sát vách đó à, chú ấy thích đi Áo Ấu, thường mang một ít điểm tâm qua đây, mỗi lần đều nói nhân viên trong tiệm mua quá nhiều.” Con gái bên cạnh đứng lúc cung cấp tin tức.

Ý đồ theo đuổi rất rõ ràng, ngay cả đứa bé chưa tới năm tuổi cũng nhìn ra

Anh đẩy cửa tiệm ra, thì nhìn thấy cô nhận hoa hồng mà đối phương đã mang tới, còn đáp lại một câu: “Cám ơn, chúc anh Valentine vui vẻ.”

Người này rất thông minh, biết rõ bát tự còn không có một nét phỷ (ám chỉ chuyện không lối thoát, không thể nào thay đổi tình huống hiện tại), đòi hỏi cao sẽ bị từ chối, còn hiểu được tặng một đóa hoa là tốt rồi, như vậy mới giống như tình cảm giữa những người bình thường, nhận lấy cũng sẽ không có áp lực, mặt khác cũng đã đạt được mục đích bày tỏ, quà ít lòng nhiều.

Ngực một hồi buồn bực, anh cũng không nghĩ nhiều, sải bước đi tới cạnh cô, giơ tay ôm lấy eo cô: “Không phải nói hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút sao? Anh đã mua vé xem phim rồi, trễ nữa sẽ đến không kịp.”

“Vâng.” Cô vội vàng nói tiếng xin lỗi với đối phương, lập tức xoay người đi

Dư Quán Chỉ liếc về mặt thất thần của đối phương một cái, sau đó cũng theo sau, nắm chặt bàn tay đang muốn rời chạy đi của cô, phỉu sạch bụi bẩn trên lòng bàn tay non mịn: “Để anh làm, em đi vào bên trong đi.”

Lúc chuyển chậu hoa và biển quảng cáo ở bên ngoài vào trong giúp cô, thì người đàn ông kia đã tự động rời đi.

Anh thừa nhận lòng dạ của mình bỉ ổi, không ngừng giở trò, khiến những người đàn ông có toan tính với cô chủ động bỏ cuộc, nhưng, vậy thì như thế nào? Anh là ích kỷ, cũng không định làm Thánh Quang, giả bộ thánh thiện.

Thu dọn xong thì đóng cửa tiệm lại, trên đường đi đến nhà ăn, cô nhận được điện thoại của chị Đường, lại cãi nhau vài câu có lẽ. Hai người kia vốn là rất thích tranh cãi, anh vừa bắt đầu cũng không còn quá lưu ý, chuyện chú đang lái xe.

“..... Có tin nếu em còn nói nhảm trước mặt chị nữa, chị nhất định sẽ tiêu diệt em hay không hả..... Đúng rồi đúng rồi! Cũng không biết là người nào luôn miệng nói muốn lên giường với “anh em”, ngay cả anh trai cũng phải chấp thuận cho kí giấy kết hôn, em đúng là kẻ khi sư diệt tổ.....”

Dường như từ “khi sư diệt tổ” không phải dùng như vậy. Nhưng mà bây giờ cũng không phải lúc sửa lại thành ngữ giúp cô, xem ra tâm tình của cô không tốt lắm, cũng không biết Dương Quý Yên lại nói cái gì chọc tới cô.

“Rất giỏi rồi đấy! Lừa gạt người ta tịch thu quà tặng Valentine à? Chỉ tặng một viên kim cương đã sáng chói như vậy, ngay cả gia sản cũng đưa hết cho người ta, cũng không biết anh ta tặng đồ cưới để lấy Dương Quý Yên hay là lấy Dương Quý Yên để được tặng đồ cưới nữa, em có chút cốt khí đi có được hay không?” Không biết nhìn tình hình để tìm đối tượng nói chuyện, lại khoe khoang cái này ở trước mặt cô, thật sự là bị chửi cũng đáng đời.

Lúc xe vừa quẹo vào ngõ hẻm, tắt máy, hoàn toàn yên tĩnh, ở một đầu khác của điện thoại lại truyền tới tiếng nói: “Chị có món đồ kia sao? Nếu thật có cốt khí thì nên sớm rời khỏi Dư Quán Chỉ. Em cũng không hiểu nổi chị là đang nói chuyện chua ngoa hay là lòng đang chua xót nữa.....”

“Lười nói với em, đi về thế giới của hai người đi..., chị cũng vậy muốn xuống xe ăn cơm.” Cúp điện thoại, không có lưu ý đến vẻ mặt kỳ quái của Dư Quán Chỉ, đưa tay muốn mở cửa xe, đã bị anh kéo lại.

Cô đã từng, là sao vây quanh trăng, là người phụ nữ bao người tranh nhau lấy lòng, hôm nay, ngay cả Valentien cũng bị chị Đường ngược lại vài câu.

Cô là Dương Ấu Tần kiêu ngạo như thế, cũng có đủ điều kiện để kiêu ngạo, lại làm cho mình uất ức đến như vậy, ngay cả ngày này, cũng không còn mong đợi gì.

Giọng nói của anh ôn hòa, hỏi khẽ: “Ấu Tần, em có đặc biệt muốn có cái gì hay không?”

Cô ngoái đầu nhìn lại, đùa cợt: “Muốn làm ông già Noel à? Còn chưa tới sinh nhật của em mà.”

Nhưng hôm nay là Valentine.

Danh không chảnh ngôn không thuận, lại nói vậy vào ngày này thật đúng là có chút lúng túng.

Anh cười cười nói: “Mới vừa rồi thấy em và Quý Yến cãi nhau về chuyện quá cấp, ầm ĩ không chịu thua mà? Đối với em mà nói, nếu thật sự muốn có còn sợ thiếu người tặng sao? Để anh tặng cho em, thì em liền thắng Quý Yến rồi.”

“Ngu ngốc.” Cô cười mắng: “Làm sao em có thể ngây thơ như vậy. Đi thôi, đi ăn nào.”

Cuối cùng cô vẫn không có nói cô muốn cái gì, bọn họ ăn cơm xong, lại đi xem phim, bởi vì suy tính cho Dữu Dữu, nên cả nhà chọn xem phim hài, mặc dù anh biết thật ra thì cô thích phim tình cảm hơn.

Mấy ngày nay, lúc đi ra ngoài đều phải suy tính cho đứa bé, phải buông lỏng nhiều thứ và nhân nhượng nhiều hơn, anh vẫn luôn đang đợi, đợi ranh giới cuối cùng của cô.

Nhưng, cho tới bây giờ, cô chưa từng bày tỏ qua cái gì, ngay cả câu oán trách cũng không có.

Buổi tối, sau khi Dữu Dữu ngủ, có đứa bé trong nhà, anh cũng không thể đưa cô về nhà, nếu như cô không tự lái xe, thì phải kêu taxi, sau đó giúp cô nhớ bằng số xe, về đến nhà thì gọi điện thoại báo bình an.

Tối nay, anh chợt không muốn để cô đi. Anh không muốn đưa đón, cũng không muốn để cô một mình cô đơn đi taxi về nhà.

Lúc cô đang chuẩn bị về nhà, anh từ phía sau ôm lấy người của cô, thật thấp ở bên tai cô hỏi: “Không thể ở lại sao?”

Cả người cô run lên, ra lệnh mình điều chỉnh lại tư tưởng, cười khan nói: “Không có giường để cho em ngủ.”

“Giường của anh sẽ để cho em ngủ.”

“Anh phải ngủ phòng khách à?”

Không có ý định tiếp tục trò chơi chữ mập mờ này với cô nữa, lật người cô lại, trực tiếp hôn xuống.

Đêm đó, lần đầu tiên cô qua đêm ở trên giường của anh.

Hôm sau tỉnh lại, giữa hai chân vẫn mơ hồ có chút chua xót và đau đớn, ngày hôm qua anh làm cực kỳ không tiết chế, ép cô vài lần gần như sắp hỏng mất, nhưng vẫn còn sót lại lý trí, còn nhớ rõ có trẻ nhỏ ở phòng sát vách——

“Anh nhẹ một chút, đừng ầm ĩ làm Dữu Dữu thức dậy.”

“.....Thật mất hứng.” Anh trả thù cắn môi dưới của cô, sau đó —— làm ác liệt hơn!

Ấn tượng cuối cùng trong đầu, là một mối kiệt sức, buồn ngủ, Dư Quán Chỉ kéo cô vào lòng, vững vàng ôm lấy.....

Buổi sáng tỉnh lại, anh đã không ở trên giường.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Dư Quán Chỉ đã chuẩn bị bữa sáng ở trước bàn ăn, thản nhiên chào hỏi cô: “Buổi sáng tốt lành.”

Về mặt anh bình tĩnh, xem ra không có gì khác với bình thường, cô nhất thời không có cách nào phán đoán, tới hôm qua cái đó..... Phải xem như chuyện ngẫu nhiên xảy ra à? Hay là chuyện đã được tính toán từ trước?

“Di Ấu Ấu, mau tới đây ăn điểm tâm đi ạ.” Đứa bé đang nhiệt tình cho gọi, cô có chút hoảng loạn đi qua, động tác ăn cơm cũng hoàn toàn là vô ý thức.

Dùng xong bữa ăn sáng, cô đang muốn đứng dậy, anh đột nhiên đưa tay bắt được cô, thừa dịp Dữu Dữu không chú ý, nghiêng người mút xuống môi cô.

“A.” Cô thở nhẹ.

Hình như anh cảm thấy phản ứng của cô rất thú vị: “Có tương hoa quả.” Hôn một chút mà thôi, có gì mà ngạc nhiên như thế chứ? Tối hôm qua cũng đã dây dưa như vậy rồi.

“Ặc..... Cảm ơn.” Cô sững sờ nói cảm ơn, sau đó thấy anh thật sự cười ra tiếng.

Cô nghĩ, có nên hỏi, đây không phải là ngoài ý muốn, phải không? Bởi vì sau đó anh hoàn toàn không hối hận, hơn nữa lại còn tái phạm.

Lại qua vài ngày, cô phát hiện, anh đã cắt tóc hình cười trong phòng. Có một lần nắm tay anh, lại phát hiện ra không còn thấy anh đeo nhẫn cưới ở ngón áp út nữa.

Cô không biết đây có được tính là bày tỏ thành ý hay không, nhưng trừ vẻ ngoài giống y hệt tình nhân ra, thật ra thì những thứ khác cũng không có thay đổi, cô cũng không thể mở miệng hỏi, dù sao lúc trước bọn họ cũng đã thỏa thuận, thật sự mở miệng, giống như là đang yêu cầu anh làm gì đó vậy.

Anh vẫn duy trì hình thức như trước, mỗi tháng đều cho cô một khoản tiền cố định, hơn nữa mỗi tháng mỗi tăng lên, có lẽ là vì để cân bằng chi phí mà cô đã hao tổn trên người củ Dữu Dữu, cô tốn càng nhiều, anh lại chi càng nhiều hơn, không muốn chiếm tiện nghi của cô, con số tích lũy đến bây giờ, khoản tiền bỏ ra đã nhiều hơn tiền thuê bảo mẫu bình thường rồi.

Về sau cô càng tiêu tiền nhiều hơn nữa, nhưng cũng không thể nói thẳng cho anh biết: “Có thể dừng tính toán rõ ràng với em như vậy không?”

Đối với Dữu Dữu, cô là thật lòng thương yêu Dữu Dữu, có thể đừng xem cô như người ngoài như vậy hay không? Đừng vật chất hóa tất cả những việc cô làm như thế, được chứ?

Bởi vì sự tồn tại của khoản tiền kia, để cho cô hiểu, tất cả cũng không có cái gì thay đổi, thân phận của cô vẫn bị giới hạn là một người ngoài như cũ.

Nhưng anh rất tốt với cô, chuyện lớn nhỏ cũng đều thương lượng với cô, tôn trọng ý kiến của cô. Nếu như không có cái cam kết rối rắm ấy, thì quan hệ của bọn họ cũng không có vấn đề gì, thật ra cuộc sống như vậy cũng rất hạnh phúc, gần như là không khác gì vợ chồng.

Có một ngày, cô đi ngang qua cửa phòng của Dữu Dữu, nghe đứa bé đang hỏi: “Papa, người có kết hôn với dì Ấu Ấu không ạ?”

“Tại sao hỏi như vậy?”

“Con thích dì Ấu Ấu, muốn gọi dì ấy là mẹ.”

Dư Quán Chỉ trầm mặc một lúc lâu: “Nếu như bọn ba vẫn không kết hôn, có phải Dữu Dữu sẽ rất thất vọng hay không?”

“Tại sao? Không phải người muốn sống chung với dì sao?”

Anh không có trả lời vấn đề muốn hay không này, nghiêm nghị nói với con gái: “Tạm thời sẽ không có chuyện kết hôn, nên con đừng lấy chuyện này đi hỏi dì Ấu Ấu, biết không?”

Cô một mực suy tư, về thái độ né tránh hôn nhân của Dư Quán Chỉ, đến tột cùng là vì cái gì? Là bởi vì từng kết hôn một lần, nên đối với chuyện tái hôn, tự nhiên không có hứng thú, không giống như lần đầu, ôm chặt nhiều mong đợi và ước ao đối với hôn nhân à?

Hay là bởi vì mình còn có con nhỏ, cần suy tính cho mọi thứ, sợ cô không thể sắm vai nhân vật mẹ kế?

Hoặc là —— nhân tố ở đây là đối tượng? Bởi vì là cô, cho nên mới không xác định?

Cô mãi suy nghĩ, nhưng không cách nào xác định đến tột cùng là vì cái gì, muốn biết đáp án chính xác, phải tự mình đi chứng thực.

Vì vậy cô dùng chút ít kỹ xảo, một hôm nọ lúc lật tạp chí, giống như lơ đãng nói với anh: “Ai, anh xem, tài liệu thống kê gần đây cho thấy, tỉ lệ người trong nước không muốn kết hôn đã tăng lên trong diện rộng rồi. Suy nghĩ một chút cũng đúng, kinh tế của mỗi người đều độc lập, cuộc sống tự do, khó trách tất cả mọi người đều không muốn kết hôn.”

Anh dời ánh mắt từ màn hình TV về phía cô, xem kỹ rồi hỏi: “Hóa ra đây là ý tưởng của em à?”

Phòng bị như vậy?

Cô nhún nhún vai, thuận miệng nói: “Không có ý tưởng gì hết. Chỉ là có người bạn hỏi ý kiến em xem, cậu ấy có nên tiếp nhận lời theo đuổi của một người đàn ông độc thân nọ hay không. Người đàn ông kia đã ly dị, mà tuổi của cậu ấy cũng không còn nhỏ nữa, muốn lấy việc kết hôn làm điều kiện tiên quyết để đi tiếp đoạn tình này, nhưng sợ anh ta không có ý muốn tái hôn, lại không muốn hỏi thẳng anh ấy, nên em muốn hỏi những người đàn ông bên cạnh đã từng kết hôn xem nghĩ thế nào thôi.”

“Em lấy anh làm tài liệu để thu thập à?”

“Cung cấp một ví dụ mẫu thôi mà, tính toán chuyện nhỏ nhặt như vậy làm gì. Đàn ông thật sẽ bởi vì đã kết hôn qua một lần, từ đó sẽ lùi bước với hôn nhân sao?”

“Nếu như em hỏi anh, thì thật sự anh cũng không biết. Có đi tới việc kết hôn hay không thì phải gặp đúng người, không có quá liên quan trực tiếp đến những chuyện đã qua, dĩ nhiên đó cũng là bởi vì anh không có gì ám ảnh với đoạn hôn nhân này, nên không đến nỗi kháng cự. Anh đề nghị bạn em nên hỏi thẳng người đàn ông độc thân kia, nhưng nếu anh ta thật sự gặp qua chuyện gì không thoải mái, vậy thì khó nói rồi.”

Cho nên anh không kết hôn, không phải là bởi vì không có hứng thú với hôn nhân, mà bởi vì còn không xác định chọn cô có đúng hay không.

Vài ba lời, cô đã lấy được đáp án như mong muốn, cô nhẹ nhàng linh hoạt mà chuyển sang đề tài khác, không để anh phát hiện một chút khác thường nào.

16. Chương 9

Editor: Thoa Xù

Nếu anh vẫn không xác định được, cũng không đặt cô vào kế hoạch cuộc đời mình, vậy không tính là người một nhà đúng không?

Vấn đề xác định mối quan hệ, cô đã phiền não rất lâu, điều này liên quan đến những chuyện cô can dự vào nhất định phải có chừng mực.

Sau khi suy xét, sinh nhật năm đó, cô vẫn quyết định không yêu cầu anh phải tham dự.

Năm nào mấy anh em họ cũng sẽ đón sinh nhật với cô, tất cả anh chị em họ đều tham dự, chỉ có cô mới có vinh hạnh đặc biệt này, đã quy định là ngoại trừ đêm giao thừa tết âm lịch, thì những ngày lễ khác tất cả các thành viên đều tề tựu đông đủ, bởi vì họ biết rằng nếu họ không ở cùng cô thì bên cạnh cô cũng không có người thân nào khác, vì vậy bọn họ luôn yêu thương cô hơn một chút.

Đó là buổi tụ họp gia đình điển hình, người một nhà vô cùng thân thiết, nếu Dư Quán Chỉ vẫn chưa xác định được, tùy tiện mời sẽ chỉ làm cho anh thêm rối.

Cô không có nói với anh, đi một mình thôi.

Mấy ông anh họ thấy cô đến một mình, liền hỏi: “Dư Quán Chỉ đâu?”

“Em không có nói với anh ấy.”

Bọn họ liền dừng lại ở đó, không nói gì thêm nữa, cái kiểu lơ đãng không ý tứ đâm người ta hai lần, lại lỡ tay quất roi lên thi thể, ngoại trừ Dương Quý Yến thì không có ai đứng đầu bảng như vậy.

Kết thúc buổi tụ họp, cô lấy bánh kem dâu tây gói kỹ lại. “Nhóc Dữu Dữu của chúng ta thích nhất là bánh kem dâu tây.” Lần nào cũng sẽ cười lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào.

Thấy thời gian còn sớm, liền năn nỉ anh họ thuận đường vòng qua nhà họ Dư, không thể chờ đợi muốn đưa qua liền. Dữu Dữu mà thấy thì sẽ vui đến nổi thét chói tai cho coi, giống như bạch tuộc nhảy lên trên người cô, lần nào cũng vậy hết.

Dương Bá Hàn thuận theo cô, lái xe đến nhà họ Dư, thật sự không nhịn được nên không vui hỏi cô lời giấu trong lòng đã lâu: “Em mở miệng khép miệng đều là Dữu Dữu, có phải là quá tốt với con bé rồi không?”

Hoàn toàn là dáng vẻ của một người mẹ, chuyện gì cũng nghĩ đến con bé trước tiên, mọi người tặng quà sinh nhật cho cô cũng sẽ cân nhắc tính con bé vào, bởi vì ai cũng biết rằng Dữu Dữu vui vẻ thì cô cũng sẽ vui vẻ.

Nhưng bỏ ra nhiều như vậy, thật sự đáng giá sao? Rốt cuộc đối phương có cảm kích không? Có nhìn nhận cô là mẹ con bé không? Nếu cuối cùng chỉ là tình cảm một phía của cô, tình cảm biểu đạt sai rồi thì sẽ rất đau thương.

“Đứa bé này nha, luôn cần yêu thương nhiều hơn một chút.”

“Vậy còn em thì sao đây?”

“Em cũng không phải là con nít, không cần người người khác yêu thương nữa!”

“Không cần sao?”

“.....” Tối nay mọi người tụ họp lại ở đây, không phải là bày tỏ sự thương yêu cưng chiều sao? Nói mà không sợ bị đánh, cũng quá không biết suy nghĩ rồi.

“Em có các anh chị mà, mọi người thương em như vậy.” Cô vô cùng hài lòng, thật sự.

Cố gắng ra vẻ mạnh mẽ cười thật tươi, trong ánh mắt của Dương Bá Hàn tràn đầy đau lòng.

Mấy năm nay, con bé thật sự thay đổi rất nhiều, không còn bướng bỉnh kiêu ngạo góc cạnh như trước nữa, trở nên dịu dàng mềm mại hơn, cũng khéo hiểu lòng người hơn, đầy đủ phẩm chất của một cô gái tốt mà đàn ông muốn cưới về làm vợ, bên cạnh anh có một đồng bạn bè đều hỏi thăm tới, rõ ràng đàn ông muốn theo đuổi con bé nhiều không kể hết, sao con bé cứ liều chết không buông, cứ bám riết cái gốc cây không có tương lai!

Xe dừng ở trước tòa nhà, cô lục túi muốn tìm điện thoại di động, vốn muốn gọi Dư Quán Chỉ xuống một chuyến, lại phát hiện không mang di động theo, thế là nhờ anh họ chờ cô, cô mang đồ lên xong sẽ mau chóng trở lại.

Nhân viên phòng quản lý đã thông báo trước cho anh, cô đi lên lầu thì cửa chính đã mở ra rồi.

“Nhóc Dữu Dữu ngủ rồi sao?” Cô vừa để túi lớn túi nhỏ trên tay xuống, vừa nói: “Trong đây có một phần mềm dạy học mới đưa ra thị trường dành cho bé sắp đến tuổi đi học, anh Quý Sở nói cũng ổn lắm, giúp ích cho người nhà hỗ trợ tác động năng lực tổ chức logic của bé, hôm nào mở ra xem thử. À còn có, mấy chơi game mà Dữu Dữu muốn lâu rồi, em vốn không định là cứ con bé muốn thì sẽ cho, sẽ chiều hư con bé, suy nghĩ thấy thời gian qua biểu hiện của con bé không tệ nên mới mua, bây giờ Dương Quý Yển rất hiểu lý lẽ, tự biết tặng một cặp. Ngoài ra.....”

Nói đến một nửa, để ý thấy anh trầm mặc khác thường. “Anh làm sao vậy?”

Dư Quán Chỉ không hề liếc mắt nhìn cô một cái, ngồi yên lặng một bên. “Không có gì hết.”

Rõ ràng cũng không giống với dáng vẻ không có chuyện gì.

Cô bước lên phía trước, khom người nhìn thấy vẻ mặt anh phiền muộn nặng nề, đưa tay muốn chạm vào anh, lại bị anh nắm lấy cổ tay trước một bước, mạnh mẽ kéo vào trong lòng.

“A!” Cô ngã xuống cánh tay anh, còn chưa kịp nói cái gì thì đột nhiên một nụ hôn ép xuống.

Đòi hỏi rất mãnh liệt, còn rất gấp gáp, đè cô xuống ghế sofa, bắt đầu cởi quần áo cô.

Cô giật mình khi biết ý định của anh, cô bối rối nói: “Chờ –”

Anh không để cô có cơ hội nói chuyện, một tay lần xuống dưới váy cô.

Nhưng mà..... Không được mà, anh họ vẫn đang chờ cô ở dưới lầu.....

Sự nóng bỏng kích thích ngăn cô lại, trong lòng biết kháng cự cũng vô dụng, cô đành phải cố hết sức thả lỏng bản thân, để giảm bớt cảm giác không thoải mái.

Hôm nay anh rất khác thường, tiến vào hơi thô bạo, về chuyện tình dục anh luôn luôn chu đáo, trừ sự ham muốn tình dục lúc mới quen nhau thời trẻ, gần như rất ít khi nôn nóng gấp gáp như bây giờ, không khống chế được sức lực đến nỗi cắn đau môi của cô, có ai cho anh uống một chực loại thuốc kích thích sao?

Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị xong, lúc đầu xông vào thì hơi nhúu mày vì đau, nhưng anh quá quen thuộc cơ thể của cô, cũng biết rõ cách có thể làm cho cô thoải mái, đẩy xuống mấy lần, đau xót lúc đầu đã dần dần được thay thế bằng khoái cảm.

Anh đòi hỏi lỗ mãng và sâu tận cùng, giữ lực đạo vừa sâu lại vừa nặng nề, chen vào chặt chẽ làm cho cô không thể thở được, làm đến thật ngông cuồng hoang dã, rất nhanh mang đến sự hưng phấn đỉnh điểm cho cả hai.

Kích tình qua đi, anh tựa vào bên vai cô, khẽ thở dốc.

Cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, lúc này anh như người vừa tỉnh mộng, vội vàng rút ra khỏi người cô, bối rối quay mặt đi, không dám liếc nhìn cô thêm nữa.

“Quán Chỉ –” Rốt cuộc tối nay anh bị làm sao vậy?

“Bây giờ đừng nói gì với anh.” Anh vừa bị sự điên cuồng mất khống chế của mình dọa sợ.

Tại sao..... Tại sao mỗi lần gặp cô, anh luôn luôn trở nên không giống mình, liên tục làm ra những chuyện mà bản thân anh không thể nào kiểm soát được.....

Anh vừa hổ thẹn, lại vừa hoảng hốt, hoàn toàn không biết làm thế nào đối mặt với cô.

“Nhưng anh như vậy –”

“Làm ơn, để cho anh yên tĩnh một mình đi, tạm thời đừng để ý đến anh, có được không?”

“.....” Vốn là muốn vỗ về động viên anh, thế nhưng thái độ anh rất căng thẳng cứng nhắc, tỏa ra sự kháng cự vô hình, cô cứng đờ rồi lại rút tay về.

Không sao, anh đẩy cô ra khỏi cuộc sống và cảm xúc của mình, không để cô chạm đến, chuyện như vậy không phải lần một lần hai, cô đã quen rồi, thật sự quen rồi.

Nuốt sự chua xót gờn gợn vào tận đáy lòng, cô tự xử lý qua quýt bản thân rồi đứng dậy yên lặng rời đi.

Giữa hai chân vẫn còn cảm giác bủn rủn đau xót, cô gắng gượng đi xuống lầu, tự cảm thấy đã che giấu rất rất tốt hoàn toàn không nhìn ra sự khác thường, nhưng khi anh họ nhìn thấy cô, hai mắt nhìn chăm chú, rồi sau đó cau mày lại –

“Khốn kiếp!” Thấy sắc mặt anh trầm xuống ngay lập tức, cô biết rõ anh họ đã phát hiện ra rồi.

Anh vô cùng giận dữ muốn lên lầu, cho dù là tranh luận hay đánh người cũng đều không được. Cô vội vàng ngăn anh lại.

“Anh họ, không cần đâu.”

“Nó xem em là cái gì?!”

“..... Là em tình nguyện.”

“Em đồng ý để mình bị coi thường và đối xử hèn mọn rẻ rúng như vậy sao?!” Gọi đồ ăn bên ngoài cũng không có tùy tiện như vậy!

“Anh ấy..... Không có.....”

Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, muốn tới thì tới, cũng không cho thời gian tắm rửa đã lập tức đẩy người ta ra ngoài, như vậy mà còn không có, vậy muốn thế nào mới tính là có?

Dương Bá Hàn thật sự rất tức giận, hơn nữa còn muốn đánh người!

“Anh họ.....” Giọng của cô nghẹn ngào, từng giọt từng giọt nước mắt cứ thế tuôn trào, Dương Bá Hàn đang quyết tâm cũng luống cuống, tay chân lúng túng kéo cô vào trong lòng vỗ vỗ an ủi.

“Ấu Tàn ngoan, đừng khóc, anh giúp em đánh chết nó!”

“..... Không cần.”

“Nếu không thì rời khỏi nó đi, anh giúp em tìm một người tốt hơn.”

“Không cần.”

“.....” Thở dài.

“Nếu không như vậy thì em muốn làm thế nào?”

Anh có thể đối mặt với những tội phạm làm chuyện phi pháp khó trị hay tội ác tày trời, nhưng mà bắt anh đối mặt với cô em họ này thì thật là bết tắc, không thể bức cung lại không thể dụng hình, càng không thể bẻ gãy cái cổ xinh đẹp của con bé.....

“..... Về nhà.”

“Được, chúng ta về nhà thôi.” Dương Bá Hàn mở cửa xe cho cô, hầu hạ giống như nữ hoàng vậy.

Trên đường trở về, thấy cảm xúc của cô đã hồi phục đôi chút, lúc này mới bạo gan mở miệng phàn nàn: “Thật không hiểu được em xem trọng cậu ta chỗ nào, cứ quyết một lòng như vậy.”

“Quán Chỉ..... Đối xử với em rất tốt.” Cô nhẫn nại thanh minh cho người yêu.

Thật sự rất tốt, từ trước khi qua lại, cũng rất tốt.

Mấy ông anh họ luôn cảm thấy khó hiểu, một tên đàn ông khốn nạn ngay cả sự hứa hẹn cũng keo kiệt không cho cô, có chỗ nào đáng giá để cô cố chấp nhất quyết chịu thiệt thòi như vậy?

Nhưng mà bọn họ không biết, Dư Quán Chỉ thật sự toàn tâm toàn ý đối với cô.

Đàn ông xum xoe lấy lòng cô có rất nhiều, thế nhưng đều khiến cô cảm thấy quá phô trương, hoặc ít hoặc nhiều đều có sự điệu bộ làm dáng. Quán Chỉ không như vậy, bất luận là đưa dù, cung cấp tài liệu báo cáo, hay là đưa cháo nóng lên lúc cô bị bệnh, anh làm thật sự cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm chân thành, không tô vẽ bên ngoài, cũng không cần có người xem.

Đó là tấm lòng chân thành không ngụy tạo, làm cô xúc động, mới tiến đến tìm hiểu, nói chuyện cuộc sống rồi đến yêu đương.

Khi cô yêu, một người đàn ông đối với cô như thế nào, chính bản thân mình sẽ cảm nhận chân thật rõ ràng nhất, có một năm vào lễ tình nhân, cô thuận miệng nói muốn nhận được hoa hồng anh tặng, hơn nữa muốn là phải tự tay trồng.

Cách lễ tình nhân có mấy ngày, khi đó làm sao chuẩn bị kịp? Hơn nữa anh học kiến trúc, đâu phải là làm ruộng.

Đó chẳng qua là thuận miệng nói thôi, nhưng anh rất nghiêm túc với yêu cầu tùy hứng của cô, tự tay gấp mười một đóa hoa hồng tặng cho cô.

Hoa hồng thật sự rất khó gấp, anh đã gấp hư rất nhiều, thức thâu đêm gấp ra mười một đóa hoa hồng giấy nở rộ xinh đẹp.

Mười một đóa, ý nghĩa là duy nhất mình em.

Cô là người anh yêu nhất.

Rất lâu, rất lâu sau này, cô muốn đặt hoa hồng trước mô hình ngôi nhà nhỏ, liền nghĩ đến mười một đóa hoa hồng anh đã tặng, bỏ thời gian gỡ một đóa ra nghiên cứu xem phải gấp thế nào, sau đó mới phát hiện bên trong có viết chữ.

Ấu Ấu, anh không phải là người yêu hoàn hảo nhất, yêu cầu của em rất nhiều, anh đều không làm được, cho nên luôn khiến em không vui.

Nhưng mà xin em tin tưởng, anh thật sự đang cố gắng hết khả năng của mình, muốn làm cho em hạnh phúc.

Bất luận cuối cùng chúng ta còn ở bên nhau hay không, em nhất định phải nhớ, giờ khắc này anh vô cùng yêu em, muốn chịu trách nhiệm hết những vui buồn giận hờn của em, nghiêm túc nắm tay em đi tới.

Sau khi cô xem xong, nhanh chóng gỡ hết tất cả hoa hồng giấy, mỗi một đóa đều giấu vài câu chân thành của anh.

Trước kia cô quá kiêu căng, luôn chỉ nghĩ đến bản thân mình, không cân nhắc đến khó khăn của anh, anh phải rời đi không phải là không yêu, mà vì ở bên nhau khiến cho cả hai đều không vui vẻ, anh đã không gánh vác nổi niềm vui và nỗi buồn của cô.

Mấy ông anh họ chỉ trích trách móc anh như vậy là không công bằng, tình hình như hiện tại cũng không phải một mình anh gây ra, cô cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm, anh cứ nấn ná không thể quyết định, chờ xem thái độ của cô mới có thể giải quyết.

Cũng bởi vì hiểu được sự lo sợ trong lòng anh, trong khoảng thời gian này, cô một mực bù đắp lại những sai lầm của mình, để cho anh thấy được cô đã trưởng thành rồi, có đủ dũng khí để nắm tay cô một lần nữa.

Bây giờ lại phải khổ sở như vậy, chỉ là vì phát hiện mình cố gắng lâu như vậy, vẫn là đang quay vòng tại chỗ, vẫn không cách nào bước vào trái tim anh, làm cho anh tin tưởng giao mình cho cô, để cho cô chịu trách nhiệm những vui buồn giận hờn của anh.

Cô là người ngoài, từ đầu đến cuối đều bị ngăn cách bên ngoài cửa trái tim anh.

Sự thật như vậy, khiến cho người ta vô cùng khó chịu, chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng mà không sao, khóc một chút là cô đã có thể tiếp nhận được cảm giác thất bại, lại mang theo nụ cười rớt rã để đối mặt với anh, sau đó –

Tiếp tục cố gắng, chờ đợi ngày anh mở cửa trái tim mình để tiếp nhận cô.

..... Bánh kem nhớ phải để lạnh.

Trước khi cô đi, hình như có mơ hồ dần dò cái gì đó.

Dư Quán Chỉ ngẩng khuôn mặt vừa vui trong lòng bàn tay lên, nhìn về phía túi lớn túi nhỏ đặt cạnh cửa.

..... Anh thích ăn tôm lăn bột, em có gói mang về một ít.

Cô còn nói cái gì nữa, lúc đó cảm xúc quá lộn xộn, không chú ý nghe.

Nhìn túi lớn túi nhỏ trước mắt, không phải cái anh thích thì chính là cái Dữu Dữu cần.

Hôm nay là sinh nhật của cô, tất nhiên là anh không có quên, hơn nữa cảm thấy ở bên cạnh cô là chuyện đương nhiên, tổ chức sinh nhật cho cô.

Anh về nhà sớm hơn bình thường, đã nói xong với Dữu Dữu từ sớm, con gái còn tự mình làm một cái thiệp thật đáng yêu, tập trung nắn nót chữ cảm ơn dành cho cô, tràn đầy sự yêu thương trân trọng.

Nhưng không đợi được cô.

Gọi vào điện thoại di động của cô, phát hiện đêm hôm trước cô ngủ lại đã làm rơi ở đây rồi.

Muốn tìm cô lại không tìm được, ngày đặc biệt như hôm nay, chắc chắn là ở nhà tổ của nhà họ Dương rồi, cô ở bên cạnh người thân của mình.

Anh cũng có thể đến, nhưng mà – hà cơ gì?

Người ta hoàn toàn không có hẹn anh, gạt anh ra bên ngoài.

Anh quá tự cho là đúng, dĩ nhiên cảm thấy ngày này đặc biệt riêng tư, cô sẽ dành cho anh, bây giờ khó chịu, cũng chỉ là sự mong đợi hụt hẫng, tự mình đa tình khó xử và giận dữ xấu hổ thôi.

Đợi không được cô, Dữ Dữ rất thất vọng bỏ lên giường ngủ rồi, một mình anh ngồi ở phòng khách, đối mặt với một không gian yên tĩnh, và đối mặt với bản thân cô quạnh.

Anh mới phát hiện, thì ra là anh rất sợ, sợ không gian quá yên tĩnh – không, chính xác mà nói, là sợ âm thanh và không gian không có bóng dáng của cô.

Tất cả sự tức giận và sợ hãi, nói trắng ra không phải là bởi vì “Không có vị trí” sao?

Cho nên tiệc gia đình của cô không có anh, sinh nhật của cô lại gạt bỏ anh ra ngoài, anh cũng không thể nói cái gì, thậm chí cô xoay người muốn đi, anh cũng không có tư cách để oán trách, bởi vì bọn họ cũng không phải là cái gì hết!

Vì vậy, khi cô vừa xuất hiện trước mặt anh, anh liền không khống chế được mình.

Ôm, hôn, đòi hỏi bất chấp tất cả, tất cả đều là do lo sợ không yên, nương nhờ sự thân mật như vậy, để nuôi nấng con thú tên “Không có cảm giác an toàn” đang cư ngụ trong lòng, xác nhận với bản thân là đã có được cô.

Cô hoàn toàn tự nguyện để anh ôm, nhiệt độ cơ thể cô chân thật như vậy..... Cô là của anh!

Cho đến giờ phút này, anh mới hiểu được tâm tư trước kia của cô, khi đó chính là không hiểu được, không cẩn thận quên mấy ngày lễ như thế thì có gì nghiêm trọng sao? Hiện tại đã hiểu rõ, cô tức giận có lẽ cũng không phải vì bỏ qua ngày lễ, mà là kiểu cảm giác thân thiết được công nhận, hi vọng xác định được địa vị của mình ở trong lòng đối phương, chẳng qua là thể hiện sai cách, không chịu khai thông mà lại cãi vã.

Nhưng mà xem ra bây giờ anh cũng không mạnh mẽ được, anh cũng không giống đang giận dữ cô, hay là tự bẽ đầu nhỉ? Cái loại cảm giác không xác định đó, thật sự sẽ làm cho lòng người ta rối loạn.

Nghĩ đến đây, anh lại vùi mặt vào lòng bàn tay. Sau khi tỉnh táo lại, bắt đầu cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành vi không lý trí mình đã gây ra cho cô, màn ân ái đó vô cùng qua loa, thiếu sự tôn trọng với phụ nữ, bất luận là dưới tình huống nào, cô ấy cũng không đáng bị đối xử như vậy.

Mặc dù..... Đối với chuyện không được mời trong lòng vẫn còn buồn bực.

Thôi, nổi nóng một đêm là được rồi, ngày mai phải gọi điện thoại cho cô, xem như không xảy ra chuyện gì.

Ừ, đúng rồi, phải giao hẹn trước với Dữ Dữ, không được nhắc đến chuyện tối nay bị cho leo cây, bằng không thì.....

Tự mình đa tình rất xấu hổ.

Hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Dư Quán Chỉ liền thức dậy đợi cô.

Ăn sáng xong, cô vẫn chưa tới.

Nhóc Dữ Dữ hỏi: “Hôm nay dì không tới sao?”

Bình thường thì lúc này, cô hẳn đã đến ăn sáng với bọn họ rồi, đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu, khó trách con bé thắc mắc.

“Ba không biết, chắc sẽ đến mà.”

“Dì có hẹn với con.” Dữ Dữ dẩu môi. Ngày hôm qua không đợi được cô đến cắt bánh kem, trong lòng hơi mất mát.

Dư Quán Chỉ nhìn thời gian, không thể đợi nữa, quyết định gọi điện thoại thì điện thoại di động lại vang lên, hiển thị là dãy số nhà cô.

“Em đang ở nhà à?”

“Ừ, điện thoại di động của em đâu mất rồi, gọi tới nói với anh một tiếng, hôm nay em không đến được.”

“Cảm thấy không khỏe sao?”

“Không có.”

“Vậy là?”

“..... Có chút việc riêng.”

“Em có hẹn với Dữu Dữu.” Anh cau mày, theo bản năng nghĩ cô là vì chuyện tối hôm qua.

“Em thật sự có việc, anh giúp em xin lỗi con bé.....”

Anh lập tức ngắt lời. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Cả cuộc nói chuyện đều rất lạnh lùng, nếu không nói cho rõ ràng, hai bên sẽ không cảm nhận được hết, cứ lấp lửng rồi cúp điện thoại, vậy thì – sẽ trở thành chiến tranh lạnh sao?

Cô không muốn chiến tranh lạnh với anh.

Khẽ thở dài, nói thẳng: “Em muốn đi xem triển lãm tranh, hôm nay là ngày cuối cùng, tối hôm qua em mới biết, không kịp nói với Dữu Dữu, không phải cố ý muốn lỡ hẹn.....”

Cô rất cố gắng giải thích rõ ràng.

Vậy là không phải viện cớ sao?

Từ trong lời nói cảm nhận được cô rất xem trọng chuyện này, gọi lên lòng hiếu kỳ của anh. Triển lãm tranh gì mà quan trọng như vậy? Khi biết được liền đóng cửa cửa hàng, sai hẹn cũng không thể không đi?

“Anh đi với em.”

“A, không cần, anh vẫn phải đi làm mà.....”

“Anh xin nghỉ. Nửa tiếng nữa, anh đến đón em.”

Xem ra cô rất lo lắng.

Sau khi lấy điện thoại di động cô để quên trả lại cho cô, bắt đầu xuất phát, cô ngồi bên cạnh ghế lái, vô ý vịn xoắn ngón tay.

“Việc này..... Thật ra thì anh không cần phải đi theo em.”

“Bản thân anh cũng muốn đi, đã lâu không có xem triển lãm tranh rồi, có thể khiến cho em tôn sùng như vậy, nhất định rất có ý nghĩa.” Anh ôn hoà cắt ngang cô, trong lòng hơi buồn bực.

Hai người cũng đã đi rồi, sao cô vẫn muốn thoái thác? Thật sự không muốn để anh đi cùng đến như vậy sao?

Như vậy còn muốn anh thú nhận thế nào nữa, không ngại xin nghỉ vì muốn đi cùng cô, là muốn nhân dịp này làm hòa với cô.

Hôm qua không vui như vậy, không tận dụng cơ hội để hàn gắn tình cảm, chẳng lẽ thật sự muốn chiến tranh lạnh hay sao? Chuyện như vậy hai người ngầm hiểu là được, sao cô vẫn căng thẳng như vậy?

Lợi dụng lúc dừng đèn đỏ, anh cởi dây an toàn, nhanh chóng lẩn qua, mạnh mẽ hôn lên môi cô. “Anh xin lỗi, hôm qua thái độ của anh quá tệ, em đừng giận nữa.”

Cô chớp chớp mắt, sững sờ. “Em nghĩ rằng người giận là anh.”

Anh bật cười thành tiếng, cười vì vẻ mặt sững sờ đó, không ngờ lại quá đáng yêu, khiến anh không kiềm được hôn nhẹ lên má cô. “Vậy, không sao nữa hả?”

“Vốn là không có gì mà.”

Phía trước đèn hiệu chuyển màu xanh, sau khi xe tiếp tục chạy, cô mới chợt nhận ra –

Anh cho rằng cô đang tức giận, cho nên – hôm nay đặc biệt xin nghỉ đến lấy lòng cô, anh cũng biết khẩn trương lo lắng, sợ cô còn giận mà không để ý tới anh?

Không kiềm được lại liếc trộm anh, lại không kiềm được mà nở nụ cười.

“Em ở đây cười trộm cái gì vậy?”

“Không có.” Cô vội vàng trưng ra vẻ mặt nghiêm chỉnh nhất để che đậy làm anh bật cười.

“Anh lại cười cái gì hả?”

“Chẳng qua là cảm thấy, kiểu biểu hiện này của em rất là..... Thiếu nữ.”

“.....” Lúc này cô cũng bật cười.

Trong không khí tràn ngập mùi vị ngọt ngào, cảm giác dường như lại trở về lúc mới quen biết khi đó, vụng về, ngượng ngùng, còn có tràn đầy tình ý lưu luyến nói không nên lời.

17. Chương 10-1

Dương Ấu Tần nói muốn đến xem triển lãm tranh, họa sĩ tên là Calvert, là một họa sĩ du lịch nổi tiếng, mà anh cũng có chút ấn tượng với cái tên này, trước đây anh có nhận một Case, ông chủ của dự án vô cùng thích bức họa của người này, yêu cầu treo một bức ở phòng khách, anh phí rất nhiều thời gian, vận dụng không ít mối quan hệ mới có được, một bức họa với giá tiền tới bảy con số.

Anh một mặt suy tư sao cô lại chấp nhất như thế, không thể không tới, một mặt bắt đầu lật xem giới thiệu vắn tắt, mới hậu tri hậu giác lưu ý đến phần thông tin giới thiệu vắn tắt của họa sĩ kia——Yang. (= Dương)

Ông ấy cũng họ Dương?

Anh không tin đây là trùng hợp, Yang tiên sinh này, có quan hệ gì với Ấu Tần đây?

“Rất đẹp, có đúng hay không?” Ánh mắt cô dừng lại trước một bức họa, tìm kiếm sự tán thành của anh. Giống như đặt mình vào trong non sông tươi đẹp kia, ăn cơm dã ngoại trên thuyền nhỏ xanh hóa, tất cả trong đây mất, đều là kính yêu và sùng bái đến nỗi không thể nào dời tầm mắt đi được.

“Thích à, vậy hôm nay chúng ta sẽ dẫn Dữu Dữu đi ăn cơm dã ngoại.” Mặc dù biểu lộ khao khát trong mắt cô, tám phần không phải là vì cái này, mà là vì người vẽ tranh.

“Ăn cơm dã ngoại, ăn cơm dã ngoại!” Tiểu Dữu Dữu hưng phấn vỗ vỗ tay: “Dì à, đi ăn cơm dã ngoại!”

Rốt cuộc cô cũng dời tầm mắt, cúi đầu nhìn gương mặt non mềm đang làm nũng lười kéo tay của cô, đôi mắt hiện lên một chút ấm áp, ngồi chồm hổm xuống ôm lại, để ôm ấp lấy sự trống rỗng của thân hình nhỏ xinh kia, cũng như lấp đầy sự trống rỗng của trái tim.

Không quan hệ, mặc dù cô vĩnh viễn đều không cách nào trở thành cảnh trí trong bức tranh, nhưng cô vẫn còn có một hạnh phúc nho nhỏ ở trong ngực.

“Tiểu thư thích bức họa này sao?”

Có người đi tới, dừng ở trước mặt cô. Cô vô ý thức ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Người đàn ông trung niên nhìn cô, trên mặt lộ ra chút hoang mang, nhưng cô thì biết rõ, ông không nhận ra được.

Đối với chuyện này, hình như ông không để ý lắm, chợt cười trừ: “Đây không phải là đồ bán, lúc tôi và vợ kết hôn tròn 10 năm, thì đã vẽ nó ở Scotland, nên nó có rất nhiều ý nghĩa với chúng tôi.”

Cô há miệng, nhiều lần, cũng không phát ra được tiếng nào.

Cuối cùng, dùng hết toàn bộ hơi sức, nặn ra một nụ cười hoàn mỹ nhất nói: “Không có, không sao. Tôi chỉ....nhìn một chút mà thôi.”

Dư Quán Chỉ nhìn, đột nhiên rất muốn vun ra một quả đấm, nhưng lại càng muốn dùng sức ôm cô vào trong ngực hơn, nụ cười thoáng qua này ở trong mắt anh, chưa xốt đến tận xương.

Người này lại có thể hoàn toàn không phát hiện, mà chỉ biết sống trong thế giới của mình, thảng bàn luận viễn vông: “Đúng vậy, cảnh trí đẹp như vậy, thật khiến người lưu luyến quên về, đi qua một lần liền không quên được.....”

Câm miệng!

Anh thật muốn đánh người!

“Vâng, phải không? Tôi.....”

Cánh môi khẽ run và gương mặt đáng thương kia, khiến Dư Quán Chỉ vừa đau lại thương, một cảm xúc tức giận dâng trào, cố ý lớn tiếng hô: “Ấu Tồn, bất kể nơi nào, chỉ cần em muốn anh sẽ đưa em đi.”

Lời vừa nói ra này, Dương Ấu Tồn nhìn về anh, vẻ mặt của người đàn ông kia cũng cứng lại.

“Con...con là —— Ấu Tồn?”

Bây giờ mới nhận ra..... Không, phải nói không nhận ra được, cô vốn..... không quan trọng như vậy, thật ra Dư Quán Chỉ không cần phải nói toạc ra như thế, cứ như vậy lướt qua nhau cũng không sao hết.

Cô gương mặt, khàn khàn nói: “Cha.”

Dương Hiểu Ấu lập tức có chút lúng túng: “Thật xin lỗi, ba nhất thời không..... Bởi vì quá lâu.....”

Quả nhiên là như anh đoán. Ngay cả con gái của mình mà cũng không nhận ra được, còn gì mà kiếm có nữa chứ?

Dư Quán Chỉ cực kỳ khó chịu, càng không ngờ tới cô sẽ dùng nụ cười thản nhiên để cho qua, giống như thật không có gì lớn.

“Con hiểu rõ mà, không sao đâu.”

“Con ——” Cả người Dương Hiểu Ấu không được tự nhiên, nhìn người bên cạnh cô một cái: “Con kết hôn rồi à?”

Rốt cuộc hai cha con này mất liên lạc với nhau bao lâu? Thật sự không hề thua kém người xa lạ!

Dư Quán Chỉ một mặt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một mặt nghe đối phương lại cảm đầu cảm cổ nói: “Xem ra con thật sự hạnh phúc, không cần ba lo lắng.”

Ông căn bản —— cũng không chút quan tâm đi!

Dư Quán Chỉ âm thầm châm chọc. Nhưng người phụ nữ ở bên cạnh lại có thể vẫn phối hợp dắt anh đi xuống cầu thang hoa lệ.

“Dạ, con rất ổn, rất hạnh phúc. Chồng con rất thương con, đứa trẻ —— cũng rất ngoan.”

Cảm giác cô duỗi tay đến, không để lại dấu vết mà dùng lực nắm lấy anh, đó là không tiếng động khẩn cầu.

Không nói toạc ra, làm đối phương hợp lý hoá hành động vứt bỏ của mình, yên tâm thoải mái thuyết phục mình, không có bất kỳ thua thiệt nào sao?

Anh cũng không hề muốn phối hợp để người ta có cơ bỏ qua lương tâm của mình như thế, há mồm muốn nói cái gì, chống lại ánh mắt cầu xin của cô, lại nuốt xuống lời của mình, còn sửa lời nói: “Ấu Tồn rất tốt, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy cả đời.”

Dương Hiểu Ấu gật đầu một cái: “Vâng thì tốt, ba còn có chuyện gấp, đi trước vậy.”

Đi đến một chút cũng không lưu luyến, cô ở phía sau nhìn theo bóng lưng nọ, há mồm vài lần, đáng vẻ không dám giữ lại kia, làm Dư Quán Chỉ thật sự rất đau lòng.

Cho dù là như vậy, cho dù là người chưa từng thương nhớ cô, thì đối với người cha già thối nát không chịu trách nhiệm kia, cô vẫn có tràn đầy tình cảm quần quýt, muốn ở bên cạnh ông thêm một lát, nói thêm mấy câu cũng được.....

Ngay cả người ngoài như anh cũng biết, nhưng tại sao Dương Hiến Ấu lại nhìn không ra? Cô cũng không có trách cứ hoặc yêu cầu cái gì, chỉ là muốn kêu thêm vài tiếng “cha” nữa thôi, nhưng ngay cả cơ hội này cũng không cho cô.

Cô cố gắng giương lên một nụ cười, tư thái ưu nhã, sống lưng thẳng tắp, vừa ra cửa chính, còn chưa kịp thu lại ý cười trên khóe môi, nước mắt đã không kịp khống chế, tí tách rơi xuống.

Anh im lặng không lên tiếng, lặng lẽ ôm cô vào trong ngực.

“Em muốn..... Về nhà.” Giọng nói cô run rẩy, khẽ phun ra một câu.

“Được, chúng ta về nhà.”

Nữ vương nhỏ của anh bị tổn thương, muốn trốn về tòa thành của mình, khóc thút thít, liếm thương tổn, không để ai nhìn thấy.

Kiên ngạo của cô, anh hiểu được, cũng thành toàn cho tất cả.

Dư Quán Chỉ dẫn cô trở lại, không phải là chỗ ở của cô, mà là chỗ của anh.

“Em phải về nhà ——” Cô có chút kháng cự.

“Anh biết mà, chính là nơi này.”

“..... Mới không phải.” Nơi này không phải nhà cô. Nhưng Dư Quán Chỉ rất kiên trì, cô chỉ đành trốn vào trong phòng anh, đóng chặt cửa lại.

“Đi sao vậy ạ?” Dữu Dữu nhìn cửa phòng đóng chặt, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Yên tâm, papa sẽ xử lý.” Dặn dò Dữu Dữu tự đi chơi, sau đó anh suy tính thật lâu, cầm điện thoại lên gọi điện cho Dương Bá Hàn.

Có lẽ đối phương đang bận, không có nghe.

Vì vậy anh đổi lại gọi đến nhà họ Dương, thử vận khí một chút xem có thể gặp được một người nào vừa lúc rảnh rỗi hay không.

Cổ tình người bắt máy lại là người không cùng thế hệ, không ai khác là Dương Hiến Quý.

Anh đang do dự, có nên hỏi thăm trưởng bối loại chuyện như vậy hay không, đối phương đã nhận ra anh, hỏi: “Dư Quán Chỉ à?”

“Vâng, bác Dương.”

“Cậu và Ấu Tàn nhà chúng tôi đã xảy ra chuyện gì sao?” Cuộc sống vẫn ngày ngày trôi qua, người già cả như ông đã nhìn không thấu nữa rồi: “Quan niệm của nhà họ Dương chúng tôi rất truyền thống, không ngại chuyện tái giá, nhưng ít ra cũng phải danh chính ngôn thuận, đến tuổi, thì phải Thành gia.”

Đối phương nói rất thẳng thắn, nếu anh lại trả lời vòng vo như lúc trước, thì có vẻ thiếu thành ý. Vì vậy thuận thế tỏ thái độ: “Con rất nghiêm túc với Ấu Tàn, không phải vui đùa một chút, kết hôn chỉ là một trong số đó, con còn phải chăm lo cho mọi thứ, chịu trách nhiệm với cả thể xác và tinh thần của cô ấy, nếu người đã nhắc rồi, con cũng vừa lúc có một chuyện muốn hỏi thăm bác Dương đây ạ.”

Anh muốn hiểu rõ về cô hơn, không phải thăm dò riêng tư, mà là thật sự quan tâm. Phải rõ ràng nội tình, mới biết nên ứng đối như thế nào.

Quá khứ, bọn họ chỉ yêu nhau, lại chưa từng hiểu nhau. Sau anh lại suy tư, phát hiện mình đã bỏ sót một chuyện rất quan trọng, đó là vì hai người sinh sống ở hoàn cảnh khác biệt, cho nên tính khí tự nhiên cũng không giống nhau, quan điểm đối với sự việc nào đó cũng khác nhau, lúc đó anh cho rằng phải gắn kết để lấy được nhận thức chung, nhưng bây giờ cảm thấy, hiểu rõ còn quan trọng hơn gắn kết.

Nếu như ngay cả tại sao cô lại như thế cũng không hiểu được, thì làm sao có thể gắn kết với nhau được?

Cho nên, tình yêu của họ cũng sẽ thất bại.

Anh không muốn lại giẫm vào vết xe đổ nữa.

Anh hàm súc bày tỏ, hôm nay đi xem triển lãm tranh với cô, gặp phải cha cô, xem ra cô rất khổ sở, anh muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Ấu này!” Dương Hiên Quý thở dài một cái, rất là bất đắc dĩ, chậm rãi nói ra đầu đuôi với anh.

Thế nên anh mới biết, chuyện “Cha mẹ ly dị, và đều đã tái hôn” mà Ấu Tàn từng hồ hởi nói qua, thì ra là đã thương người như vậy.

Đứa con út của nhà họ Dương, có lẽ bởi vì đứng hàng thứ út, từ nhỏ đã có bốn người anh ở trên, lại được cưng chiều nên cá tính có chút ngang ngược, trước đó đã yêu đương một lần, lúc đầu cực kỳ yêu thương bạn gái, nhưng sau lại bởi vì giận dỗi mà chia tay, trong nhà an bài mai mối, cưới một cô gái có gia thế tương đương, mà chuyện này cũng không ai ép buộc ông, tất cả đều là quyết định của bản thân ông.

Sau khi cưới rất nhanh có Ấu Tàn, nhưng ông không hề thương vợ, ông là loại người theo chủ nghĩa lãng mạn, đặt tình yêu lên trên tất cả, về sau gặp lại bạn gái trước kia, kết quả là khỏi cần nghĩ cũng biết.

Bất chấp tất cả ly hôn, vứt bỏ con gái năm tuổi, kiên quyết muốn ở bên tình yêu đích thực của ông.

Ông cho rằng, để lại tất cả tài sản cho con gái, là đã chịu trách nhiệm với cô, không để ý phản đối của tất cả mọi người, tự ý rời đi với người tình.

18. Chương 10-2

Editor: Melodysoyani.

Mấy năm nay, đi khắp nơi trên thế giới, tôn trọng lãng mạn và tự do, đi theo tiếng gọi tình yêu cùng người tình, chưa từng hỏi tới tình hình của con gái, mỗi lần liên lạc với anh cả, đều bị hỏi có phải nên trở về tìm con gái rồi không, nhưng dù sao bọn họ vẫn—— có nhiều người chăm sóc cô như vậy, lại áo cơm không ngại, nên không có gì đáng lo lắng.

Ngay cả lần trở về Đài Loan này, cũng không muốn qua gặp con gái, cũng tại đêm đó bọn Quý Yến lỡ nói ra, nên Ấu Tàn mới biết.

Trước đó một chút, lúc vợ chồng còn chưa ly hôn thì đã vì không có cảm tình, mà không ai muốn về nhà, đều tự do phát triển ở bên ngoài, cuộc sống của Ấu Tàn trở nên rất lúng túng, thời gian ở cùng người vú còn nhiều hơn thời gian nhìn thấy ba mẹ.

Có một lần còn khoa trương hơn, người vú xin nghỉ, người ba cho rằng vợ sẽ chăm sóc cho đứa trẻ, nhưng mẹ nó lại về nhà mẹ đẻ, vì cho rằng đứa trẻ họ Dương, nên nó là trách nhiệm của nhà họ Dương, sau đó quỷ thần khiến xui, lại có thể ném đứa trẻ vào trong nhà tối một ngày một đêm, đói bụng đến chờ không được người tới.

Anh cả làm thẩm phán của ông biết được, giận đến nói: “Nếu cậu không phải là em tôi, tôi thật sự sẽ tố cáo cậu!”

Còn có một lần, Ấu Tàn nhỏ bé bị sốt, không người để ý, cuối cùng phải vào bệnh viện, nhưng em trai vẫn còn có tâm tình náo loạn đòi ly hôn, ở bên cạnh giường sờ sờ đầu của cô nói rõ cô phải ngoan ngoãn nghe lời của bác hai, song ngay cả nhắc con gái phải mau khỏi bệnh cũng không thêm nói, đã xoay người rời đi.

Khi đó, tuổi của Quý Yến rất nhỏ nên nói chuyện không hề kiên kỳ, không tâm cơ nói: “Ấu Tàn thật đáng thương đó, papa và ma ma không cần chị nữa, vậy em sẽ đối xử với chị tốt hơn mới được.”

Ấu Tàn mở mắt thật to không dám khóc, nắm chặt tay của bác hai, không để ông đi đánh ba, nhỏ giọng cầu xin: “Làm ơn..... Đừng mắng papa.....”

Bọn họ hỏi: “Tại sao?”

“Mắng..... Ông ấy sẽ không trở lại nữa.”

Người lớn nghe, thiếu chút nữa rơi nước mắt tại chỗ.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, đã cảm giác mình là một gánh nặng dư thừa, lại không dám tạo thêm nhiều phiền toái cho ba, bị uất ức lớn như vậy cũng không quan tâm, chỉ một lòng nghĩ không được hại ba bị mắng, nếu không cô sẽ bị vứt bỏ.

Tại lĩnh vực khác, có lẽ người đàn ông này rất thành công, nhưng mà đối với thân phận là ba của Dương Ấu Tàn mà nói, từ đầu đến đuôi ông đều là một tên khốn kiếp vô liêm sỉ.

Mọi người đau lòng cho Ấu Tàn, luôn bao dung và cưng chiều cô nhiều hơn bất cứ người nào, nhưng có nhiều hơn nữa, cũng không thể bù đắp được tổn thương lúc nhỏ của cô, cô sẽ cảm thấy, đó là đồng tình và thương hại.

Cá tính của đứa nhỏ này rất quật cường, luôn giả bộ kiên cường, không muốn Quý Yến hoặc người nào dùng giọng điệu đồng tình đó nói chuyện với cô, về sau dù có đau đến đâu, cũng sẽ gờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, nói với mọi người cô rất tốt, không có chút khổ sở nào, còn nói một cách thẳng thừng, chỉ vì không muốn lại sắm vai nhân vật đáng thương bị vứt bỏ kia nữa.

Vừa mới bắt đầu, cô khéo léo đến không thể tưởng tượng nổi, không ăm ỉ, không dám náo, sợ ngay cả bác hai cũng không cần cô. Mọi người không nỡ để cô như vậy, liền mạng cưng chiều cô, để cô tùy hứng, thà để cô tùy hứng kiêu căng một chút, cũng không muốn nhìn thấy cô để ý cẩn thận như vậy.

Sau cô lại thật sự biến thành loại người như họ đã hi vọng. Cũng không phải thật bị làm hư, mà là đứa nhỏ này quá nhạy cảm, biết nhìn mặt mà nói chuyện, mọi người muốn cô hoạt bát cô liền hoạt bát, muốn cô làm cô gái được chịu đựng, cô liền diễn vai đó, chẳng qua là hùa theo hi vọng của mọi người, không để cho mọi người lo lắng.

Đừng nhìn dáng vẻ tự tin kiêu ngạo của cô, tất cả đều là màu sắc tự vệ, thật ra thì nội tâm rất tự ti, cảm giác mình chưa đủ tốt, không có cách nào vĩnh viễn giữ lại người cô yêu trong cuộc đời.

Dư Quán Chỉ nghe xong, trầm mặc thật lâu.

“Bác Dương.”

“Thế nào?”

“Cám ơn bác. Còn có —— con sẽ không để cho Ấu Tàn chịu uất ức, sau này mọi chuyện của cô ấy, con sẽ chịu trách nhiệm hết.”

Đây là sự thận trọng nhất cũng là hứa hẹn cao nhất của một người đàn ông.

Tiếp nhận tất cả của người phụ nữ, bất kể buồn vui, bất kể tốt xấu, tất cả tất cả, tất cả đều tiếp nhận một cách vô điều kiện.

Dương Hiểu Quý cười: “Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Cúp điện thoại, anh đứng dậy đi về phía gian phòng, nhìn thấy con gái ngồi chồm hổm ở cửa phòng, không dám tránh ra một bước.

Thật không uống phí Ấu Tàn thương bé, xem ra Dữu Dữu vẫn lo lắng, vẫn đứng ở ngoài cửa chờ cô.

“Không có việc gì, papa đi vào xem một chút.” Anh cười cười sờ sờ đầu của con gái, lấy chìa khóa dự bị ra mở cửa.

Dương Ấu Tàn nghe tiếng cửa mở, rất nhanh kéo chăn mỏng lên giấu đỉnh đầu, cuộn tròn lại giống như con tôm nhỏ nằm trên giường.

Anh chậm rãi tiến lên, cũng không cưỡng bách cô đối mặt với anh, xốc cả người và chần lên, vòng vào trong ngực.

Thân thể cô cứng ngắc, qua một lúc lâu, anh cũng không có bất kỳ động tác gì, cô mới thả lỏng, dựa vào sát hơn.

Qua rất lâu, bọn họ cũng không có nói chuyện.

Đợi đến lúc cảm xúc của cô thoáng bình phục, buồn buồn mở miệng: “Đã nói anh đừng đi rồi mà, thật mất mặt.....”

“Mất mặt ở chỗ nào?” Nên mất mặt là người đàn ông kia mới đúng chứ, ‘Em có muốn kéo chần xuống hay không? Cần thận thiếu đường khí.’

Nhìn cô không có quá phản kháng, anh tự tay từng chút từng chút, từ từ kéo chần mỏng ra, nhìn thấy hốc mắt hồng hồng, còn có chóp mũi.

“Loại người đó chỉ biết sinh, nhưng sẽ không nuôi, là tên khốn kiếp không hề có ý thức trách nhiệm, đáng giá để em khóc sao?”

“..... Mới, mới không phải.....” Vừa mở miệng, nước mắt lại tràn ra hốc mắt: “Ba em..... Không phải..... Chỉ là, chỉ là hết cách rồi, ông ấy muốn đi khắp nơi, không có cách nào dẫn theo đứa trẻ, ông ấy..... Có giải thích với em, em có thể hiểu được lời của ông ấy.....thứ em cần ông ấy không có năng lực cho, cho nên mới không còn cách nào.....”

Anh nghe lại giận: “Đây chẳng qua là mượn cớ không muốn phụ trách thôi, cần gì nói để nghe như vậy, đúng là tên khốn kiếp không biết chịu trách nhiệm!”

Lúc Dữ Dữ của bọn họ ở nhà, ngay cả đi đến cửa hẻm mua nước tương anh cũng không yên tâm, còn cái gì mà chạy khắp nơi sẽ bất tiện! Đây ba kiểu gì!

“Không phải.....”

“Sao em vẫn bảo vệ cho ông ta hả?” Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp! Cả đời anh cũng sẽ không đổi cách nhìn.

“Nhưng.....” Cô khẽ nói: “Anh cũng từng nói như vậy mà.” Sau đó cũng rời khỏi cô.

“.....” Không cần thận tự nói đến mình rồi sao?

“Anh cũng..... Rất tốt, không kém cỏi.....” Là vấn đề của bản thân cô, cô chưa đủ tốt, mới có thể không giữ được.

Nếu anh sớm biết những lời này là tổn thương sâu nhất ở đáy lòng của cô, có đánh chết anh cũng sẽ không nói ra miệng.

Những thứ em cần tôi không thể cho được, cho nên tự bảo trọng, bye bye chúng ta không cần liên lạc nữa

Thì ra mình cũng là hung thủ hung hăng chém một đao vào lòng của cô.

Anh vừa đau lòng, lại hối hận, dùng sức ôm chặt cô: “Ai nói? Bây giờ anh cảm thấy mình rất kém cỏi đó. Thật xin lỗi, xem như anh chưa từng nói, quên nó đi có được hay không?”

Cô không trả lời, cúi thấp đầu trầm mặc.

“Ấu Ấu?” Anh ôm cô, thân mật nhẹ nhàng lay động: “Hello, bảo bối, nói một câu đi, dầu gì cũng phải để anh biết em có tha thứ cho anh không chứ.”

“Không phải em không tha thứ, chỉ là.....” Cô dừng một chút, giọng nói khẽ đến nỗi không thể khẽ hơn nữa, thật thấp bật ra: “Em không biết thứ em muốn, bây giờ anh có cho được hay không..... Thứ em muốn, thật ra thì cũng không nhiều.....” Nhưng tại sao, luôn khiến mọi người gặp rắc rối, về mặt khó xử rời khỏi cô? Ba đã vậy, mà anh cũng thế.

Mũi Dư Quán Chỉ có chút chua xót, cố gắng ép nhiệt độ chua xót ở đáy mắt về, cố làm trấn định tiếp lời: “Vậy em muốn cái gì? Nói nghe một chút xem.”

“Em muốn..... lúc bị bệnh, có người ở bên cạnh quan tâm em; lúc khổ sở, có người ôm em để an ủi, lau nước mắt cho em; em muốn, có người đặt em ở trong lòng, thương em, xem em như bảo bối, em muốn.....”

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, anh nghiêng tai lắng nghe, bắt giữ sóng âm không thể nghe thấy kia——

“Em muốn có một gia đình.”

Nước mắt của anh đã không kịp ép về nữa, lúc cô ngẩng đầu lên nó đã rơi xuống bên má của cô.

Cô không dám chắc hỏi: “Như vậy, thật sự quá nhiều phải không?”

“Không nhiều lắm.” Cũng chẳng muốn làm theo nguyên tắc đàn ông không thể dễ dàng rơi nước mắt gì nữa, trực tiếp nghiêng người dán lên gò má cô, khẽ thì thầm ở bên tai của cô: “Ấu Ấu, chúng ta kết hôn đi!”

Cô run lên, muốn đẩy anh ra, xác nhận tính chân thật của lời nói đó, nhưng anh không thả, vẫn là vững vàng ôm lấy cô, tiếp tục nói: “Những điều mà em nói, anh nghĩ anh đều làm được. Ấu Ấu, anh sẽ cho em một gia đình.”

Đợi một lúc lâu, không thấy cô có bất kỳ phản ứng gì, anh nhẹ giọng thúc giục: “Không nói cũng được, hay là gạt đầu đi. Cho anh một cơ hội chứng minh nó, chứng minh hạnh phúc của chúng ta.”

“Anh—— thật có thể không?” Thật ra thì cô rất sợ, ngày nào đó lại phải nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, nói xin lỗi cô, nói anh không có biện pháp.

“Có thể. Trước kia, anh không biết em chỉ những chuyện này, em cũng không lí giải những yêu cầu đó với anh, để cho anh cảm thấy lực bất tòng tâm. Nhưng bây giờ, chúng ta đều đã trưởng thành, anh tin tưởng chúng ta có thể sửa lại một phương thức khác thích hợp hơn để biểu đạt yêu cầu, thử với anh một lần nữa, có được hay không?”

“..... Được.” Dù là đồng tình, coi như hôm nay để cho anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô, cô vẫn muốn.

Muốn người đàn ông này, muốn anh cho một gia đình, muốn như lời anh đã nói, cái hạnh phúc đó.

Vẫn, đều chỉ cần anh.

19. Chương 11: Kết Cục

Editor: Melodysoyani.

Buổi tối, sau khi Dữ Dữ ngủ, Dương Ấu Tần đi vào thư phòng, cẩn thận đóng cửa lại, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, hai tay đặt ở trên đầu gối.

Dáng vẻ giống như chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện rất dài.

Dư Quán Chỉ liếc một cái, tạm dừng việc xem bản thiết kế lại, không ngoài ý nghe cô nói: “Có thể dừng lại một chút không? Em có chút chuyện muốn thảo luận với anh.”

Anh để bút xuống, cười cười đi tới: “Chuyện gì? Thái độ nghiêm túc như vậy.”

“Mới vừa rồi —— Dữ Dữ gọi em là mẹ.”

“Ồ?” Anh chau chau mày: “Vậy thì sao?”

Về mặt cô nghiêm trang, nói: “Em muốn nói với anh chuyện này, hi vọng anh đừng sửa chữa lại, cứ để cho nó gọi như vậy.”

“Tại sao em lại nghĩ là anh sẽ ngăn nó lại?” So với yêu cầu của cô, anh càng hiểu kỳ tại sao cô lại cho là anh muốn uốn nắn lại? Cô làm nhiều việc cho Dữu Dữu, gánh vác một tiếng “Mẹ” này cũng không quá đáng.

“Bởi vì đây không phải sự thật. Anh biết, em hiểu rõ, tất cả mọi người cũng đều biết, chẳng lẽ sẽ Dữu Dữu không biết sao? Căn cứ vào lý trí, chúng ta sẽ sửa lại, nhưng trong tâm lý của đứa bé, nó kêu lên một tiếng “mẹ” này, là một loại tình cảm nhận định, nếu như chúng ta ngăn lại, là đang vô tình từ chối lại cảm tình của con bé.

Em rất vui mừng vì con bé cho rằng em xứng đáng với tiếng gọi này, nhưng tới lúc thích hợp cũng sẽ nói cho nó biết, Nghi Hằng mới là mẹ của con bé, nhưng em xúng không ngại nó gọi như thế, hơn nữa —— sau này con của chúng ta ra đời, nếu xưng hô khác biệt, sẽ làm Dữu Dữu cảm giác mình trở thành sự tồn tại kỳ lạ ở trong nhà này, em không hy vọng như vậy.”

Cô đã nghĩ đến những chuyện xa như vậy, những vấn đề cảm xúc nhỏ nhất như vậy rồi sao?

Dư Quán Chỉ mỉm cười nói: “Em đúng là một người mẹ tốt.”

“Cho nên —— anh đồng ý à?”

“Vốn là không có phản đối.” Anh ngồi dựa người qua, một tay ôm lên vai của cô, một tay khê vuốt lên bụng đang nhô lên của cô.

Tháng trước theo sóng siêu âm, xác định cái thai này là con trai, cô đã phân chia quyền lực và trách nhiệm với anh, đứa bé trong bụng này thuộc về anh, còn Dữu Dữu là của cô, anh phụ trách giáo dục con trai thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cô phụ trách giáo dục Dữu Dữu thành một cô gái yếu điệu thực nữ người người theo đuổi.

Nghe rất công bằng.

Sau anh lại lưu ý đến, chân mày của con gái càng lúc càng hấp dẫn giống như cô, nhất là cái lúc cái cằm nhỏ ngẩng lên, thần thái đơn thuần kiêu ngạo kia, quả thực là phiên bản nữ vương nhỏ của Dương Ấu Tần. Trước mắt con gái mới lên lớp lá, nhưng đã có nhiều cậu bé trai theo đuổi ở sau môn, nhìn ra được Ấu Tần đã huấn luyện con bé thành cô gái nữ tính kiên cường và tự tin, đồng thời cũng biết dịu dàng chăm sóc, biết rõ lúc nào nên dịu dàng, bày ra dáng vẻ của cô gái dịu dàng như nước.

“Còn có một việc ——” Cô hơi ngẩng đầu lên, nói có chút quanh co.

“Nói đi, có chuyện gì không thể nói với anh chứ?”

“Anh có thể dừng...cho em thêm tiền nữa được không?” Trước kia khi chưa kết hôn, cô đã không tính toán gì, anh dùng tiền bạc làm thù lao chăm sóc Dữu Dữu còn chưa tính, nhưng bây giờ đã kết hôn rồi, thậm chí Dữu Dữu cũng đã mở miệng gọi cô mẹ, anh còn liên tục đưa, chẳng lẽ cũng vì Dữu Dữu không phải do cô sinh ra, thì cô vĩnh viễn là người ngoài sao?

Dư Quán Chỉ khốn hoặc suy tư một chút, ba giây sau mới phản ứng được: “Em cho rằng như vậy là vì cái gì?”

“Hừ.” Cô xoay đầu lại, không muốn đáp.

Anh vừa tức giận, vừa buồn cười, đôi tay đặt ở hai bên đầu cô lắc lắc: “Đó là chi phí trong nhà, Dương Ấu Ấu, suy nghĩ em đừng vắn vẹo như quả dưa nữa có được hay không? Làm sao lại thành thật như thế!”

“Hả?” Cô ngây người, mở mắt thật to, ngó ngẩn chớp chớp: “Cho nên không phải, không phải ——”

“Từ lâu đã không phải rồi.” Từ lúc trước khi còn chưa kết hôn, anh cho bao nhiêu, cô lại tổn bấy nhiêu trên người Dữu Dữu, anh không nhìn ra, cô không muốn quan hệ giữa bọn họ là dùng tiền bạc để giao dịch sao?

Vừa bắt đầu chỉ là nghĩ, không thể chiếm tiện nghi của cô, càng về sau càng cho càng nhiều, một đứa bé có thể tổn bao nhiêu? Cô bắt đầu chọn mua các vật dụng thường dùng trong nhà, ngay cả hóa đơn cũng bắt đầu giao nộp, chuẩn bị thỏa đáng trước sau trong nhà.

Anh chỉ là cảm thấy thú vị, cũng không có nói toạc ra. Người phụ nữ này rất giỏi tính toán, bị lừa gạt đến làm nữ chủ nhân, chịu mệt nhọc làm nội trợ mà vẫn không phát hiện.

“Anh...sao anh lại không nói sớm!” Hai cô xài không hết, rất khổ não.

Anh buồn cười: “Thân thể đã sớm không rõ không ràng rồi, những điều nhỏ nhặt kia còn cần phải rõ ràng sao?” Do cô tự suy nghĩ còn ngờ anh à?

Nếu còn nghĩ cô là người ngoài, sẽ không theo cô lên giường, bởi vì cô tiến vào chiếm giữ pháo đài của anh và con gái.

Anh quả thật đã từng muốn mở cửa thả ra, nhưng cô tự trở lại, coi như anh không cho cái gì, cô vẫn suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh anh, bỏ ra thành ý lớn như vậy, nếu anh còn giẫm chân tại chỗ, khiếp đảm không dám đi thử, vậy còn coi là một đàn ông sao?

Cô có quyết tâm kia, anh cũng nên có dũng khí, từ lúc này trở đi, anh liền quyết định cho cả hai thêm một cơ hội.

Một ngày, đến gần thêm một chút, tiến độ chậm chạp, ném thử con đưng cùng đồng hành này, hai bên có thể nhất trí cùng bước đi hay không, giống như đang chơi trò đập mìn vậy, sau khi đập hết tất cả ô vuông, mới phát hiện —— thì ra là tất cả đều là đạn giấy, hoàn toàn không thể nổ tung, cũng không sợ sự tồn tại của cái gọi là địa lôi.

Vì vậy một ngày kia, anh mở miệng xin cô gả cho anh.

“Em cho là —— anh không có ý định kết hôn với em.”

Thì ra đã sớm coi cô như nữ chủ nhân của cái nhà này rồi sao? Cô còn tưởng rằng, nhìn thấy chuyện ngày đó, cảm thấy cô rất đáng thương, nhất thời xúc động, xử trí theo cảm tính mới có thể nói ra chuyện hôn ước.

“Anh có mà. Chỉ là vốn muốn qua một thời gian nữa mới tính thôi. Ngày đó em lấy “cô bạn” gì đó để dò xét anh...anh cũng đã nói rõ ràng cho em biết, không phải anh không muốn kết hôn, mà quan trọng là đối tượng. Em vẫn luôn là thí sinh duy nhất để anh chọn làm đối tượng kết hôn, nếu không làm sao chuẩn bị gọn gàng trong nhà như thế, nên giáo dục con gái thế nào cũng phải tôn trọng ý kiến của em?”

Tổ thái độ như vậy còn chưa rõ ràng sao? Ngay cả tiền lương của anh cũng hoàn toàn do cô quản.

“Nói vậy —— vợ à, kiếm tiền rất vất vả, em có thể đừng hao phí như vậy không? Nếu xài không hết, đề nghị em —— giấu làm tiền riêng được không?” Anh còn khẩn thiết cung cấp lựa chọn một hạng mục để cô thăm khảo. Trên đời này có lẽ không có người chồng nào hào phóng như anh, trực tiếp phê chuẩn cho vợ giấu tiền riêng.

Bình tĩnh qua, cô vội vàng vàng nói: “Bằng không, em sẽ tích quỹ để nuôi hai đứa bé.....”

“Không cần, khoản này anh đã tính toán rồi. Anh vẫn cảm thấy giấu tiền riêng tốt hơn ——”

“Làm sao anh lại cứ gắng bảo em phải giấu tiền riêng vậy hả!” Có người khó chịu, cũng không muốn giấu đấy!

Có lẽ bọn họ là đôi vợ chồng duy nhất trên đời này vì chuyện vợ không chịu giấu tiền riêng mà cãi nhau.

Dư Quán Chỉ vui vẻ khẽ cười, giương tay ôm cô: “Ấu Ấu, em thật đáng yêu ——”

Người phụ nữ không hiểu phong tình, trực giác quay đầu ngấm cánh cửa.

Anh cười quay mặt cô lại, lập tức hôn xuống: “Đang nói em đó, Dương Ấu Ấu.”

“Em nào biết.....” Cô khẽ nói: “Bình thường những lời tâm tình buồn nôn này anh đều nói ở trên giường, lúc đó nói gì cũng sẽ không cảm thấy kì quái, nhưng bây giờ cũng không phải là.....”

Có vẻ Dư Dữu Dữu năm tuổi thích hợp được khen là đáng yêu, nhưng Dương Ấu Tàn ba mươi tuổi đáng yêu ở chỗ nào? Chỉ là cô vẫn thích nghe anh nói như vậy, cảm giác như được anh để trong lòng toàn tâm toàn ý cưng chiều.

Má ơi, tại sao có thể có người đáng yêu đến mức này. Dư Quán Chỉ có chút không chịu nổi gánh nặng, nghiêng người qua hôn một cái.

“Anh yêu em, vợ à. Không chỉ là lời nói buồn nôn lúc ở trên giường, mà cũng là lời thật lòng của anh, từ trước đây đến bây giờ, chưa từng thay đổi qua.”

“Em biết mà!” Cô có chút không được tự nhiên lên tiếng.

Nếu không phải là cảm nhận được chuyện này, cô cần gì phải ở lại bên cạnh anh lâu như vậy?

Cũng bởi vì rõ ràng chuyện này, bất cứ chuyện gì cũng còn có không gian để cố gắng, cô mới có thể không cam lòng buông tha, bởi vì biết, cô rất khó tìm lại được một người khác mặc kệ lúc còn quen nhau hay đã chia tay, thì vẫn luôn là người đàn ông mà cô yêu.

Anh họ từng nói, không hiểu cô xem trọng Dư Quán Chỉ ở điểm nào.

Sau cô lại nghĩ tới, có lẽ là bởi vì, ánh mắt anh nhìn cô, trước sau vẫn chuyên chú, làm cô rung động, để cho cô cảm thấy, có lẽ giống như lời của anh, có lẽ có thể luôn yêu cô, không thay đổi, cũng sẽ không rời khỏi cô.

Sau lại chứng minh, trực giác của cô đúng, người đàn ông này, sau khi chia tay được mấy năm, tình yêu thủy chung chưa từng biến mất.

Trước kia, cô luôn hoài nghi mình, không tự tin có thể vĩnh viễn níu giữ anh, trái tim như bị thất lại, kén như nhộng trong đêm tối.

Vì vậy, tình yêu của bọn xuất hiện chênh lệch, anh ở ban ngày, cô ở đêm tối.

Không phải là không yêu, chỉ là chênh lệch.

Đến nỗi, trạng thái tâm lý không trở nên thành thực, không thể cùng bước.

Mấy năm sau, phá kén mà ra để trái tim gặp lại anh lần nữa, cuối cùng tần số tình yêu của bọn họ cũng nhất trí, mà cô tin tưởng, lần này bọn họ có thể dắt tay đồng hành cả đời.

—— hết trọn bộ ——

Ngoại truyện của tên gọi.

Cho dù cảm tình với người yêu có tốt, thì chắc chắn cũng sẽ có lúc cãi nhau, mà lúc bỏ phiếu cho danh sách “chuẩn bị hôn lễ” cũng chính là thời điểm cãi nhau.

Trong nhà lớn của nhà họ Dương, đang xác thực luận điểm này.

“Em nói đừng!”

“Nhưng anh cảm thấy——”

“Em muốn tấm này.” Nữ vương nhà họ Dương rất cố chấp: “Tấm này chụp tương đối đẹp.”

“Nhưng lộ rất nhiều.....” Chính xác là vẻ mặt vị hôn phu khó xử. Đẹp thì đẹp, nhưng anh không thể nào chấp nhận chuyện vợ lộ ra một mảng da thịt lớn mỹ lệ như vậy để mọi người nhìn thấy, hấp dẫn lại xinh đẹp, ngay cả đường cong ở bộ ngực cũng rõ ràng, đó là quyền lợi của anh, hơn nữa tấm ảnh cưới này phải đặt ở cửa lớn.

“Dư Cổ Vãn, anh đừng buộc em phải tức giận!”

Sau đó sắc mặt người nọ càng thay đổi, nhường một bước nói: “Được rồi, em tự tính toán.”

Đây là mặt mũi tình nhân gì chứ? Mọi người bên cạnh nhìn không có hiểu.

Vốn đang mong đợi chú rể sẽ làm thế nào để bảo vệ vẻ duyên dáng của vợ yêu, kết quả không có 2, 3 đã mềm lòng, trực tiếp đi ra hàng phục nữ vương.

Chắc, không thú vị.

Sau đó mãi cho đến ngày kết hôn khách tới, cuối cùng người ta cũng biết văn ngư cốt, văn giáp cốt gì gì đó, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Hai phe thông gia tán gẫu, không khí không được thân thiện, mấy ly rượu vàng đều đổ cho em trai nhỏ nhà họ Dư, dường như không khác chuyện ngu xuẩn mà lúc nhỏ anh hai đã trải qua lắm.

Lại nói trường bối nhà họ Dư tương đối tôn trọng vẻ đẹp của cổ văn, ngày đó lúc anh cả ra đời, vừa lúc trước hôm thuận tay lật xem một quyển sách nọ, tên là Cổ Văn Quan Chỉ .

Ông chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc gọi là Dư Cổ Văn, nếu không chỉ còn Dư Quán Chỉ.

Về sau anh cả nhà họ Dư lại bị thương bày tỏ: “Thật may là mẹ lấy cái chết để uy hiếp, mới không gây ra bi kịch cho cuộc đời của anh.”

Trước kia chỉ cần chọc bạn gái tức giận, giai nhân sẽ âm u hô lên cái tên trên giấy chứng minh của anh.

Sau đó anh ba ra đời, do thuận tay rút ra một quyển, tên là Văn tuyển Chiêu Minh .

Anh ba thở dài nói: “Thật may là ba hiểu được biến thông, em cũng không muốn bị gọi là Văn Tuyển.”

Sau đó thì Sở Từ , Hán thư liền càng không cần phải nói rồi, mỗi lần đứa trẻ ra đời, tên gọi giống như loại trò chơi rút thăm trúng thưởng vào cuối năm vậy, có đủ High đấy! Cũng không biết may mắn hay là bất hạnh, mẹ không có sinh tiếp cái thai thứ năm, nếu không ngay cả sử ký nhà bọn họ cũng có.

Dương Bá Hàn vỗ vai hai anh em nhà họ Dư, trong lòng rất cảm thông gật đầu: “Chú em, tôi hiểu mà!”

Anh cũng thiếu chút nữa trở thành một trong thảm kịch do đáng sinh thành gây nên!

Một ngày kia, Chiến Quốc Thất và nhà Cổ Văn ở chung một chỗ, có loại cảm động chỉ hận không sớm gặp nhau, tiệc mừng kết thúc còn hẹn nhau đi uống rượu, không có người nào muốn quan tâm đến cô dâu và chú rể, để chú rể trải qua một đêm động phòng không có người nào tới quấy rối, đêm tân hôn yên ắng lại ngọt ngào.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ba-tinh-yeu>